Gérard de Villiers

Aurul reţelei Al-Qaida
SAS 151

În româneşte de Anca Pisică

TINERAMA 2003

ISBN: 973–597–169–0
Malko Productions – Paris,
L'or d'Al-Qaida
© Gérard de Villiers,

Capitolul I

Abdul Zyad acţionă sistemul electric de deschidere a porţii locuinţei sale, după ce a aruncat o privire rapidă pe monitoarele de control ca să vadă cine este musafirul său. Emiratul Dubai este unul dintre cele mai sigure locuri din lume. Însă era mai bine să fie vigilent, mai cu seamă că se număra printre cei mai bogaţi oameni. Chiar şi în acest cartier elegant din Jumeira. Alcătuit din case noi şi din clădiri

cochete, situat la vest de Creek, braţul de mare ce desparte Dubaiul în două, maşinile verzui ale poliţiei patrulau zi şi noapte. Ca o măsură suplimentară de siguranţă, *diwan*-ul se afla pe aceeaşi stradă cu reşedinţa lui Benazir Bhutto, fostul prim-ministru al Pakistanului, care beneficia de gardă permanentă. Soţul ei, Arif Ali Zardari, care mai putrezea încă într-o închisoare din Pakistan, fusese, în urmă cu câţiva ani. Un partener interesant al lui Abdul Zyad. Pe când soţia lui era încă „în afaceri", îi acordase în exclusivitate lui Abdul Zyad. În schimbul unui modest comision de zece milioane de dolari, favoarea de a duce aurul în Pakistan, lucru ce i-a permis acestuia să trimită acolo metalul preţios, pentru suma de cinci sute de milioane de dolari, timp de patru ani.

După ce auzi sunetul scurt al soneriei, indianul se duse repede la poarta din lemn sculptat a casei care avea în faţă o curte cu gazon tuns în stil englezesc, semn al bunăstării în această ţară unde apa era deseori mult mai scumpă decât aurul. O blondină zveltă. Cu o haină din piele foarte strânsă pe ea ce îi ajungea până la glezne, apăru în cadrul uşii. Intră şi îşi lepădă imediat haina de piele, rămânând într-un pulover foarte fin din lână neagră, strâns pe corp şi cu o fustă foarte scurtă ce lăsa vederii nişte picioare lungi şi bronzate. Purta pantofi cu

1. Casă pentru burlaci în ţările arabe.

tocuri înalte. Abdul Zyad avu un frison de plăcere când văzu această bombă sexy, dar se strădui să pară cât mai morocănos.

— N-ai putut să vii mai devreme? o întrebă el

Era aproape trei dimineaţa.

— Ţi-am spus că am fost cu un client, zise pe un ton nepăsător blondina cu picioare de doi metri. În timp ce se îndrepta spre bar.

Privirea lui Abdul Zyad se opri la coapsele strânse în pielea neagră. Îndată ce a întâlnit-o pe Ilona Strogov, a şi început să viseze la această blondină cu privirea rece. Dar cu gura

cărnoasă. Cu pieptul mic. Însă cu bazinul atât de cambrat, încât îi transpiraseră palmele. Venită din Volvograd ca să se prostitueze în Emirate, ca sute de alte rusoaice, ar fi putut să ajungă în discoteca vechiului hotel *Hyatt* unde. În fiecare seară, libaneze, marocane, rusoaice, ucarinene. Bulgăroaice şi, de puţină vreme chinezoaice, îşi aşteptau clienţii într-o atmosferă sordidă lângă ringul de dans mereu gol. Sub privirile pofticioase ale potenţialilor clienţi îngrămădiţi la bar, care beau bere într-un vacarm de nedescris.

Bine că una dintre prietenele sale îi semnalase că un oarecare Abdul Zyad o făcea câteodată pe „sponsorul" pentru fetele de teapa ei, intervenind pe lângă autorităţile din Emirate. Târgul era simplu: fata primea un permis de şedere valabil un an de zile, evitând acel du-te-vino în insula Kish. În Iran. Fără să mai fie nevoie să reînnoiască viza valabilă numai trei luni. În schimb, fericita beneficiară îi oferea o redevenţă lunară „sponsorului" care, fireşte, avea şi dreptul să se bucure de graţiile ei pe termen nelimitat. Ajunsă la bar. Llona Strogov se întoarse şi întrebă cu voce egală:

— Vrei să mi-o tragi chiar acum. Sau mă laşi să beau ceva?

— Dacă vrei, mormăi Abdul Zyad.

Aşteptase până la trei dimineaţa, aşa că mai putea să aibă răbdare câteva minute. Rămase cu privirea pironită la şoldurile rusoaicei în timp ce lua sticla de Defender „Success" şi îşi turnă trei degete de scotch curat într-un pahar de cristal. Bun musulman ce era, Abdul Zyad nu bea alcool, dar se gândea la invitaţii lui. În casa lui se găsea întotdeauna câte o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs la rece pentru musafirii lui indieni. Din cauza ochelarilor cu-rame aurii, trăsăturilor regulate şi bărbii îngrijite cu foarte mare atenţie, aducea

puţin cu un imam. Ilona înghiţi jumătate din cantitatea de scotch dintr-odată şi întrebă răsfrângându-şi buzele cărnoase într-un zâmbet deocheat:

— Well. What is the game tonight?1

„Jocul” lor începuse chiar de la prima întrevedere, în urmă cu un an, în micul birou cu uşa blindată aflat la etajul al treilea al imensului Gold Land Building, cu faţada aurie, situat pe Al-Khaleej Road, chiar la marginea bazarului cu aur Sikkat al-Khqel. Aici îşi aveau birourile toţi negustorii metalului preţios, inclusiv cei mai bogaţi, precum Abdul Zyad. Care vindea aproximativ treizeci de tone de bijuterii şi cincizeci de tone de lingouri pe an. Când a ajuns în acea zi. Ilona intrase mândră ca o prinţesă, îşi desfăcuse haina, dezvăluind o rochie ce se oprea deasupra genunchiului şi se aşezase. Picioarele erau atât de lungi, încât rochiţa i se urcase până la jumătatea coapselor, lăsând vederii dunga neagră a slipului.

Începând din acel moment. Abdul Zyad îşi pierduse complet minţile. Simţise cum i se măreşte sexul instantaneu sub frumoasa şi imaculata lui *dichdach.* Deşi la origine era un indian musulman, acum devenise cetăţean al Emiratelor şi se îmbrăca după moda locală.

Rămas nemişcat la birou, nu reuşea să-şi ia ochii de la dunga neagră cât timp Ilona şi-a expus motivul vizitei. La sfârşit, privirile lor se întâlniră. Ilona, care cunoştea bine bărbaţii, se ridicase cu graţie şi ocolise biroul, postându-se dinaintea lui Abdul Zyad, cu picioarele uşor depărtate, cu rochia ei gri strânsă pe coapse. Cocoţată pe tocuri, era atât de înaltă, încât pântecele ajungeau în dreptul feţei bărbatului.

— *Mister* Zyad. Credeţi că mă puteţi ajuta? îl întrebase în engleza ei cu accent rusesc.

Fără să mai aştepte răspunsul, înaintă un pas şi atinse uşor cu degetele prelungi moviliţa care îi întindea veşmântul alb. Abdul Zyad avusese senzaţia că este conectat la trei mii de volţi şi se bâlbâi:

— Yes. Yes. I think so.

Ilona se aşează rapid pe podeaua de marmură. Îi ridică poalele robei. Înşfăcă în gură membrul rigid al bărbatului şi îi administră o felaţie de toată frumuseţea... Când a ieşit din Gold Land Building. Deţinea un permis de şedere şi un contract de

închiriere pentru două camere pe Al-Khaleej Road, chiar vizavi de *Hyatt Regency,* în valoare de cincisprezece mii de drahme pe an, cu unica obligaţie să-i dea „sponsorului" două mii de dolari pe lună şi să-i plătească în natură de câte ori avea el chef.

Dacă i-ar fi spus cineva lui Abdul Zyad că acest lucru se numeşte proxenetism, ar fi fost foarte mirat. Deşi era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Dubai, nu renunţa la micile chilipiruri şi nu risipea aiurea banii câştigaţi cu greu. Marele lux pe care şi-l permitea era colecţia sa de ceasuri, toate marca Breitling. Ultima achiziţie era un „Bentley Motors" care îl făcea să pară un lord englez.

Relaţia lui cu liona nu era umbrită de nimic. La început de lună, ea îi aducea „sponsorului" un plic şi îi satisfăcea plăcerile sexuale. Abdul Zyad nu profitase niciodată de prerogativele pe care le avea şi nu îşi permisese să se amestece în obligaţiile profesionale ale Ilonei. Când îi spusese mai devreme să vină la el acasă, ea motivase că avea întâlnire cu un saudit la *Intercontinental*, iar el nu îi ceruse să o amâne, mulţumindu-se să zică doar atât: „Vino după aceea." Până la trei dimineaţa se uitase la filmele de la televizorul lui cu ecranul din cristale lichide. Îşi împărţea puţinele momente de relaxare între căminul familial şi acest *diwan* destinat în principiu primirii prietenilor lui bărbaţi care, după tradiţie, nu aveau dreptul să vină acasă şi de asemenea numeroaselor amante.

În Emirate, majoritatea căsătoriilor erau aranjate şi, îndată ce nevestele lor năşteau, bărbaţii nu se mai atingeau de ele. Acestea îşi făceau însă de cap pe unde apucau, păstrându-şi anonimatul folosindu-se de *hijab.* 2 Numai că, atunci când puneau mâna pe un bărbat, nu îi mai dau drumul.

Zâmbetul senzual al Ilonei îi făcu să-i clocotească sângele în vene. Se apropie de ea, îşi strecură mâna pe sub rochie şi îi prinse rusoaicei sexul în căuşul palmei.

— Ce ţi-a făcut sauditul tău? o întrebă el privind-o fix în ochi.

— Eu l-am supt. Iar el mi-a tras-o-n fund, preciză ea pur şi simplu.

Abdul Zyad fu dezamăgit, dar nu arătă. Şi el sodomizase

1. Aproximativ 4 000 de euro.

2. Văi negru ce acoperă toată faţa.

zeci de virgine din Emirate dornice să se mărite neprihănite, iar acest lucru îl excita şi mai tare. Îndepărtă elasticul chilotului şi vârî două degete butucănoase în sexul Ilonei care oftă, lucru ce îi mai mări erecţia. Ea zâmbi şi spuse:

— Scoate-ţi veşmântul!

Abdul Zyad se debarăsă cât ai clipi de *dichdach* pe sub care era gol-goluţ, dar păros ca un urs. Nona se uită la sexul lui în calitate de expertă.

— N-ai nevoie să ţi-o sug, observă ea. Păcat, că îmi place tare mult.

Indianul ştia foarte bine ce însemna acest teatru şi simţi o fierbinţeală în pântece. Îi trase slipul din dantelă neagră cu febrilitate în josul interminabilelor picioare bronzate şi, apucând-o de şolduri, o forţă să se întoarcă cu faţa la bar.

— Pune un picior pe taburet, îi ordonă el.

Ilona puse pantoful stâng pe bara cea mai de sus a taburetului. Abdul Zyad se lipi de ea pe la spate şi o pătrunse dintr-un singur elan. Era poziţia lui favorită. Apoi, cu ambele mâini încleştate pe şoldurile rusoaicei, el începu s-o pistoneze cu furie, fixând cu privirea bazinul sublim, înălţându-se câteodată pe vârfuri ca să se afunde şi mai mult în pântecele ei. Sprijinindu-se cu coatele, de bar, Ilona îşi mişca şi ea bazinul ca să-şi arate interesul. Îi era somn, iar sauditul’ei o trăsese atât de mult de sâni încât acum o usturau.

Abdul Zyad începu să mârâie în timp ce burta lui se lovea puternic de fesele Ilonei, când mobilul de pe bar începu să

sune. Era un mic aparat Motorola pliant de culoare roşie, având încrustat pe capac un ceas pătrat ornamentat cu diamante. Indianul se opri brusc, înfipt până la rădăcină în crupa rusoaicei. Stătea pe gânduri, însă acel mobil era „linia lui roşie”. Era nevoit să răspundă. În mişcarea pe care o făcu să ia telefonul, sexul ieşi din pântecele Ilonei, care, fiind fată cu caracter, nu se clinti din loc.

— *Aiwa?* zise el.

— *Salam aleycouml* auzi o voce de bărbat.

— *Aleycoum salam*, răspunse automat Abdul Zyad care îşi recunoscu interlocutorul.

Făcuse bine că a răspuns.

— Căsătoria rămâne să se facă tot marţi, continuă în urdu interlocutorul.

1. Limbă vorbită în Pakistan.

— Foarte bine, aprobă Zyad. O să vin şi eu.

— Numai că a intervenit o problemă: ginerele este *foarte* bolnav. A contractat un virus. Ar fi drăguţ din partea ta să vorbeşti cu el. Îţi dau numărul lui. Îl notezi?

— Aşteaptă puţin! mormăi Zyad.

Aşa gol cum era şi mai puţin falnic, alergă în bucătărie şi se întoarse cu un stilou.

— Spune!

— 00 18 7001 887 250, zisejnterlocutorul, repetând ca să nu existe vreo greşeală. Sună-l. Îmi pare rău că te-am trezit din somn.

Abdul Zyad închise telefonul. Ilona se întorsese cu faţa la el şi îl studia. Văzându-i sexul moleşit, zâmbi cu ironie.

— O veste proastă?»

— Nu. Nu, mormăi Abdul în timp ce se apropia de ea.

Ea îi cuprinse uşur. El membrul între degete ca să-şi revină. Indianul închise ochii de plăcere. Însă era cu gândul în altă parte. În ciuda eforturilor Ilonei, membrul lui era leneş.

— Aşteaptă! zise Ilona.

Îngenunche în faţa lui, când indianul o opri cu un gest.

— Nu, lasă. *Rouh!1*

Rusoaica nu insistă: clientul era stăpânul. Îşi culese slipul de jos, şi-l puse pe ea, îşi termină băutura şi îşi luă geanta. Abdul Zyad o împinse pe uşă afară. Când se pomeni pe străduţa liniştită şi pustie, ea sună de pe mobil la staţia de taxiuri formând numărul 269 3244. În timp ce aştepta maşina, se sprijini de zidul casei şi aprinse o ţigară, întrebându-se ce ar fi putut să-l tulbure într-atât pe Abdul, de îi pierise subit cheful.

Aşezat la un mic birou. Abdul Zyad aranja cifrele, reconstituind adevăratul număr de telefon la care trebuia să sune. Plecând de la un cod simplu, dar eficace, folosit de interlocutorul său. Lua fiecare cifră în parte la care adăuga numărul necesar pentru a ajunge la 10. Astfel. 1 devenea 9. 8 era 2 şi aşa mai departe. După ce a reconstituit tot numărul, iată ce a obţinut: 92 3009 223 850. Era un număr de mobil din Pakistan. Şi restul mesajului era codificat. „Căsătorie” însemna

1. Du-te!

data la care trebuia să aibă loc operaţiunea pe care o cunoştea. „Bolnav” însemna că persoana avea mari probleme, iar „virusul” era „poliţia”.

Toate astea îl nelinişteau. Îi părea rău că o lăsase pe Ilona să plece, deoarece ar fi putut să-i Jimpezească gândurile, luând totul de acolo de unde îl lăsase. Însă vederea sexului blegit îl umilise. Nu era de acord cu felaţia decât în cazul în care trebuia să desăvârşească erecţia deja existentă.

Însă, în toiul nopţii, nu putea să facă nimic. Nici nu avea cum să telefoneze de acasă. Va suna mâine dimineaţă dintr-o cabină publică şi va afla mai multe. Neavând somn, se duse şi se aşează în faţa ecranului imens şi îşi alese un film. Abdul Zyad era un bun musulman: nu se atingea nici de alcool, nici de carnea de porc şi se ruga de cinci ori pe zi. Dar, ca şi şeicul Zaied din Abu Dhabi care avea douăzeci şi şapte de

copii, îi plăceau şi lui femeile, lucru pe care Coranul nu-l interzicea. Chiar dacă le consacra mai mult timp decât rugăciunilor, umplea această lacună participând la *djihad*-ul împotriva necredincioşilor, fără să câştige nimic, punându-şi influenţa şi poziţia socială în slujba acestei cauze sfinte.

Aziz Ghailani coborî printre primii din avion. Cursa de la Quetta sosise la timp. Era abia nouă şi jumătate dimineaţa. Plecase din capitala Belucistanului la ora zece, câştigând astfel două ore graţie decalajului de fus orar. Se angajă pe nesfârşitele culoare dotate cu covoare rulante ale aeroportului din Dubai şi zări imediat ceea ce căuta: toaleta. Se încuie într-o cabină, îşi scoase mai întâi haina, apoi cămaşa şi îşi dădu pantalonii jos. În jurul taliei era fixat un soi de colac negru prins cu fâşii late de bandă adezivă pe care le dezlipi pe rând. Respiră uşurat. Totul cântărea mai bine de opt kilograme şi ţinea teribil de cald. Puse colacul pe vasul de W.C. Şi se îmbrăcă. Apoi începu să taie plasticul cu un cuţitaş. Scoţând multe lânţişoare din aur înghesuite ca să încapă cât mai multe. Era aur de douăzeci şi două de carate pentru care se plăteau în Pakistan taxe vamale exorbitante şi a cărui proveninenţă ar fi trezit bănuielile vameşilor.

Aziz Ghailani. Obişnuit cu acest gen de călătorii, pusese la punct o organizaţie locală, cumpărând câţiva vameşi şi funcţionari de pe aeroportul din Quetta, Având în vedere corupţia din

zonă, nu fusese o treabă tocmai dificilă. Trecea de porţile magnetice ale aeroportului din Quetta fără nimic asupra lui, dar se întâlnea la toaletă cu un complice care îi înapoia aurul, iar el îl ascundea sub haine. Uneori căra lingouri grele de un kilogram sau de zece tole, 1 care erau şi mai greu de transportat.

Termină de despachetat lănţişoarele din aur şi le băgă în geanta-diplomat. În Dubai, importul de aur era liber şi nu trebuia declarat. Ieşind de la toaletă, se sui din nou pe covorul rulant şi se îndreptă spre ieşire. Neavând bagaje la

control, trecu repede de vamă şi de biroul Imigrări, apoi ajunse în holul aeroportului. Acţionă după instrucţiuni şi se opri în faţa biroului Hertz, ca şi cum ar fi vrut să închirieze o maşină. După câteva clipe, îl abordă un tânăr slab cu mustaţă care îl întrebă:

— De unde veniţi?

— De la Quetta, răspunse Aziz Ghailani. Am venit la nunta vărului meu Adnan.

— Aveţi paşaportul?

Aziz i-l dădu. Acesta aruncă o privire şi spuse:

— Bine. Veniţi cu mine.

Ajunseră în parcarea exterioară, iar tânărul se urcă la volanul unei mici Toyota Echo de culoare albă. Aziz Ghailani se relaxă. De fiecare dată era dus la un hotel unde avea rezervată o cameră. Acolo îi dădea aurul celui ce venea după el şi care apoi pleca. De data asta, fu surprins într-o oarecare măsură să vadă că şoferul o ia la stânga pe podul Al-Maktoum care traversa Creek, în loc să meargă înainte spre Dubai. O luă după aceea spre nord până la un sens giratoriu imens, lângă turnul World Trade Center care semăna cu un stup uriaş, cu alveolele lui destinate să-l ferească de căldură. Şoferul se angajă pe şoseaua cu trei benzi Cheikh-Zaied care ducea la Abu Dhabi. O porţiune de verdeaţă o despărţea de un *service road* care permitea accesul ia clădirile cu birouri şi la centrul comercial care se găseau pe marginea drumului. Parcurse astfel doi kilometri, apoi se opri pe dreapta, după ce aprinse luminile de avarie.

— Vino. Îi spuse tânărul lui Aziz. Luăm altă maşină.

Coborâră din micuţa Toyota şi străbătură porţiunea cu verdeaţă. La *service road era* parcată altă Toyota. Mustăciosul o deschise şi îl invită pe Aziz să se urce. După treizeci de secunde o luară în sens invers.

1. Tola este o unitate de măsură indiană care cântăreşte 116,7 grame.

— De ce ai procedat aşa? îl întrebă pakistanezul.

— Urmez instrucţiunile! zise pur şi simplu şoferul.

Aziz Ghailani înţelesese. Dacă fuseseră urmăriţi de la aeroport de altă maşină, aceasta era obligată să meargă drept înainte şi îi pierdea în mod sigur. Ajunseră iarăşi la sensul giratoriu oval de la World Trade Center, iar tânărul mustăcios făcu un ocol mare ca să se îndrepte spre celălalt *service road* şi spre Dubai. Imediat ce trecură de clădirea unde se afla *Khaleej Times,* intră pe o alee îngustă dintre două imobile şi se opri în fundătură. Stingherit, Aziz coborî primul cu geanta grea în mână. I se uscase gâtul de atâta praf şi de la aerul condiţionat din avion şi era nerăbdător să bea un ceai.

Ghidul sună la o uşă vizibil blindată, cu o cameră de luat vederi deasupra. Îşi spuse numele la interfon. Iar uşa se deschise dând într-un birouaş cu pereţii plini de fotografii care reprezentau lingouri de aur. De aici trecură într-un atelier în care domnea o dezordine de nedescris. Bidoane negre din plastic cu acid nitric erau îngrămădite lângă butoaie cu acid clorhidric, adică toate produsele necesare prelucrării aurului. Era prima oară când Aziz venea în acest loc. Acolo se mai aflau doi bărbaţi mustăcioşi cu aer indian, dar care i se adresau în urdu. În Dubai nu ştiai niciodată cu cine stăteai de vorbă. Era înainte de toate un oraş indian, însă majoritatea locuitorilor erau musulmani, ceea ce complica puţin lucrurile. Chiar şi afganii vorbeau urdu. Puse geanta pe masă, o deschise şi începu să scoată lănţişoarele din aur. Cei doi bărbaţi le întinseră pe masă. Unul dintre ei avea alură de luptător profesionist.

— Cât cântşresc? întrebă el.

— Opt kilograme, preciză Aziz Ghailani. Le-am cântărit la plecare.

Înghesuiră lănţişoarele într-un cântar de mare precizie. Greutatea corespundea. Aziz se grăbea să ajungă la hotel ca să facă o baie şi să se ducă prin magazine, lucru necunoscut la Quetta. Apoi să agaţe o târfă chinezoaică de care auzise. Cum nu exista decât un zbor pe săptămână pentru Quetta,

era obligat să treacă la întoarcere prin Karachi, aşa că avea la dispoziţie o seară ca să se distreze în Dubai.

— Poate cineva să mă ducă acum la hotel? întrebă el.

— Da, fireşte, zise tânărul care l-a adus. Poate vrei unxeai mai întâi? Sau o Cola?

— Da. Da. Desigur.

13

Unul dintre bărbaţii care luaseră în primire lănţişoarele de aur se aşează la masă în faţa lui. Avea o bărbiţă scurtă neagră, îngrijit tunsă şi îi adresă un zâmbet prietenos.

— Pe mine mă cheamă Mohand, începu el. Am auzit multe lucruri despre tine. Faci des această călătorie?

— Cel puţin o dată pe lună, răspunse pakistanezul. Câteodată şi de mai multe ori. Acum două. Luni, am fost după marfă la Kabul. Am adus lingouri. Era cât pe ce să mi le confişte la aeroport. La Quetta este mult mai uşor.

Mohand ştia foarte bine despre ce era vorba. Traficanţii de droguri le dădeau foştilor talibani aurul în schimbul opiului. Acolo aurul era moneda de schimb cea mai cunoscută. Li se aduse ceaiul. Era ceai indian foarte tare din care Aziz gustă cu plăcere. Văzu cu coada ochiului cum lănţişoarele erau puse într-un creuzet sub care aprinseseră lămpi feunsen. Aurul topit la 1060 de grade era uşor de prelucrat. Lingourile astfel obţinute erau purificate după aceea, operaţiune ce dura ceva mai mult timp.

— La Quetta totul merge bine? întrebă Mohand.

— Ca de obicei.

Tăcură din nou. Aziz Ghailani se simţi brusc rău. Oamenii din jurul lui se purtau cam ciudat. Prelucrarea aurului adus de el nu îl interesa în niciun fel. De altfel, nu voia să ştie absolut nimic. Transportul pe care îl asigura era doar o verigă a lungului lanţ sofisticat a cărui placă turnantă se afla la Dubai şi care avea ramificaţii în toată lumea. Nu mai avea treabă aici. Fusese plătit la Quetta, iar greutatea a corespuns. Se uită ostentativ la ceas.

— Bine, eu. Plec, zise el. Totul e în ordine?

— Aproape, spuse Mohand. Când te întorci la Quetta?

— Mâine, prin Karachi.

Mohand îl privea insistent.

— Trebuie să te întreb ceva. Spuse el brusc.

— Ce anume?

— Nu ţi s-a întâmplat nimic în Ultimele zile? Nu ai avut probleme sau necazuri?

Aziz Ghailani simţi cum îi sare inima din piept. Acum înţelegea. Se uită maşinal la uşa pe care intrase. Era un batant greoi blindat care era încuiat. Atelierul părea destul de mare. Dar nu vedea altă intrare. Tăcerea se prelungi câteva clipe, tulburată doar de ţiuitul lămpilor Bunsen care încălzeau creuzetul. Înălţă capul ca să-i înfrunte privirea bărbatului.

— Nu, zise el.

Acesta îl fixă îndelung, apoi spuse:

— Nu ştii să minţi. Acum opt zile ai fost arestat de ISI. 1 Ţi-au dat drumul abia alaltăieri. Vecinii tăi au văzut când te-ai întors.

Pakistanezul încasă lovitura. Îi vâjâia capul. Se gândea ce atitudine să adopte şi alese atacul.

— Asta nu vă priveşte pe voi, se răsti el. Este o chestiune personală. Asta nu m-a împiedicat să-mi fac treaba, nu-i aşa?

— De ce te-au arestat? insistă Mohand.

— A fost o greşeală. M-au confundat cu un individ pe care îl cheamă aproape la fel ca pe mine.

— Şi le-au trebuit şase zile ca să verifice?

Aziz Ghailani tăcu. Cum de aflaseră ticăloşii ăştia de treaba asta? Judecând după privirea nemiloasă a bărbatului din faţa lui. Îşi spuse că avea de-a face cu un membru al mafiei indiene. Erau nişte brute. În urmă cu câteva luni, poliţia din Dubai l-a arestat pe unul din capii lor şi ei au plasat o furgonetă înţesată cu explozibil sub podul care trecea peste autostrada Cheikh-Zaied. După aceea au telefonat la poliţie ca să anunţe că, dacă nu îl eliberau, aruncau podul în aer.

Poliţia a cedat presiunilor. Indienii erau nişte duri, responsabili ai mai multor omoruri. Erau hapsâni, economi şi feroce. Nimeni nu se punea la mintea lor.

— Aziz Ghailani sări în picioare şi strigă:

— Mă ameţiţi cu chestiile astea!

Dar nu apucă să înainteze un pas, căci indianul de statura lui King Kong îl luă în braţe, îl ridică în sus şi îl azvârli pe un scaun din fier. Ceilalţi doi se năpustiră asupra lui cu frânghii. Mohand zise netulbur'at:

— Înainte de a ieşi de aici, ne vei spune *tot* ce le-ai zis poliştilor.

Aziz nu se fâstâci.

— V-am spus că a fost o greşeală, repetă el. Oricum nu le puteam spune nimic. Ştiţi bine că nu mă trimite niciodată aceeaşi persoană.

Era adevărat. Misterul era total. Nici la Quetta nu-i aducea aurul aceeaşi persoană.

— Dacă nu mă aduceaţi aici. Acum eram la hotel.

Mohand avu un zâmbet ameninţător.

1. Inter Service Intelligence: Serviciile pakistaneze de Informaţii.

— Bineînţeles, dar poate că te-au mai aşteptat şi alte persoane la aeroportul din Dubai.

Acum Aziz Ghailani înţelegea mult mai bine faza cu schimbarea maşinii. Era o întrerupere a filajului. Se hotărî să facă pe prostul.

— Cine?

— Americanii, de exemplu. Dar, dacă vrei să ştii, habar nu au unde te afli acum.

Tonul ameninţător îl îngheţă pe Aziz care protestă:

— Nu cunosc niciun american. Eu lucrez demult pentru organizaţia voastră. Credeţi că v-am trădat?

Mohand îi aruncă o privire sfredelitoare şi spuse calm:

— Nu te cred. O să te omor.

Aziz Ghailani văzu că nu glumeş şi era cât pe ce să facă pe

el de frică. La cei patruzeci şi cinci de ani ai lui. Îşi alesese deseori drumul greşit, de aceea rămăsese la stadiul de „catâr”, plătit destul de prost. De data asta se hotărî să o ia pe calea cea bună.

— O.K.. Zise el, o să vă spun adevărul. Dar după aceea, pot să plec?

— Fireşte, spuse indianul.

Aziz Ghailani asuda. Sfoara îi intra în carne. De vreo două ore, Mohand îl chestiona, iar uneori îi punea aceeaşi întrebare de două ori la rând, cu glas blând, dar insistent. Încă nu-l loviseră şi începu să spere că va reuşi să scape cu viaţă. Le povestise absolut tot despre arestarea lui. Într-o dimineaţă, poliţiştii din ISI au venit la el şi l-au luat, i-au pus cătuşe şi l-au aruncat într-o celulă unde l-au bătut trei zile la rând, dar fără să-l interogheze... După aceea, l-au scos din celulă şi l-au dus în biroul şefultii local din ISI. Acolo se găseau doi străini. Poliţistul pakistanez i-a prezentat: doi agenţi din FBI veniţi să-l ia în custodie şi să-l ducă la Guantanamo. I s-a explicat că, datorită gravităţii cazului său – participare la o reţea financiară din Al-Qaida – pakistanezii au acceptat să-l predea americanilor. Avea un loc rezervat la o cursă specială a US Air Force.

Aziz Ghailani se pierduse de tot. Un simplu dus la Guantanamo era cel mai rău lucru posibil. Acolo nu avea nici

avocat, nici sprijin moral. Nu avea absolut nimic. Era mai rău decât în gulagurile din fosta Uniune Sovietică. Putea să rămână acolo ani de zile, fără ca nimeni să poată face ceva pentru el. Va deveni un „nimeni” şi va dispărea de pe faţa pământului.

— Fac tot ce vreţi, îi implorase el, numai să nu mă trimiteţi acolo.

Unul dintre americani vorbea urdu. Dar a spus doar atât:

— Poate că există o soluţie pentru tine... Dacă eşti destul de deştept ca s-o întrevezi.

Aziz Ghailani îşi dăduse seama de fructul oferit, ştiind că

făcea un pact cu diavolul. Dar mai ales că acesta îi va cere tributul într-o bună zi. Mai întâi de toate, trebuia să scape de Guantanamo. Venise timpul să plătească poliţa.

— Aşadar, te aşteptau la Dubai. Conchise Mohand. Ca să-l urmărească pe cel cu care te întâlneai.

— Nu aveam cum să vă anunţ, observă Aziz.

— Dar puteai să nu fii de acord să pleci la Dubai. Obiectă Mohand pe un ton rece. Dacă nu ne-am fi luat câteva măsuri de prevedere, americanii ar fi acum aici...

Aziz Ghailani lăsă capul în jos şi nu spuse nimic. Deodată văzu ceva ce îl îngheţă. Bărbatul care semăna cu un luptător înmuia în creuzetul în care se topea aurul un soi de polonic mai mic cu mânerul din lemn. Mai văzuse aşa ceva în topitorii. Măsura conţinea exact o uncie. Namila se apropie rapid de el. Într-un ultim reflex, Aziz strânse buzele şi lăsă capul în piept. Atunci Mohand se aşeză în spatele lui, îl apucă de frunte cu mâna dreaptă şi îi dădu capul pe spate şi îl ţinu de nas.

Namila se găsea la mai puţin de un metru, iar Aziz Ghailani simţi căldura polonicului foarte aproape de faţă. Rezistă câteva minute, apoi deschise gura să respire. Namila întinse mâna şi, cu un gest precis, îi vărsă aurul topit în gură. Acesta îi fripse mai întâi limba şi Aziz trase un urlet înfiorător. După aceea, avu senzaţia că focul iadului îi ardea bolta palatină, apoi se scurgea pe gât în jos şi ţipătul se opri brusc.

Capitolul II

— Dar nu i-a costat decât trei sute şaizeci şi cinci de dolari la cursul zilei, zise cu un oarecare cinism Richard Manşon, şeful CIA din Dubai. În ultimele săptămâni, preţul aurului a scăzut. Medicul legist a găsit exact o uncie de aur în gura şi în gâtul bietului om. Cred că a murit în nişte chinuri groaznice.

Malko se strădui să se uite pe acele fotografii oribile care înfăţişau cadavrul cu gura căscată, abandonat într-un loc din deşert, apoi le împinse pe măsuţa joasă din faţa lui. Ca să-şi

limpezească puţin mintea, lăsă privirea să rătăcească dincolo de fereastra imensă, admirând deşertul şi capătul braţului Creek. Consulatul general al Statelor Unite, care găzduia şi biroul local al CIA, ocupa în Dubai o mare parte din etajul douăzeci şi unu din World Trade Center, turnul îmbătrânit deja, cu faţada gălbuie, situat la începutul autostrăzii Cheikh-Zaied ce ducea la Abu Dhabi. Biroul lui Richard Manşon părea suspendat de cer, aproape rupt de lume, cu geamurile lui imense. Malko îşi aduse aminte de misiunea precedentă. În Irak, războiul fusese declarat de o săptămână, iar bombardamentele americanilor făceau ravagii. Îi părea rău că nu a reuşit să oprească acest proces graţie planului pus la punct de George Tenet, directorul CIA. Fiind învins de capcanele întinse de ambele părţi. Două Juni mai târziu, se afla la opt sute de kilometri la sud de Irak, în Emiratele Arabe Unite, o federaţie de şapte emirate înşirate de-a lungul Golfului Persic, faţă în faţă cu Iranul. Între sultanatul Omanului şi Arabia Saudită.

A ajuns chiar în această dimineaţă în Dubai, emiratul cel mai occidentalizat, consacrat în mod tradiţional comerţului cu aur, odinioară cel mai bogat stat din zonă. Înainte de descoperirea petrolului la Abu Dhabi. Emiratele erau reprezentate doar de nişte amărâţi de beduini care

supravieţuiau datorită recoltării perlelor şi creşterii cămilelor, o populaţie de şapte sute de mii de locuitori. De atunci, bătrânul şeic Zaied din Abu Dhabi a devenit unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume... Iar aproximativ trei milioane de indieni, de pakistanezi, de iranieni, de afgani şi de arabi de diferite origini s-au năpustit asupra acestui Eldorado. Emiratele Arabe Unite erau în mod cert singura ţară din lume în care naţionalii reprezentau doar 17% din întreaga populaţie.

— Cine este mortul? întrebă Malko.

Ca de obicei, nimeni nu-i dăduse niciun indiciu despre misiunea lui, însă, măcar de data asta, avusese timp să-şi ia

rămas bun de la Alexandra.

— Avea asupra lui un paşaport pe numele de Aziz Ghailani, începu Richard Manşon, dar...

Fu întrerupt de secretara lui care bătu la'uşă şi băgă capul prin crăpătură.

— Au sosit domnii de la Islamabad, anunţă ea.

— Pofteşte-i înăuntru, zise imediat Richard Manşon.

Primul care a intrat în birou era o veche cunoştinţă de-a lui

Malko: Greg Bautzer, şeful Centralei din Islamabad. 2 Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile cu cordialitate, iar nou-venitul îi prezentă lui Malko pe ceilalţi doi bărbaţi care îl însoţeau.

— Agenţii speciali John Blunt şi Leo Carl. John reprezintă Biroul din Quetta, iar Leo pe cel din Karachi.

Cei doi agenţi FBI semănau ca două picături de apă: masivi, raşi în cap, cu costum şi cravată, feţe lipsite de expresivitate, însă privirea extrem de mobilă. Richard Manşon îi invită să se aşeze ia măsuţa joasă. Secretara aduse cafea, iar şeful CIA din Dubai se întoarse către Malko.

— Înainte de a ne întoarce la mort, îl las pe Greg să vă informeze în legătură cu operaţiunea „Alpha Zoulou". De fapt. Cea care ne-a adunat pe toţi aici.

Americanilor le plăcea la nebunie să-şi boteze operaţiunile. Greg Bautzer luă o gură de cafea şi începu:

— Moartea acestui om este o grea lovitură dată operaţiunii „Alpha Zoulou". Adică secării surselor de finanţare a reţelei Al-Qaida. Datorită tehnicilor noastre de interceptare şi reţelei de informatori, am aflat că şefii Al-Qaida au început de acum

1. Vezi SAS – Bagdad Express.

2. Vezi SAS: Bin Laden – hăituit.

şase luni să evacueze captura de război ascunsă în zona Afganistan-Pakistan spre un loc mult mai sigur.

— Unde anume? întrebă Malko.

— Nu l-am identificat încă, dar ştim că Dubai este o etapă importantă. De luni de zile. Agenţii operaţionali din Al-Qaida

nu mai folosesc deloc circuitele bancare obişnuite. Organizaţia noastră „Green Quest” a speriat băncile ameninţându-le cu sancţiuni drastice, încât şi cele mai corupte dintre ele se gândesc de două ori înainte de a face tranzacţii cu Al-Qaida.

— În concluzie, este vorba despre bani lichizi? întrebă Malko.

Greg Bautzer clătină din cap.

— Nu, este vorba despre aur. Al-Qaida posedă stocuri imense, mai cu seamă în Afganistan. Acest aur vine din diverse surse. La început, când au fugit în 2001. Talibanii au luat tot aurul din banca centrală din Kabul. După aceea, şefii reţelei Al-Qaida controlau stocuri importante de opiu şi de heroină în Afganistan şi în Pakistan. În decursul ultimelor luni, au început să le vândă. Au o cantitate atât de mare, încât le-a scăzut preţul! Or, traficanţii de droguri plătesc adesea în aur, căci oamenii din Al-Qaida refuză dispoziţiile bancare, fie ele şi în paradisurile fiscale. Oricum aurul a servit întotdeauna drept monedă de schimb în regiune, în detrimentul banilor. În concluzie, de luni de zile, râuri de aur se scurg prin diferite canale din Afganistan şi din Pakistan către Dubai.

— De ce în Dubai?

Greg Bautzer îi zâmbi cu ironie lui Malko.

— Întrebaţi-l pe Richard. Probabil că este singurul loc din lume unde poţi să vii cu o tonă de aur şi să nu te întrebe nimeni şi să plăteşti taxă vamală doar un dolar. Când ne adresăm autorităţilor din Emirate, se fac că nu ne aud. Comerţul de aici se bazează în întregime pe libera circulaţie a mărfurilor de orice natură. Nu vor să omoare gâscă cu ouă de aur impunând regulamente de constrângere. În plus, Dubaiul, a cărui populaţie este formată dintr-un amestec de indieni, de pakistanezi şi de afgani, numără mai mulţi simpatizanţi ai reţelei Al-Qaida. Ca să nu mai vorbim despre populaţia locală. Nu uitaţi că unul dintre kamikaze de la 11 septembrie, Marwan al-Shani, era dintr-un trib de la graniţa cu Omanul.

1. Organizaţie federală americană care urmăreşte finanţarea teroriştilor.

20

— Am crezut că Emiratele sunt mai degrabă aliatele Statelor Unite, observă cu perfidie Malko.

Richard Manşon zâmbi cu amărăciune.

— Fireşte că ne lasă să facem tot soiul de lucruri. Omologii mei se arată foarte cooperanţi când *eu* le vând un pont. În schimb, *ei* nu-mi spun niciodată nimic. De aceea cred că nu ştiu chiar totul. Controlul tuturor intrărilor aurului este o treabă aproape imposibilă. În Emirate există vreo şase aeroporturi, ca să nu mai punem la socoteală porturile sau sutele de *dhaws* care circulă între Emirate, India, Iran, Pakistan, Oman, Bahrein şi nu mai ştiu acum câte alte state. Ele alimentează circuitele de contrabandă stabilite de generaţii.-

— Înţeleg foarte bine *dedesubturile,* zise Malko. Richard Manşon mi-a arătat fotografia cadavrului unui bărbat asasinat într-un mod mai puţin obişnuit: i-au turnat pe gât aur topit. Care este legătura cu „Alpha Zoulou”?

Greg Bautzer interveni:

— Aţi auzit de arestarea, la Rawalpindi. A unuia dintre şefii operaţionali din Al-Qaida. Khalid Cheikh Mohammad?

— Bineînţeles, zise Malko. Cel căruia i se mai spune şi „Al-Mouk”. Creierul.

Toate ziarele publicaseră fotografia unui bărbos cu o claie de păr în cap, cu privirea fioroasă, încătuşat pe pat şi numai cu un maiou pe el. Păros ca o maimuţă.

— Exact! aprobă Greg Bautzer. S-a vorbit mult despre Cheikh Mohammad pentru că el pregătea atentatele. În schimb s-a pomenit mai puţin despre „clientul” din camera de altături, un oarecare Mustapha al-Awsawi. După paşaport, un yemenit, dar nu suntem siguri. Sau pesemne că se afla în capul listei celor de la Green Quest, ca director finanţator al reţelei Al-Qaida. Un „client” şi mai dur decât prietenul lui Khalid Cheikh Mohammad. Înainte de a-l fi expediat în centrul nostru de interogatorii din Bagram. În apropiere de Kabul, i-am lăsat pe agenţii ISI să-l interogheze timp de patruzeci şi

opt de ore. Fiindcă ei au fost aceia care l-au arestat – la indicaţiile noastre, fireşte – era un lucru perfect legal.

— Două zile nu au fost prea mult? observă Malko.

Greg Bautzer plecă ochii în pământ cu pudoare.

— Dacă l-am fi lăsat mai mult, nu ar fi arătat prea bine când

1. Ambarcaţiuni tradiţionale din lemn.

îl aduceam înapoi. Ce mai tura-vura, tipii din ISI l-au cam „alintat”. Omologii noştri pakistanezi au o metodă nouă: înţeapă prizonierul cu ace fine din argint ca să evite infecţia. Asta cam pe tot corpul. Când i-au înţepat un testicul. Al-Awsawi s-a hotărât să coopereze.

Malko simţi cum i se face pielea de găină. Spera ca Dumnezeul invocat de George W. Bush ca să-l ajute să ducă războiul împotriva Irakului să nu fie acelaşi cu cel invocat în lupta împotriva reţelei Al-Qaida. Recunoştea de altfel că CIA era consternată de această cruciadă care avea să ajute considerabil organizaţia lui Ussama Bin Laden.

— Presupun că Al-Awsawi a făcut dezvăluiri interesante, opină Malko.

— La început, ne-a confirmat informaţiile după care Al-Qaida s-a hotărât să-şi transfere toate bunurile în aur din Afganistan şi din Pakistan în Dubai.

— Deţin mult aur?

— În colţul ăsta de lume. Nu mai au practic şi altceva, răspunse americanul. Al-Qaida le-a sugerat în mod discret „sponsorilor” ei wahhabiţi, nenumăratelor ONG-uri care o finanţează, că nu mai acceptă decât plata în natură: adică în aur. Rezervele de aur ale băncii centrale din Kabul au fost mereu ascunse cam peste tot în Afganistan şi în zona tribală pakistaneză sub paza strictă a gărzilor din Al-Qaida. Acestea s-au gândit că talibanii nu veneau prea curând la putere. În schimb ele aveau nevoie de acest aur. În concluzie, au început să scoată aurul din Afganistan prin pachete foarte mici. În cazul în care talibanii şi-ar cere bunurile înapoi, ei le-

ar spune că le-au pus la adăpost.

Acest lucru putea să asigure câteva reglări de conturi în viitor... John Blunt. Agentul special din FBI, preciză imediat:

— În plus. Triburile paştu au reluat cultivarea macului pe care îl vând traficanţilor de droguri care plătesc în aur.

— De ce scot aurul din ţară? întrebă Malko mirat.

— La drept vorbind, noi habar n-avem. Recunoscu Greg Bautzer. Este o hotărâre *strategică* a lui Bin Laden, după spusele lui Mustapha Al-Awsawi. El crede că în Pakistan sunt prea mulţi americani infiltraţi, iar Afganistanul prea izolat. Conform declaraţiilor lui. Operaţiunea durează de câteva luni. Efectuându-se fie cu avionul, fie cu vaporul. Sute de *dhaws* fac drumul între Emirate şi Pakistan, descărnând marfă în micuţele

porturi din Balucistan unde nu există niciun control. Ca să nu mai punem la socoteală cargourile mai importante care pleacă din Karachi, în încărcătura cărora se poate ascunde orice. În plus. Emiratele sunt legate prin avion de Kabul, de Quetta şi de Peshawar, aeroporturi unde iarăşi nu există niciun fel de control.

— Este vorba de o cantitate importantă de aur? întrebă Malko.

— Noi o estimăm la cinci tone, zise Greg Bautzer liniştit.

Malko avu impresia că nu a auzit bine.

— Cinci tone?

Şeful Centralei din Islamabad avu un zâmbet îngăduitor.

— Este cifra pe care ne-a dat-o Al-Awsawi şi pe care o putem reconstitui după dischetele pe care le-am găsit asupra lui. El este contabilul, iar indivizii ăştia sunt foarte cinstiţi. Asta înseamnă doar cincizeci de milioane de dolari. Însă pentru Al-Qaida este mult. Operaţiunile lor nu costă prea mult.

În orice caz mai puţin decât războiul din Irak pentru care se cheltuie suma de două miliarde de dolari pe zi, îşi spuse Malko.

— Singura rafinărie de aur din Emirate prelucrează aproximativ cincizeci de tone pe an, continuă americanul. În anii ’80, erau tranzitate şase sute cincizeci de tone pe an prin Dubai, din cauza traficului cu India. De atunci, cifra a scăzut la aproximativ două sute cincizeci de tone pe an.

— Este imens, comentă Malko.

Richard Manşon precizează:

— În Emirate există aproape opt sute de magazine cu bijuterii. Mult aur pleacă spre Asia. India. Europa sau chiar în SUA. Nu uitaţi că aici puteţi să intraţi într-un magazin şi să cereţi o sută de kilograme de aur pe care îl plătiţi în numerar sau cu un cec autorizat de o bancă din Dubai. Ori prin *hawala.1* Nu există niciun fel de control şi nicio taxă la intrare sau la ieşire.

În această ţară minunată, contrabandiştii trebuie să fi intrat demult în şomaj.

— Să înţeleg că acum ştiţi unde se află tot acest aur? întrebă cu inocenţă Malko.

Opt perechi de ochi furioşi se aţintiră asupra lui. Iar Richard Manşon zise cu o oarecare răceală în glas:

1. Sistem de compensaţie folosit mult în Pakistan.

— Dacă am şti, nu v-aţi afla aici...

Americanul reluă imediat:

— Având în vedere cantitatea de aur mai mult sau mai puţin legală care tranzitează Dubaiul, este imposibil să găsim cele cinci tone, care mai mult ca sigur nu au intrat la un singur transport. Mai cu seamă că şeicul Dubaiului, Mohammad Bin Rashid al-Maktoum, a jurat să facă din acest stat cea mai mare piaţă de aur din lume. Aşadar, este foarte reticent în privinţa a tot ceea ce ar putea să-iştirbească reputaţia. Dacă auzi ce zic cei din Emirate, în Dubai’nu se petrece nimic ilegal, Al-Qaida nu există, iar băncile locale n-au făcut niciodată tranzacţii ilegale.

— Mijloacele dumneavoastră tehnice nu vă permit să avansaţi?

— Aflăm mii de lucruri, recunoscu americanul, dar negocierile cu aur nu se fac prin telefon. În plus, Al-Qaida are un teren favorabil aici. Triburile din est sunt foarte islamicizate, Sharjah trăieşte practic sub jugul Chariei, iar şeicuf Zaied din Abu. Dhabi, omul puternic din Emirate, deşi are nouăzeci de ani, i-a pupat tot timpul pe talibani în bot. Împreună cu Arabia Saudită şi cu Pakistanul, este a treia ţară care le-a recunoscut regimul. La Abu Dhabi, toţi şoferii de taxi sunt paştu. Când unul dintre fiii săi, Sultan, a făcut nişte tâmpenii în 1986, Zaied l-a expediat în Afganistan ca să lupte împotriva sovieticilor. Acum construieşte la intrarea în Abu Dhabi o moschee uriaşă. Să nu vă încredeţi în zgârie-norii sau în mall-urile din oraş, căci nu sunt decât o poleială a occidentalizării. Fondul este tot islamic şi nu ne au deloc la suflet. Mai ales astăzi, cu războiul din Irak. Dar, ca toţii arabii, respectă puterea. Săptămâna trecută, când generalul Tommy Franks a venit să le ceară acordul să le folosească aeroporturile pentru operaţiunile împotriva Bagdadului, şeicul Zaied l-a refuzat categoric. Pe el nu-l putem cumpăra ca pe Egipt sau ca pe Iordania. Acum zece ani când banca BCCI a dat faliment. Zaied a cheltuit douăzeci şi trei de miliarde fără să clipească.

— Bine, conchise Malko, Emiratele sunt un amestec de cultură islamică şi o bază a reţelei Al-Qaida. Iar eu cu siguranţă nu voi putea schimba acest lucru. Să revenim la omul asasinat cu aur curat.

1. Legea islamică.

24

Richard Manşon se întoarse către cei doi agenţi din FBI şi zise:

— Leo Carl vă va explica mult mai bine.

Agentul special se îmbăţoşă şi începu:

— S-o luăm cu începutul, domnule. Datorită interogării lui Mustapha Al-Awsawi, am avut confirmarea hotărârii strategice a reţelei Al-Qaida de a-şi transfera aurul din Afganistan şi din Pakistan în Dubai. Numai că Al-Awsawi a

tăcut apoi precum un peşte, iar noi nu am reuşit să mai aflăm nimic despre operaţiunile lor trecute, prezente şi viitoare. De fapt, se pare că nu ştie nimic despre stadiul „Dubai” al operaţiunii. Misiunea lui era să adune aurul şi să-l expedieze prin diferite mijloace. Pe măsură ce toate informaţiile au fost distruse, el a ţinut minte doar cantităţile transferate. Când ne-am uitat prin actele lui. Am găsit un nume: Aziz Ghailani şi numărul de telefon pe care l-am reperat. Este dintr-o cabină telefonică din Quetta, în Belucistan. Când am căutat numele lui Aziz Ghailani în calculator, am descoperit că este un membru al reţelei Al-Qaida ucis în Afganistan în noiembrie 2001.

— Ciudat! zise Malko.

— Într-adevăr! aprobă agentul special, l-am transferat deci afacerea lui John care operează în Quetta. Iar el a avut o idee extraordinară: să cerceteze toate listele companiilor aeriene care aveau plecări din Quetta. A avut şansa să descopere o rezervare la zborul Quetta – Dubai al companiei Pakistan Airways de marţea trecută, pe numele lui Aziz Ghailani. A doua zi am fost la Quetta, iar ISI ne-a dat o mână de ajutor. Alături de rezervare, am găsit şi un număr de telefon. Abonatul se numeşte Pervez Ifthikar şi locuieşte în Quetta. Într-o oră am fost la el acasă. L-am luat pe sus şi am găsit asupra lui un paşaport pe numele lui Aziz Ghailani. Paşaportul autentic al mortului căruia i-au schimbat fotografia. Ghailani era declarat oficial mort şi nu mai era căutat. Partenerii noştri pakistanezi ne-au mai dat încă o mână de ajutor.

Agentul special nu strecură nici măcar un grăunte de umor în expunerea sa. Continuă încântat:

— Pervez Ifthikar a ciripit. Ne-a spus că a fost contactat de un oarecare Mansour care l-a întrebat dacă este gata să efectueze câteva călătorii pentru un client. Trebuia să ducă la Dubai nişte lănţişoare de aur. Ifthikar a acceptat, primind două mii de dolari, plus cheltuielile de călătorie. Două zile mai târziu.

i-au cerut o fotografie şi i-au dat un paşaport pe numele de Aziz Ghailani, cu fotografia lui, plus banii de avion. Trebuia să facă un drum dus-întors, cu o noapte petrecută în Dubai.

— De ce i-au dat un paşaport? El nu avea? întrebă Malko.

— Cred că în acest mod cei care îl aşteptau erau siguri că era vorba de „măgarul" lor.

— Cu cine trebuia să se întâlnească la Dubai?

— Nu ştia. Cu cineva care trebuia să-l întrebe dacă îl chema Aziz Ghailani. Apoi trebuia să-i predea marfa şi să nu-l mai intereseze nimic.

— Cine este Pervez Ifthikar?

— Un simplu „măgar". Un tip specializat în transporturile ilegale de aur, cum sunt cu miile pe aici, răspunse John Blunt. A lucrat în mai multe ţări din Europa. În Elveţia şi Marea Britanie. În Dubai şi Pakistan. În India şi în Asia. Cunoaşte toate persoanele care tranzacţionează aur şi avea în Pakistan propriile reţele care îi permiteau să treacă la vamă, adică funcţionari corupţi. La scară mică, fireşte, dar era de ajuns.

— Avea legături cu Al-Qaida?

— Nu, niciuna. Ar fi transportat aur pentru oricine. La început nu-i prea păsa. Contrabanda cu aur nu este un delict grav. Când şi-a dat seama că este băgat până-n gât într-o chestiune de terorism, a intrat în panică, l-am făcut o propunere când se afla în biroul comandantului ISI, pe care nu putea s-o refuze: un singur dus la Guantanamo sau cooperarea cu noi. Se pare că nu-i prea plăceau Caraibele. Adăugă agentul special cu un umor mai degrabă lugubru.

— Şi unde s-a împotmolit?

Richard Manşon luă cuvântul:

— Ne-am hotărât să-l urmărim chiar de la sosire, dar fără să anunţăm poliţia locală. La început, la aeroport totul a mers bine. Ghailani-Ifthikar a fost contactat de un tânăr care l-a dus cu maşina. Au plecat spre Abu Dhabi pe autostrada Cheikh-Zaied. Însă acolo i-am pierdut, căci au abandonat vehiculul şi au luat altul parcat pe o alee. Echipa noastră i-a pierdut şi nu l-am mai văzut pe Ghailani-Ifthikar decât mort.

— Ce era cu maşina abandonată?

— A fost furată în urmă cu o săptămână.

— Poliţia nu a găsit nimic?

— Nu. Au crezut că a fost o reglare de conturi a mafiei indiene ca să-l pedepsească pe Ifthikar pentru furt...

26

Într-adevăr, tipul care l-a aşteptat la aeroport avea faţă de indian, ca majoritatea populaţiei din Dubai...

— Acest tertip vrea să însemne că se temeau, observă Malko.

— Evident! zise John Blunt dezamăgit. Cineva din ISI a trădat. În Serviciul lor colcăie de islamişti şi de simpatizanţi ai reţelei Al-Qaida. Numai că, pentru noi, a fost o lovitură puternică. Urmărindu-l pe Ifthikar. Am sperat să descoperim eşalonul „Dubai" al operaţiunii şi să avansăm cu „Alpha Zoulou" a noastră. Acum totul e pierdut.

După această mărturisire, se lăsă o linişte apăsătoare. Îşi priveau cu toţii vârfurile pantofilor, iar căldura învăluia deşertul în depărtare, făcându-l să pară înceţoşat. După un moment involuntar de reculegere pentru Aziz Ghailani. Care murise de două ori. Malko îndrăzni să pună întrebarea-cheie:

— Presupun că aveţi un gând precis în legătură cu mine. Nu-i aşa?

Richard Manşon îi adresă un zâmbet greoi şi direct.

— Da. Dar trebuie să vă mărturisesc ceva: nu va fi floare la ureche. Totuşi, este implicată o femeie care este la ordinele dumneavoastră.

— Am cunoscut câteva ucigaşe feroce, zise Malko. Dar sper că nu este cazul.

Urmă alt moment de tăcere. Era neliniştit în privinţa viitorului său.

27

Capitolul III

— Poftim. În ciuda morţii lui Aziz Ghailani, începu Richard Manşon, am dibuit totuşi o pistă. NSA „monitorizează" toate convorbirile telefonice din Dubai în Pakistan şi invers.

Calculatoarele merg zi şi noapte, iar Langley ne-a trimis nişte elemente la verificat. Cu trei zile înaintea sosirii lui Aziz în Dubai, a avut loc o convorbire din Quetta de la un mobil al cărui număr ştim că aparţine reţelei Al-Qaida: 92 300 922 3850, cu un alt mobil din Emirate. 050 554 3217, înregistrat pe numele unei societăţi din Sharjah. Am reuşit să-l localizăm cu ajutorul releelor. Convorbirea a fost scurtă, a durat doar un minut şi douăzeci şi şapte de secunde. Mobilul care a recepţionat-o la ora trei şi douăzeci şi şapte de minute, în Dubai, se afla la o sută de metri de reşedinţa lui Benazir Bhutto.

— Credeţi că este vorba despre ea?

— Fireşte că nu. Zise imediat americanul, însă chiar alături este garsoniera unui individ în legătură cu care am efectuat deja o anchetă fără prea mult succes, pe nume Abdul Zyad. Un indian musulman extrem de bogat care are zeci de magazine de bujuterii, o agenţie de vânzare a lingourilor. Pe care îl bănuim că spală bani pentru islamişti. Aici este o personalitate, iar Emiratele ne-au dat de înţeles să-l lăsăm în pace. Chiar dacă îl prindem în flagrant delict. Este prieten intim cu şeicul Maktoum... A doua zi NSA a interceptat încă un telefon dat din Dubai dintr-o cabină publică, apelând acelaşi număr din Quetta. Adică 92 300 922 3850. Iar această cabină se află exact în faţa biroului lui Abdul Zyad, în Golden Land Building. La Deira.

1. Naţional Security Agency.

28

— Este cam puţin, observă Malko.

— E adevărat, recunoscu americanul, dar am interceptat şi un al treilea telefon la o zi de la sosirea lui Aziz Ghailani, format de pe acel celular pe care nu l-am identificat, 050 554 3217 şi primit pe acelaşi mobil înregistrat în Pakistan, Analiza reţelelor ne-a permis să localizăm cele două apeluri: mobilul din Pakistan se găsea la Quetta, iar cel din Emirate, în Golden Land Building... Fireşte că această clădire trebuie să aibă vreo două sute de birouri, plus magazinele. În faţa Curţii de Apel.

Această dovadă nu va rezista nici cinci minute, dar avem norocul să nu ne aflăm în faţa nici unui tribunal.

— Şi vreţi să mă duc la acest Abdul Zyad ca să-l întreb dacă a telefonat cumva la Quetta? îl ironiză Malko.

Richard Manşon nici măcar nu se osteni să ridice din umeri.

— *Bullshit!* Vrem să aflăm dacă acel număr – 050 554 3217 – este al lui. Dacă va fi cazul, vom putea avea un dialog constructiv.

— Mai aveţi şi altceva?

— S-ar putea. NSA a mai interceptat încă o convorbire interesantă. De la un mobil cu numărul 050 550 9816 – aparţinând unei mici societăţi din Dubai controlată de Abdul Zyad şi mobilul unui şofer de taxi, care a durat aproximativ zece minute după convorbirea din Quetta de la ora trei şi douăzeci şi şapte şi un telefon neidentificat, apel dat prin aceeaşi reţea de comunicaţie. Acest fapt poate să însemne că se afla cineva cu Abdul Zyad când a primit apelul din Pakistan şi că acea persoană a luat după aceea un taxi. Era un străin, căci localnicii au toţi maşini. Sau poate o străină, căci Abdul Zyad nu face afaceri la ora trei dimineaţa, în schimb, poate să cheme o târfă acasă la el.

— E de-a dreptul pasionant, deşi puţin cam ciudat, recunoscu Malko. Dar nu întrezăresc unde vreţi să ajungeţi.

Richard Manşon zâmbi.

— Se pare că zborul cu avionul v-a ameţit de tot. Societatea despre care vă vorbesc „sponsorizează” vreo douăsprezece târfe rusoaice care aduc un profit. Gândiţi-vă că în acea noapte, Abdul Zyad era cu una dintre ele, iar aceasta a asistat la discuţie.

— Ştiţi despre cine este vorba?

— Nu. Dar dacă reuşim s-o identificăm, probabil că vom

putea să verificăm şi numărul 050 554 3217 care sigur este al lui Abdul Zyad. Este destul de apropiată de el ca să-l ştie.

Judecata i se părea lui Malko puţin trasă de păr, dar nu comentă.

— Nimic nu ne spune că fata va colabora, remarcă el, dar putem încerca. Cu condiţia să o identificăm.

— Aici am o idee, zise americanul. Avem o „cârtiţă” la American Hospital din Dubai. O marocană pe care o cheamă Touria Zidani. Este infirmieră şi cam târfuliţă în momentele ei de rătăcire. Cei din Emirate au vrut să o expulzeze, dar noi am ajutat-o. De atunci ne ciuguleşte din palmă. În 2001, când Bin Laden se afla internat la American Hospital, ea ne-a ajutat să-i punem microfoane în salon, lucru care nu ne-a fost de prea mare folos, căci era prevăzător.

Malko îl privi pe Richard Manşon îngreţoşat. Unele ziare au spus că Ussama Bin Laden a fost internat în Spitalul american din Dubai în iulie 2001. Pentru o afecţiune renală şi că a primit chiar şi vizita celor din CIA. El, care a avut misiuni cam peste tot în legătură cu Bin Laden, nu a crezut acest lucru, iar CIA nu a discutat niciodată cu el despre acest subiect.

— Chiar a venit aici? îl întrebă el. Şi a plecat?

Stânjenit, Richard Manşon alungă acest episod neplăcut cu un gest nervos.

— Este de domeniul trecutului, zise el. Acum nu mai putem să facem nimic. Bin Laden a sosit în Dubai de la Quetta pe 1 iulie 2001, la invitaţia şeicului Zaied. Însoţit de zece gărzi de corp şi a fost internat imediat în secţia profesorului Calloway, medic specialist urolog. Bineînţeles că rezervarea a fost făcută pe alt nume.

— Şi n-aţi putut face nimic?

Richard Manşon păru şi mai încurcat.

— Când am aflat, şeicul Zaied l-a chemat pe ambasadorul nostru şi l-a informat că Bin Laden se află sub protecţia lui. Dacă ne atingem de un singur fir de păr. Va declara război... Fireşte că telegramele au zburat de aici spre Langley, însă Casa Albă a interzis orice intervenţie. Desigur, asta a fost înainte de 11 septembrie...

— Dar au avut loc deja atentatele din Nairobi şi din Dar Es-Saalam, obiectă Malko. Şi aţi dat vina pe Bin Laden.

— Ştiu. Zise cu jale şeful centralei, dar aveam ordine. Am profitat de ocazie ca să avem o discuţie cu el, dar nu a ţinut...

— Ce fel de discuţie? Despre ce?

— Despre Afganistan. Am avut mari probleme cu Alianţa Nordică. Washingtonului i-ar fi plăcut să iasă din afacere.

Lui Malko îi trecu prin minte o idee groaznică. Oare uciderea comandantului Massoud, şeful Alianţei Nordice, să fi fost organizată la Spitalul american din Dubai datorită coaliţiei nefireşti dintre Bin Laden şi CIA? Masoud a fost asasinat două luni mai târziu, şi toată lumea ştia că Unocal, consorţiul american însărcinat să construiască un oleoduct în Afganistan, era foarte apropiat de talibani. Pe atunci. Alianţa Nordică se lăsa rugată să aprobe proiectul. Nu apucă să mai pună şi alte întrebări. Grăbindu-se să termine cât mai repede acest subiect delicat, şeful centralei preciză:

— Am sunat-o pe Touria Zidani pe mobil. Vă aşteaptă pe la şase seara la magazinul Debenhams. În Mall City Center. Pe Al-Gahroub Road. L-am spus cum arătaţi. Se află la etajul al doilea. Staţi pe lângă parfumerie.

— Cu ce mă poate ajuta ea?

— Le cunoaşte pe toate târfele din Dubai. În afară de chinezoaice, şi, dacă Abdul Zyad se întâlneşte frecvent cu vreuna pe care o sponsorizează, trebuie s-o ştie. Dacă nu merge, vom încerca altceva.

Se ridică, urmat de Greg Bautzer şi de cei doi agenţi din FBI care plecau în Pakistan. Malko se uită la ceas. Era unsprezece. Avea toată ziua la dispoziţie. Sosit chiar în acea dimineaţă de la Viena, rămăsese stupefiat de schimbările survenite în Dubai. Era un amestec de New York, Las Vegas şi Disneyland! Tot ţărmul Creek era mărginit de clădiri futuriste care zăceau neocupate, unde altădată de abia se vedeau câteva pieţe. Centrele comerciale apăruseră precum ciupercile după ploaie. Autostrăzile porneau în toate sensurile, canalizând de bine. De rău circulaţia dementială.

Sub cerul albastru şi greu. Nisipul deşertului răsărea din nou printre clădirile noi. Noul Dubai era un oraş în întregime artificial. Totul era curat. Nou. Dezinfectat, dar lipsit de

farmec. Singurul loc ce şi-a păstrat cât de cât pitorescul era cartierul Creek. Cu vilele lui aliniate pe ţărm.

Malko se duse în parcarea de la World Trade Center unde găsi Mercedesul închiriat, care se transformase într-un cuptor şi o luă pe Cheikh-Zaied Road. Mărginit de zgârie-norii futurişti

ce evocau întru câtva Gotham City. Malko era nedumerit şi se întreba de ce, pentru o miză atât de importantă, CIA nu recurgea la mai mult potenţial uman. Exista un motiv pe care nu voia să-l recunoască făţiş: din cauza ostilităţii lumii arabe, CIA nu prea avea relaţii oficiale cu serviciile ei secrete. Acestea cooperau în dorul lelii... Iar conflictul din Irak nu aducea prea multe îmbunătăţiri.

Conducând la întâmplare, se pomeni pe Bani-Yas Road care ajungea pe ţărmul estic al Creek-ului. Zeci de vile se aliniau pe mal, ca în timpurile bune, cu munţi de mărfuri acoperite cu pânză galbenă. Ajuns lângă hotelul *Saint-Georges*, vră la stânga şi staţionă în faţa fostelor bazaruri cu aur. Sikkat al-Khael. Fiindcă tot trebuia să se ocupe de aur, măcar să se pună în temă.

Uriaşul Golden Land Building îşi etala faţada aurie direct către ieşirea din Disneyiand. Pe mai mult de o sută de metri, pe Al-Khaleej Road, adăpostind cele mai elegante magazine. Aurul se găsea numai aici şi umplea toate vitrinele cu lănţişoare, brăţări, aur ajurat, împletit, lucrat cu multă măiestrie, dar numai de douăzeci şi două de carate şi vândut de indieni răbdători, insistenţi, zâmbitori. Erau puţini turişti. Războiul strica toate ploile. Toate bijuteriile de aici erau practic foarte scumpe, fiind fabricate pe bandă rulantă în Malaiezia sau în Singapore. Malko întâlni privirea unei blonde care se oprise cu prietena ei în faţa unei vitrine. Schimbară câteva cuvinte în rusă şi îi zâmbiră lui Malko. În Dubai, clasele sociale erau bine delimitate: personalul hotelurilor şi al restaurantelor era filipinez. Grădinarii, pakistanezi, iar indienii erau prezenţi peste tot. Cei din emirate munceau puţin şi

aproape că nu se simţeau. Cât despre târfe, marocanele şi libanezele erau de lux. Urmate de fetele din Europa de Est şi, de puţin timp. De chinezoaice, care veneau din fundul Asiei, hămesite şi ca vai de mama lor.

După ce dădu o raită prin Goleden Land Building, Malko ieşi şi se duse în pieţele din spatele clădirii. Dar rămase consternat, fiindcă demolaseră absolut totul şi construiseră magazine noi-nouţe. Era un fel de galerie comercială ce

amintea mai degrabă de Florida decât de Orient. Mirosul şi mizeria dispăruseră. Totul era curat şi aurul se întindea cât vedeai cu ochii... Se opri în faţa unei vitrine blindate ce etala, pe lângă brichetele Zippo placate cu aur şi cu sigla „Zippo Bank”, o varietate de lingouri. Unele aveau menţiunea „5 tole” sau „10 tole”. Intră intrigat în magazin şi întrebă ce reprezenta această „tolă”.

— O unitate de măsură indiană, îi răspunse imediat vânzătorul. O tolă are 116,8 grame. Însă şi aceste lingouri sunt la fel de pure ca şi celelalte.

Malko luă un lingou ce cântărea un kilogram cu ştampila *Emirates Gold,* 995.5 grame, care nu ocupa mult loc. Acum înţelegea reţeaua Al-Quaida. Ieşi. Întâlnindu-se din nou cu cele două femei cu şoldurile mulate în nişte jeanşi prea strâmţi, dar cu o eşarfă pe cap. Deodată simţi prezenţa cuiva în spatele lui şi se întoarse. O femeie înfăşurată în văl privea şi ea bijuteriile din vitrină. Era înfăşurată până la glezne într-o *abaya* neagră, cu faţa ascunsă sub un *hijab,* doar cu o mică fantă în jurul ochilor. Parcă era o fantomă neagră. Rămase câteva clipe lângă el, de parcă ar fi aşteptat ceva, apoi plecă. Era cu neputinţă să-i ghicească vârsta sau înfăţişarea. Îşi continuă turul pieţei, apoi se întoarse la maşină.

Parcă era în Florida sau în California. City Center regrupa pe trei etaje diverse magazine şi restaurante deservite de galerii nesfârşite. Era un *mall* climatizat. Gemând de lume. Oferind o gamă variată de produse din Occident, dar mai ales din Statele Unite. Alături de ultimul tip de DVD, o vitrină

întreagă era dedicată ultimelor modele de brichete Zippo. Erau mai ales femei. Îmbrăcate în *abaya* sau în ţinută occidentală. Urcă cu scara rulantă la al doilea etaj. Debenhams era un fel de supermarket cu produse cosmetice, unde clientela era reprezentată numai de femei. Malko se opri lângă intrare, la parfumuri, ca să studieze clientele. Erau tărfe rusoaice, uşor de recunoscut după ocheadele insistente şi după jeanşii mulaţi, localnice îmbrăcate în pantaloni şi bineînţeles în *abaya.* Dar nici urmă de Touria Zidani. Oricum, ajunsese mai devreme. În timp ce supraveghea uşa, cineva îl atinse uşor, iar în nări simţi

un parfum cunoscut: Chanel Nr. 5. Până să se întoarcă văzu o *abaya* neagră care se îndrepta spre fundul magazinului, apoi auzi o voce timidă care îl întrebă:

— Malko Linge?

Se întoarse şi se pomeni faţă-n faţă cu o tânără seducătoare cu părul lung şi ondulat ce îi încadra trăsăturile fine, nasul puţin acvilin, ochii migdalaţi şi gura mare şi cărnoasă. Era îmbrăcată cu un pulover mulat, cu nişte jeanşi foarte strânşi pe ea şi era machiată foarte discret.

— Da, zise el. Sunteţi Touria Zidani?

— Da. Doriţi să bem ceva?

Se instalară la cafeneaua de alături, cu câte o cafea expresso în faţă. Touria Zidani era într-adevăr foarte sexy. Dar deloc vulgară. Avea un aer uşor timid şi plin de farmec.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă ea. Domnul Manşon nu mi-a dat amănunte la telefon.

Era puţin cam delicat să-i spună cu ce se ocupă în realitate, de aceea Malko o întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe un oarecare Abdul Zyad?

— Desigur, răspunse ea zâmbind, este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Dubai.

— Ce mai ştiţi despre el?

Touria Zidani păru încurcată.

— Nu prea multe, mărturisi ea. Face comerţ cu aur şi se

pare că este foarte credincios. Poza lui apare în ziare la toate operele de caritate. Nu prea iese în oraş, de acasă merge la birou şi invers. De fapt, se întâlneşte cu prea puţină lume.

— Atâta tot?

— Cred că da.

— Se pare că are şi alte activităţi mai puţin strălucitoare, insistă Malko. Le face rost rusoaicelor de permise de şedere, apoi le închiriază apartamente, cerându-le bani.

Touria Zidani deveni nervoasă, scoase din geantă un pachet de Marlboro, iar Malko o aprinse cu bricheta lui cu blazon.

— Aşa se zvoneşte, recunoscu ea. Dar nu este singurul care procedează astfel. Asta se numeşte „sponsorizare”. Fetele nu mai sunt nevoite să iasă din ţară în fiecare lună.

În Europa, acest lucru se numeşte proxenetism... Touria nu se prea simţea în largul ei, iar Malko o linişti cu un surâs.

— Aţi putea să aflaţi mai multe despre fetele pe care le „sponsorizează”? Nume, adrese, locuri de muncă. Şi dacă are legături cu ele?

Marocana zâmbi cu ironie.

— Se spune că îi plac tare mult femeile şi are o groază de aventuri. Însă nu e de mirare, căci aici toţi bărbaţii sunt obligaţi să se însoare cu verişoara sau cu o prietenă de familie. Le toarnă copii şi după aceea nici nu se mai ating de ele. Îndată ce se îmbogăţesc, îşi fac o căsuţă unde îşi primesc amantele şi prietenii. Sătule de viaţa pe care o duc. Nevestele îşi iau amanţi sau devin lesbiene. O să mă interesez în legătură cu Abdul Zyad. Puteţi să veniţi să mă luaţi mâine de la American Hospital? Termin programul la patru. Aşteptaţi-mă în parcare, în seara asta mă întâlnesc cu nişte prietene. Dubaiul e mic.

Îşi termină cafeaua, iar Malko o întrebă:

— L-aţi văzut pe Bin Laden când a fost internat în spital?

— Nu, nimeni nu avea permisiunea să intre în salon, în afară de profesor şi de două infirmiere. Iar saloanele vecine

erau ocupate de gărzile lui de corp.

Malko plăti, îşi luă bricheta din argint şi se îndreptară spre scara rulantă. Brusc, Malko zări cu coada ochiului o siluetă în *abaya.* Stând nemişcată la intrarea în supermarket. Se mişcă. Atunci când coborau cu scara rulantă, ea veni în urma lor. Malko simţi cum i se accelerează pulsul. Oare ce însemna această urmărire? Nu vru să-i spună tinerei ca să nu o alarmeze şi se despărţiră în parcare.

Îi trebuiră câteva minute ca să-şi găsească maşina, iar în timp ce o căuta prin imensul parching. Zări silueta neagră care îl urmărea. Simţi din nou un ghem în stomac, mai cu seamă că nu era înarmat. În fine, îşi găsi maşina. Trebuie să fi fost vreo sută de Mercedesuri în această parcare! în momentul în care se urca la volan, văzu apărând silueta neagră! De data asta. Nu mai avea nicio îndoială: înainta spre el cu paşi grăbiţi. Teama îl copleşi. Era o prostie să moară în acest fel. Se gândi că nu avea cum să se apere, chiar dacă se suise la volan. Dacă era înarmată, femeia putea să tragă în timp ce el se chinuia să scoată maşina din parcare. Acum era la câţiva metri. El deschise brusc portiera şi se aruncă din Mercedes, pomenindu-se nas în nas cu necunoscuta în *abaya.* Imediat fu învăluit de vaporii parfumului Chanel Nr. 5. Era femeia care îl atinsese

35

la Debenhams. Îl fixa cu mâinile adânc băgate în veşmânt, nemişcată, la mai puţin de un metru.

Lăsă privirea în jos şi avu subita senzaţie că mâna ei dreaptă strângea ceva între pliurile negre ale robei. Pulsul urcă precum săgeata. Se pregătea să-l omoare...

36

Capitolul IV

Malko se repezi la străina în *abaya,* lipind-o de un stâlp din parcare. Simţi prin pânza neagră mâna băgată în buzunar. Stupefiată, femeia nu îşi dădu seama când o prinse de încheietură şi îi scoase mâna din buzunar. Între degete ţinea

un telefon mobil argintiu. Malko se potoli într-o clipă şi îi veni să izbucnească în râs. Ruşinat, îi spuse femeii:

— I am terribly sorry. 1

Spera că va înţelege. Se aştepta să ţipe şi să o ia la goană, dar se petrecu ceva extraordinar. Necunoscuta se depărtă de stâlp şi se lipi toată de el. Simţi prin dantela *hijab-ului* negru o răsuflare călduţă. Dar mai ales, îi simţi corpul suplu care se lipea strâns de el, mai ales bazinul, într-un *body-language* fără echivoc.

Surpriza îl paraliză câteva clipe pe Malko, apoi avu impresia că tot sângele i se scurgea din vene, coborând în pântece ca să-i umfle sexul instantaneu. Era un moment extrem de erotic.

Necunoscuta cu voal îi observă reacţia, însă. În loc să plece, se lipi şi mai tare de el. Din instinct, Malko îi puse mâna pe şold. Dar de data asta. Ea îi şopti în engleză:

— You live în Dubai?

— Ygs

— Where?

— Hotel Intercontinental.

— What room?

— 512.

Dispăru imediat ca o adiere de vânt. Acoperită de voalul negru, iar el o văzu luând scara rulantă ce urca la *mall.* Încă stupefiat şi frustrat, se aşeză pe scaunul Mercedesului. Ce

1. Îmi pare foarte rău.

ciudăţenie! Necunoscuta îl agăţase cu foarte multă abilitate, dar cu un amestec de sfială şi curaj. De ce fugise oare? Sau era altceva la mijloc: o modalitate bine ticluită şi anonimă de a-l localiza? Operaţiunea „Alpha Zoulou” nu-i era deloc indiferentă reţelei Al-Qaida. Oricine s-ar fi putut ascunde sub acel *hijab.* Ieşi din parcare, stupefiat, şi o luă spre Bani-Yas Road. Până a doua zi când se va întâlni din nou cu Touria Zidani, nu avea ce să facă decât să cunoască oraşul. Se hotărî să găsească locuinţa lui Abdul Zyad.

După ce se întoârse în Creek. Intră în tunelul Al-Sindagha, trecând pe sub mare şi se duse în Dubai-Vest, de-a lungul coastei, către Jumeira! noul cartier rezidenţial. Străzile fără nume erau mărginite de case construite în stil baroc, fără un plan de sistematizare anume. Dar se simţea încă deşertul. De-a lungul străzii Jumeira, paralel cu Port-Rashid. Apoi cu plaja, erau înşirate zeci de mici imobile, asemănătoare toate cu bine cunoscutele *cottages* englezeşti, dar neocupate încă. În depărtare se înălţa silueta futuristă în formă de pânză uriaşă a hotelului *Jumeira Beach.* Bârlogul luxos_ al turiştilor germani şi olandezi, cu cele şase sute de camere. În depărtare, se zăreau în ceaţa de căldură zgârie-norii ce mărgineau Cheikh-Zayed Road. Dubaiul, odinioară înghesuit pe ţărmul Creek-ului, începea să înghită kilometri întregi de deşert, într-o dezordine desăvârşită. Cei din Emirate au primit de la şeicul lor ordinul de a se înmulţi şi acum îl ascultă. Zece din unsprezece familii toarnă copii cu nemiluita. În schimb, indienii populau toate clădirile noi din Bur-Dubai, cartierul afaceriştilor. Şi toate astea fără nici cel mai mic plan de urbanism.

Malko viră la stânga şi se afundă pe aleile liniştite din cartierul Jumeira. Toate vilele erau absolut noi, cu multe coloane, cu marmură şi turnuleţe, iar cele mai luxoase, cu o grădiniţă, căci apa este foarte scumpă. Numai locuitorii din Abu-Dhabi – cu cele trei milioane de barili de petrol pe an – aproape toată producţia Irakului – puteau să-şi permită să cultive răzoare de-a lungul autostrăzilor. Economia Dubaiului era mult mai fragilă, bazată mai mult pe turism, pe comerţ şi pe spălarea de bani. Ceea ce explica multitudinea de clădiri pe care scria inevitabil: *To let.1* Malko încetini. O gheretă semnala că aici era o casă păzită. Era locuinţa lui Benazir Bhutto.

1. De închiriat.

Diwan-ul lui Abdul Zyad nu putea fi prea departe, însă Malko nu reuşi să-l găsească: nu avea nici nume, nici adresă.

După ce se întoarse, o luă spre Dubai. În afara vizitării acestei avalanşe de construcţii noi, nujnai aveai ce să faci, decât dacă erai mort după cumpărături. Începând cu luna mai, temperatura se ridica la cincizeci de grade... Lăsă Mercedesul în grija valetului de la *Intercontinental,* intră în hol şi trecu pe lângă recepţie. În momentul în care se pregătea să se urce în lift, zări două femei în *abaya* şi *hijab* care veneau grăbite spre el. Galant cum era, le ţinu uşa. Se înghesuiră în fundul cabinei şi nu scoaseră un cuvânt. La urma urmei, *hijab*-ul le conferea o mare libertate, căci niciun bărbat nu îndrăznea să o întrebe de vorbă pe o femeie de teamă să nu o şifoneze. Cu atât mai puţin indienii ce formau personalul sau filipinezii. Cabina se opri la etajul cinci, iar Malko coborî.

Una dintre femei ieşi imediat şi ea. Se afla în spatele lui când introducea cartela în uşa de la camera 512. Stătea nemişcată, tăcută, dar parfumată. Cu Chanel Nr. 5. Pulsul i se acceleră din nou. Dacă nu avea intenţii bune, Malko nu avea nicio scăpare.

Imediat ce deschise uşa, femeia învăluită intră după el şi închise uşa repede. Următorul gest fu să-şi dea jos *hijab*-ul arătându-şi chipul plin de senzualitate, foarte machiat, cu o gură cărnoasă şi nişte ochi imenşi negri. Nu avea mai mult de treizeci de ani. Privirea se opri în ochii lui Malko, cu o expresie foarte limpede. Era insistentă. Îndrăzneaţă şi complice. Sprijinită de dulap, cu bazinul în afară, îl provoca. Nu scotea o vorbă.

Malko se apropie şi, într-o clipă, necunoscuta se lipi de el, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului şi strângându-l mai să-l sufoce. Îşi lipise buzele de gâtul lui. Dar nu îl săruta. Apoi se ridică în vârful picioarelor şi, fără nicio jenă, îşi afundă limba ascuţită în urechea lui, făcându-l să se înfioare din cap până-n picioare. Mesajul era clar: se afla aici ca să facă sex cu el. Îngrijorarea lui Malko dispăru dintr-o dată-şi începu să o mângâie peste veşmânt, descoperind pieptul greu. Protejat de o bustieră ţeapănă ca o armură. Lăsă uşor mâinile spre mijloc, îi atinse fesele dure şi bombate, apoi partea din faţă a

corpului.

39

Când puse mâna pe sex, femeia se dădu un pas înapoi ca arsă şi slobozi un geamăt scurt. Apoi veni imediat în întâmpinarea degetelor lui Malko.

Se cercetară astfel un timp, stând în picioare, legănându-se ca nişte beţivi. Necunoscuta se înmuia gâfâind sărind în sus de îndată ce îi atingea sânii sau pântecele. Când îi atinse sexul întărit, îi declanşă o reacţie aproape isterică. Fu cât pe ce să-şi rupă unghiile chinuindu-se să-l elibereze ca să-l mângâie. Îl prinse numaidecât între degete, masturbându-l cu atâta furie, încât el fu nevoit să o dea la o parte. O clipă, nu se întâmplă nimic. Ea se debarăsă brusc de *abaya* care se făcu o moviliţă mică şi neagră. Pe dedesubt, avea un pulover roz foarte subţire şi un jeans cu broderie. Şi-l dădu jos aproape cu furie şi rămase într-un chilot din satin negru, dezvelindu-şi picioarele foarte albe. Bine proporţionate. Apoi. Tot fără un cuvânt. Îl luă pe Malko de mână şi îl trase spre pat. Se lăsă pe spate cu picioarele desfăcute şi îl atrase spre ea. Contactul cu sexul gol o înnebuni. Se agita sub el, frecându-şi pântecele de lujerul întărit, gata să-l facă să ejaculeze.

Malko îi scoase puloverul dând la iveală bustiera marca La Perla din care ţâşneau sânii imenşi cu sfârcurile maronii şi întărite. Le atinse, iar necunoscuta se cutremură, zguduindu-l şi pe el din tot corpul. Ea ridică bazinul şi îşi lepădă chiloţii cât ai clipi. Malko nici nu apucă să o mângâie. Cu picioarele larg desfăcute, ţinând strâns într-o mână membrul, ea şi-l introduse în pântece.

Era atât de umedă, încât el se afundă fără greutate, smulgându-i un răcnet prelung. Îşi depărtă şi mai mult picioarele. Îndoindu-le ca o broască ca să fie sigură că este pătrunsă de tot, apoi începu să se frece de el ca o apucată. Cu o mână îl ţinea strâns de spate, iar cu cealaltă de ceafă şi începu să-l zgârie de fiecare dată când intra mai adânc în pântece. Îşi lipi gura de a lui Malko precum o ventuză. În tot

acest timp, se zvârcolea sub el de parcă ar fi fost pusă pe jăratic.

În câteva minute, Malko fu inundat. Parcă era o furtună tropicală. Ceafa îl ustura înfiorător, iar gura ei îl sufoca. Începu să facă mişcări mult mai violente, excitat de această tornadă sexuală. Dacă'nu l-ar fi inundat atât de tare, Malko ar fi terminat demult. Simţea deja seva urcând din măruntaie şi gemu la rândul lui. În câteva clipe, femeia avu un orgasm

devastator, însoţit de un mormăit înăbuşit de sărutul care nu se mai sfârşea. În momentul în care îi venea şi lui să juiseze, necunoscuta se smulse brusc, împingându-l cu o violenţă de necrezut. Malko se prăbuşi lângă ea cu faţa în sus. Nu apucă să se dezmeticească bine, căci simţi gura partenerei care îl înşfăcă exact în momentul în care sămânţa ţâşni răspândindu-se înăuntru.

Era o senzaţie extraordinară. Se goli, dar nu în gură, ci direct în gât. Urlând la rându-l lui. Necunoscuta îi sorbi şi ultima picătură, apoi se ridică, având privirea rătăcită. Sări din pat fără să-ţarunce măcar o privire şi îşi luă de jos chilotul şi bustiera.

Încă năucit, Malko o văzu cum îşi pune *abaya.* Apoi voalul. După aceea fugi pur şi simplu, trântind uşa în urma ei. Nici măcar nu ştia cum o cheamă... După ce îşi mai reveni puţin, se ridică din pat. Îl ustura ceafa îngrozitor. Puse mâna şi se murdări de sânge. Femeia îi sfâşiase pielea. Când apa caldă a duşului curse peste el, îi veni să ţipe: parcă avea carne vie. Nu putea să-şi pună măcar o cravată. Ori dăduse peste o nesătulă, sau nu mai făcuse sex de foarte multă vreme. Cu toate astea, era tânără, sexy şi foarte senzuală. Îi părea rău că nu profitase mai mult de bazinul ei, dar nu el făcuse jocul. Dacă multe femei erau ca ea, se întreba cum de reuşeau să-şi câştige existenţa numeroasele târfe care au invadat Dubaiul. Aşa îşi păstrase şi Touria Zidani postul de asistentă.

Touria Zidani îi aruncă o privire complice gorilei postate la intrarea în „La Premiere", discoteca hotelului *Hyatt.* Aici,

femeile nu plăteau cele şaptezeci de drahme intrarea, ci restituiau un procent din câştigurile lor administratorilor indieni ai barului de noapte. Coborî scara, iar muzica o asurzi pe dată. Centrul localului era în întregime ocupat de ringul de dans care semăna perfect cu unul de box. Dar nu dansa nimeni, căci oamenii nu veneau aici pentru dans. Fetele stăteau ascunse în penumbra meselor aşezate pe lângă pereţi, ori în picioare la bar, amestecate printre viitorii clienţi, sau sprijinite cu coatele de balustrada care împrejmuia ringul de dans. Erau de toate naţiile: multe venite din Est... câteva libaneze sau marocane şi chinezoaicele strânse ciorchine, machiate foarte strident, îmbrăcate cu pantaloni din mătase foarte mulaţi pe ele.

agresive şi acaparatoare ca nişte rechini înfometaţi cu clienţii care erau foarte puţini. La început, exotismul lor a plăcut, apoi au fost prea dure, prea gălăgioase, abia articulând câteva cuvinte în engleză. Touria Zidani făcu turul salonului cu capul sus, surâzătoare, ca să arate că ea nu venise să le ia bietelor fete pâinea de la gură. La o masă mai retrasă găsi în fine persoana căutată. Kristova, o moldoveancă mărunţică cu nas acvilin şi pielea cu nişte pete roşiatice, cu picioare puţin cam groase şi cam ţâţoasă. Touria o găzduise câteva săptămâni, iar Kristova îi rămăsese pe vecie recunoscătoare. Se îmbrăţişară cu căldură, apoi Touria îi spuse ce voia.

— Aşteaptă-mă aici! zise moldoveanca, urc să mă interesez.

Fetele cele mai drăguţe operau la parter. În bar sau în saloanele hotelului. Touria Zidani se duse la bar să-şi ia o Coca, dar fu repede agăţată de un australian dolofan care era la a şasea striclă de bere şi care îi propuse ca, pentru două sute de drahme, să meragă cu el la toaletă *„for* a *quick blow-job”.* Atinsă în amorul propriu, Touria nici nu se sinchisi să-i răspundă şi se duse la locul ei.

Kristova reveni după o oră şi se aşează pe taburetul de

alături.

— Am aflat ce mi-ai cerut, strigă ea ca să domine gălăgia. Abdul Zyad este „sponsorul” a vreo douăsprezece fete care îi dau între două şi trei mii de dolari pe lună. În acest timp, el le închiriază apartamente într-o clădire care îi aparţine, situată pe Al-Khaleej Road. Foarte aproape de aici. Ceea ce este foarte practic.

Hyatt decăzuse de tot, devenind punctul de întâlnire al târfelor din Dubai. Trebuia să se deschidă încă un hotel pe malul celălalt al braţului Creek, în Bur-Dubai. Însă acum nu era momentul în plin război cu Irakul.

— Asta e tot? o întrebă Touria.

— Nu. Are o fată cu care se culcă regulat. O oarecare Dona, din Volgograd. Este o blondă foarte înaltă, cu gură de uşuratică. Este mult mai dură decât o chinezoaică. Locuieşte undeva prin apropiere, dar nu ştiu unde. Se pare că lucrează mai mult la *Sheraton* sau la *Marriott* şi la *Meridien.* La ora asta,

dacă nu e cu vreun client, trebuie să fie acolo. Poţi să-i spui că vii din partea mea.

— Mulţumesc, zise marocana în timp ce îi dădu două bancnote de o sută de drahme. Uite. Pentru că ţi-am răpit din timp.

Se îmbrăţişară, iar Touria Zidani urcă scara ca să ajungă la parter. În timpul nopţii, coridoarele hotelului erau şi mai sinistre. Se hotărî să înceapă cu *Sheraton,* care era cel mai aproape.

Puţin descurajată, Touria Zidani îşi gară Toyota în parchingul de la *Meridien.* Le întrebase pe fetele de la *Sheraton* şi de la *Marriott*, dar nimeni nu o văzuse pe Ilona. Chiar refuzase în mod eroic la *Marriott* oferta mai degrabă cinstită a unui cetăţean din Oman: cinci sute de dolari pentru o noapte, inclusiv puţină sodomie. Erau înnebuniţi după marocane cu care puteau să schimbe cuvinte obscene în arabă. Însă Touria ştia ce-i datora CIA. Îşi spuse că trebuia să-l

facă pe agentul ei cu ochi aurii să înţeleagă că pentru el o făcea *„on the house”.1* Era o metodă potrivită, care nu avea urmări.

Meridien, care se afla chiar vizavi de aeroport, era plin de obicei. Însă, în seara asta, holul era pustiu. Avea să se ducă la barul din dreapta, puţin mai înălţat, unde se găseau vreo doisprezece clienţi, printre care europeni, trei musulmani, la mese diferite şi patru fete. Una dintre ele, o blondă, cu părul lung, cu pomeţii proeminenţi şi cu buza inferioară lăsată, stătea singură la o masă şi părea îmbufnată. Când intră Touria, ea se ridică de la masă şi se duse la toaletă, arătându-şi şoldurile extraordinare, strânse într-un pantalon din satin grej. Touria rămase cu gura căscată. Cu un asemenea posterior, putea să facă avere. Fugi ca s-o ajungă din urmă şi o strigă încetişor:

— Llona.

Blonda se întoarse imediat şi o cântări din priviri. Într-o fracţiune de secundă o catalogă pe Touria, deşi era îmbrăcată decent.

— Te cunosc de undeva? zise în engleză, dar pe un ton agresiv.

1. Gratis

Touria îi adresă un zâmbet fermecător.

— Kristova, moldoveanca mărunţică, mi-a pomenit de tine.

Ilona se mai destinse puţin, dar era vigilentă.

— Ce doreşti?

Marocana îşi făcuse un plan ca s-o determine să colaboreze, dar simţi imediat că nu va ţine. Fata asta era dură precum oţelul. O privea cu răceală ca pe o insectă. Trebuia să pună în aplicare planul B...

— Am un client care vrea să meargă cu tine, începu ea.

— Să vină, zise pur şi simplu rusoaica, sunt aici până la unsprezece. Aştept un saudit.

— Nu poate în seara asta, se bâlbâi marocana.

— Ei bine, atunci mâine. Voi fi la *Marriott.*

Touria Zidani îşi făcu curaj.

— Ascultă, este un tip important, nu vrea să alerge din hotel în hotel ca să caute o fată. Poţi să-mi dai numărul de mobil? Te va suna el.

— Nu-mi place să lucrez cu oameni pe care nu i-am văzut niciodată, zise Ilona neîncrezătoare.

Îi cam mirosea a mafie rusească. În Dubai. Lucra fără „peşte”, căci îi plătea destul lui Abdul Zyad. Putoarea asta putea să fi venit trimisă de vreunul dintre numeroşii derbedei care îşi făceau veacul prin Emirat între două traficuri. Renunţă să se mai ducă la toaletă şi o împinse pe Touria spre masa ei, cu un zâmbet de comandâl

— Vino să-mi explici mai pe îndelete. Cine e tipul? De unde vine? Şi de unde mă ştie?

Touria se aşeză în faţa ei. Îi tremurau picioarele şi nu mai putea gândi. Nu se aşteptase la o asemenea primire.

Ilona era nervoasă. Clientul saudit tocmai sosise şi îi făcea semne disperate de la masa vecină. Îi zise Touriei Zidani:

— *Haraşo.* Uite numărul meu. Spune-i tipului să mă sune. Cum îl cheamă?

— Malko. Spuse marocana. Malko Linge. Cred că e austriac.

Moldovencei puţin îi păsa ce naţie era. Îi dădu Touriei o carte de vizită cu numărul de mobil: 050 550 9816. Se ridică arborând zâmbetul ei cel mai provocator şi o urmări cu privirea

pe Touria care pleca. Nu-i plăcea deloc povestea asta care îi mirosea a „racket”. Aşa că îi va povesti „sponsorului” căruia îi dădea destui bani ca s-o apere la nevoie.

În parchingul de la American Hospital era o zăpuşeală îngrozitoare, în ciuda acoperişului special construit ca să-l apere de căldură, iar Malko dăduse drumul la aerul condiţionat din maşină. Clădirea din piatră albă cu două etaje se găsea în cartierul Zaabeel, la intersecţia străzilor 16 cu 26,

în Dubai-Vest, o zonă în care s-a construit foarte puţin. De un sfert de oră, angajaţii, bărbaţi şi femei, în ţinută roşu închis cu alb, veneau să-şi ia maşinile. O zări în sfârşit pe Touria, îmbrăcată în aceeaşi uniformă, care se grăbea să se suie în maşină. Se vedea că nu era în apele ei.

— Mi-a fost teamă să vă dau întâlnire aici, zise ea. Dacă mă văd cu dumneavoastră, se pot gândi la altceva.

— Aţi mai aflat ceva? o întrebă Malko, nepăsător la starea ei.

— Da, da, răspunse ea. Am putea să ne întâlnim un pic mai târziu? Trebuie să mai rămân.

— Unde?

— Ştiţi unde este *Jumeira Beach Hotel?* Pe plajă, în cartierul Jumeira.

— Îl găsesc eu.

— La opt şi jumătate. În galerie, în dreapta recepţiei, preciză Touria.

Malko o văzu alergând spre spital. Ar fi trebuit să-i ceară o alifie pentru zgârieturile de pe ceafă. Nu avea cum s-o uite pe necunoscuta în *hijab* pe care probabil n-o va mai vedea niciodată. O luă spre nord, pe Khaled-lbn-Al-Waleed Road, marea arteră din Bur-Dubai. Căreia i se mai spunea şi Computer Street, în prima jumătate, şi Bank Street. În a doua. Voia să ajungă în Jumeira ca să găsească hotelul unde avea întâlnire, căci cartierele Jumeira I, II şi III se întindeau pe mai bine de cincisprezece kilometri în lungul coastei. Această goană după aur începea destul de greoi după gustul lui Malko şi nici nu era sigur că metoda folosită era cea bună. Din păcate, castelul din Liezen era un sac fără fund şi, în ciuda primei substanţiale obţinute în urma aventurii irakiene, mai

avea încă nevoie să dea bani grei antreprenorilor săi, adevărate păsări de pradă.

Ca să nu mai vorbească despre Alexandra, care nu putea să trăiască decât în lux. Numai pe lenjeria intimă cheltuia într-un an cât ai îmbrăca un sat întreg din cap până-n

picioare. De fiecare dată când se ducea la Viena pentru un *shopping spree* dementţial, pe el îl lua cu sudori reci pe şira spinării. Mai cu seamă că acum avea tendinţa să confunde euro cu şilingii austrieci... Cât despre şampanie, era în stare să cumpere o sticlă întreagă de Taittinger, ca să bea câteva guri, apoi cerea să se arunce stricla.

Jumeira Beach Hotel se vedea din depărtare, cu arhitectura lui ciudată în formă de pânză. Maiko se duse să-l exploreze. Holul era plin de nemţi roşcovani. Apa mării avea treizeci de grade, existau zece restaurante, bijuterii din belşug, iar turiştii nu-şi mai reveneau. Maiko făcu rapid un tur şi plecă, întrebându-se dacă Touria Zidani avea să-i spună lucruri interesante.

Touria Zidani îşi pusese ţinuta de luptă. Machiată, pulover negru la baza gâtului, dar foarte mulat, pieptul înălţăt cu un Wonderbra negru şi veşnicii pantaloni negri care păreau cusuţi direct pe ea. Când îl abordă pe Maiko. Îşi reluase privirea de târfă, supusă şi provocatoare totodată.

— Am întârziat? îl întrebă ea.

Maiko, care era mort de foame, o asigură că nu.

— Am zărit un restaurant la ultimul etaj, spuse el. Unul argentinian. Vă convine?

— De minune! zise Touria în extaz.

Străbătură din nou holul, unde câteva târfe îşi ocupaseră locurile strategice. În lift. Qemţii rămaşi încă în maiouri o sorbeau din ochi pe marocană, invidiindu-l vădit pe Maiko. În restaurantul *La Parilla.* Aflat la etajul douăzeci, priveliştea era minunată: în stânga marea, iar în dreapta întinderea de nisip. El comandă un Defender „Success” pentru Touria şi o Stolicinaya pentru el. Marocana părea mai liniştită decât la spital, dar îşi scoase imediat un pachet de ţigări din buzunar, iar Maiko să grăbi să-i aprindă una. Touria suflă fumul afară şi zise:

— Am găsit-o pe amanta lui Abdul Zyad! O cheamă liona. Este o rusoaică superbă.

După ce comandară, ea îi povesti în amănunt cum decursese întrevederea cu rusoaica şi îi dădu cartea de vizită.

— Puteţi să o sunaţi.

Malko verifică numărul: era cel ascultat de agenţii NSA, în urma apelului din perimetrul locuinţei lui Abdul Zyad în noaptea în care acesta fusese sunat din Pakistan. În fine, lucrurile începeau să se mişte, iar el putea s-o sune pe rusoaică fără să trezească suspiciuni. Dar nu era mulţumit pe deplin. Acest lucru îl obliga să se arate, iar liona nu era probabil o persoană de încredere. Cum să afle de la ea numărul de mobil al lui Abdul Zyad fără să trezească bănuieli?

— Sunteţi mulţumit? îl întrebă Touria puţin întristată.

— Aş fi preferat să rămân anonim, mărturisi Malko.

Marocana lăsă capul în pământ.

— Fata asta este extrem de dură. Mi-a pus o grămadă de întrebări şi n-am îndrăznit să-i pomenesc de Abdul Zyad.

Începură să mănânce friptura care parcă era adusă din Noua Zeelandă. Judecând după consistenţă, trebuie să fi fost adusă pe jos. Touria nu bău deloc vin. Dar întrebă cu jenă dacă mai poate cere o cupă cu şampanie. Şeful de sală aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din 1995, foarte parfumată. Era totuşi un local bun. Malko privi oamenii din jur. Erau înconjuraţi de atâţia teutoni roşii ca racul, încât nici nu era nevoie de lumină. Desertul era greu şi lipsit de gust, însă Touria nu se mai sătura de şampanie. Era deja la al treilea pahar. Când coborâră. Ea se lipi o clipă de el în lift. Aruncându-i o privire edificatoare.

— Am putea să mai bem ceva la mine, sugeră ea. Este un apartament mic. Dar am tot ce-mi trebuie.

Uneori treburile nu se amestecă. Malko o refuză politicos. Se despărţiră în parcare cu o scurtă strângere de mână şi fiecare se sui în maşina lui. Ca să ajungi la Dubai era un singur drum şi se angajară pe acesta unul în spatele celuilalt. După ce parcurseră câţiva kilometri, Touria semnaliză şi se opri în faţa unui mic imobil situat pe Al-Jumeira Road. Malko o depăşi. Îi făcu semn cu farurile şi merse mai departe. Aruncă

din obişnuinţă o privire în oglinda retrovizoare şi i se urcă subit sângele în cap.

47

Din întuneric apărură doi bărbaţi şi o înconjurară pe Touria care cobora din maşină. Unul dintre ei era o namilă de om, depăşind doi metri înălţime, iar veşmântul alb îl făcea să pară şi mai lungan. Cel de-ai doilea, de talie normală, o cuprinse pe touria pe la spate. Malko îl văzu pe vlăjgan scoţând din robă un cuţit imens şi îl împlântă în burta marocanei de câteva ori. Îngrozit, Malko strivi frâna şi trecu în marşarier.

Capitolul V

Malko asistă neputincios la asasinarea Touriei Zidani. Vlăjganul o lovi de nenumărate ori până când fata se prăbuşi la picioarele complicelui acestuia. Concentrându-se asupra oribilei lor îndeletniciri, cei doi bărbaţi nu păreau să-i dea atenţie maşinii care venea spre ei cu spatele. Malko se afla încă la mare distanţă de ei. Vlăjganul se aplecă cu cuţitul în mână şi spintecă gâtul tinerei cu un gest scurt, apoi fugiră amândoi pe aleea perpendiculară pe Jumeira Road. Dispăruseră deja când Malko ajunse lângă cadavru. Sări din maşină şi veni în goană spre fată. Un felinar de vizavi lumina ca în plină zi.

Touria Zidani zăcea pe spate, cu o rană oribilă la gât, iar burta avea nenumărate tăieturi de cuţit. Sângele curgea şuvoi din plăgi. Nu mai avea rost să se aplece, căci nu avea cum să mai supravieţuiască. Totul se petrecuse în mai puţin de un minut. Reţinându-şi greaţa. Malko se ridică în picioare, străduindu-se să înţeleagă rostul acestei agresiuni sălbatice. A.cum îi părea rău că nu acceptase invitaţia marocanei. Ar fi apărat-o, sau ar fi murit amândoi...

Pe aleea unde fugiseră asasinii apărură două luminiţe roşii, cam la o sută de metri de intersecţie. Auzi un motor şi distinse o maşină care se îndepărta. Se urcă imediat la volan, stinse farurile şi porni în urmărirea vehiculului ucigaşilor. Era

destulă lumină ca să vadă să conducă şi aprinse farurile după câteva minute, aflându-se la o distanţă apreciabilă de maşina pe care o urmărea. Aceasta se îndrepta spre sud şi ajunseră curând la o arteră mai largă, intens circulată. Era Al-Ahid Road. Reuşi să se apropie şi recunoscu o maşinuţă japoneză, cum întâlneai cu miile în Dubai. Dar ceva îl frapă pumaidecât: numărul verde al Emiratului Sharjah. De altfel, după zece minute, maşinuţa trecu

podul Al-Gahroub, îndreptându-se apoi spre Al-Jhihad Road, merse pe lângă aeroport şi o luă spre Sharjah. Traficul era destul de intens, aşa că Malko nu risca să fie observat, mai cu seamă că cei urmăriţi rulau cu viteză moderată.

Sharjah se afla la vreo douăzeci de kilometri la est de Dubai, dincolo de o regiune deşertică, unde nu se construise încă nimic. Era o federaţie unde vânzarea alcoolului era interzisă, la fel de săracă precum celelalte şi finanţată discret de Arabia Saudită.

Malko pregetă să-l sune de pe mobil pe Richard Manşon care, la rândul lui, ar fi anunţat poliţia locală. Însă acest lucru nu o aducea la viaţă pe Touria Zidani şi risca să nu ajungă nicăieri. Dacă nu s-ar fi întors, uciderea marocanei ar fi rămas o enigmă. Dintr-odată. Teoria lui Richard Manşon căpăta consistenţă. Când exista o crimă, însemna că nu era comisă degeaba... în mod cert, „Alpha Zoulou” deranja cumva reţeaua Al-Qaida. Se concentră asupra urmăririi, neîndrăznind să se apropie prea mult ca să nu-i fie reperat numărul de înmatriculare. Spre deosebire de Dubai, noaptea, Sharjah era pustiu. Mergeau pe un mare bulevard ce străbătea minusculul emirat dintr-o parte în cealaltă. Fiindcă toate magazinele erau închise, trecea puţină lume.

Deodată, Malko văzu lumina de semnalizare din dreapta vehiculului aprinzându-se. Maşina ucigaşilor viră la dreapta, după un panou pe care scria „Industrial Zone”. Malko se luă după ei şi ajunse pe un drum sinistru, mărginit de magazine închise, de depozite sau de garaje pentru camioane. Nu era

nicio casă particulară, niciun restaurant şi, mai ales. Nici ţipenie de om. Luă piciorul de pe pedala de acceleraţie. Bulevardul se afunda direct în deşert, iar la fiecare kilometru se întersecta cu câte un drum lateral. Lăsă o distanţă mai mare. Dar nu-şi lua ochii de la farurile din spate. Merseră astfel câţiva kilometri până în zona industrială numărul unsprezece. În stânga era deşertul presărat cu stâlpi de înaltă tensiune.

Farurile dispărură. Malko acceleră, neluându-şi ochii de la locul pe unde o luase maşina. Şi acesta era un bulevard foarte larg şi pustiu. Se angajă pe el şi zări undeva în dreapta un drum neasfaltat şi mai înainte, stopurile aprinse ale vehiculului. Acesta se oprise lângă un zid. Malko străbătu intersecţia şi se opri puţin mai departe de raza lor vizuală. Stinse farurile şi se întoarse pe jos.

50

Chiar atunci trecu pe lângă el maşina care pleca de unde venise. Nu avu timp să-l vadă pe şofer, dar zări numărul de înmatriculare: 763456 Sharjah. Nu avea cum să o urmărească prea mult în acest pustiu. Apoi zări o imensă siluetă albă, stând nemişcată lângă zid şi îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că îl avea în faţa ochilor pe asasinul Touriei Zidani. Bărbatul vorbea la telefon dintr-una din cele patru cabine aflate lângă zid. Discuţia nu dură mult. Ieşi din cabină şi se îndreptă cu paşi grăbiţi către o poartă alăturată pe unde dispăru imediat din ochii lui Malko.

Acesta aşteptă câteva minute, apoi se apropie de zid. Merse pe lângă el până la poartă şi auzi voci în partea cealaltă. Ciuli urechile şi recunoscu dilaectul dări. Aruncă o privire şi văzu vreo doisprezece oameni stând pe sol în jurul unui foc, discutând şi trăgând din narghilea, după obiceiul afgan. Bărbatul în alb dispăruse. Mai în spate, Malko zări o clădire imensă cu două etaje care semăna cu o *madrasa1* şi minaretul unei moschei mai mici care se distingea în noapte. Ciudat loc de cult. În acest colţ uitat de lume, la marginea zonei industriale atât de sinistre.

Malko se duse la maşină şi se îndreptă spre Dubai, lăsându-l pe Richard Manşon să doarmă liniştit. La ce bun să-l trezească? Cu siguranţă că telefoanele erau ascultate. În loc să se întoarcă la *Intercontinental,* se duse de curiozitate în Jumeira. Nici nu trebui să ajungă la locuinţa Touriei Zidani, căci girofarurile maşinilor de poliţie luminau locul unde fusese ucisă. Cineva chemase poliţia. Trecu pe acolo fără să se oprească, iar apoi se duse la hotel. Din păcate pentru Touria Zidani, Richard Manşon avusese dreptate. Îndată ce l-au lezat pe Abdul Zyad, reacţia acestuia a fost promptă şi feroce. Asta o implica şi pe Ilona. Prostituata rusoaică, care a devenit de acum înainte prioritatea lui Malko. Oare ce greşeală a făcut Touria Zidani. De au condamnat-o la moarte?

Richard Manşon se întoarse către Malko, arătându-şi mulţumirea:

— Aţi nimerit-o, fiindcă aţi urmărit maşina aceea. V-a dus într-un loc pe care noi l-am descoperit de multă vreme:

1. Şcoală coranică.

moscheea Amer-bin-Fouhairah. Cuprinde o şcoală coranică şi adăposturi pentru oamenii care se află în trecere. Este ţinută de nişte tablighis. Acolo s-a rugat Marwan Al-Shani, unul dintre kamikaze de la 11 septembrie, originar dintr-un trib din regiunea Ras al-Khaima, situată în sud-estul Emiratelor, chiar la graniţa cu Omanul. Autorităţile de aici ne-au asigurat că nu a făcut nimic rău. Dar dumneavoastră ne-aţi demonstrat contrarul... Faptul că aţi auzit vorbindu-se dări este foarte interesant. Nimeni nu mi-a semnalat prezenţa afganilor.

— Aţi aflat ceva despre maşină?

— Încă nu. Am transmis numărul de înmatriculare corespondentului nostru din CID, pretextând că a avut un mic accident cu o furgonetă a consulatului.

— Ce ştiţi despre asasinul Touriei Zidani?

— Avem ca element doar statura ieşită din comun, observă Richard Manşon. Dar nu-i destul.

În birou se lăsă din nou tăcerea.

— Personajul principal este Abdul Zyad. Reluă Malko. Este suspectat că are vreo legătură cu Al-Qaida?

— Aşa bănuim, dar nu ştim precis. Este unul dintre pionii traficului cu aur din Dubai şi un musulman practicant, deşi nu este catalogat drept integrist. Faptul că anumiţi oameni care au legătură cu această moschee au asasinat pe cineva care s-a interesat de ei ne confirmă bănuielile. Dacă Al-Qaida îl protejează pe Abdul Zyad, înseamnă că joacă un rol important în transferul de aur.

— Cred că e ceva mai mult decât atât. Zise Malko. Nu ucizi pe cineva pentru câteva kilograme de aur. Aziz Ghailani era doar o picătură într-un pahar plin. Aşadar, nu putem presupune că aurul transferat deja din Pakistan şi din Afganistan mai este încă în Dubai. Altminteri nu ar risca atât ca să-l protejeze pe Abdul Zyad.

— Aveţi dreptate, recunoscu Richard Manşon. Nu are niciun rost să vă spun că ar fi extraordinar dacă am reuşi să găsim aurul, capitalul reţelei Al-Qaida. Dar eu nu văd de ce l-ar ascunde aici, fiindcă nu este locul cel mai sigur.

— Nu ştim încă totul, observă Malko, şi dacă nu l-aţi fi arestat pe „Al-Mouk”, nu aţi fi aflat nimic. În ultimele luni. Au intrat sute de kilograme de aur şi nu aţi observat nimic.

1. Criminal Investigation Department.

CIA nu mai era ce a fost odinioară. Americanul plecă bărbia în piept. Lui Malko îi stătea o întrebare pe limbă:

— Vreţi s-o „tamponez” pe Ilona?

Richard Manşon îşi aprinse o ţigară, apoi răspunse:

— Nu cred că avem de ales, spuse el. Nu ne putem atinge de Abdul Zyad, decât dacă aducem probe incontestabile celor din CID aflaţi în Dubai. Pentru moment, singurul mod de a ajunge la el pe care îl cunoaştem este fata asta. Care în mod clar se teme sau îi este complice. O demonstrează însăşi crima informatoarei noastre. La drept vorbind, nu prea văd cum o s-o abordaţi. Decât dacă îi daţi o grămadă de bani ca

să trădeze...

— Proastă să fie ca să refuze, observă Malko. A văzut ce a păţit Touria Zidani. Cred că a plecat deja din Emirate. Sau se ascunde. Cred că trebuie să încercăm ceva mai complicat. Cred că Ilona are numărul lui Abdul Zyad, căci l-a anunţat foarte repede despre întâlnirea cu Touria Zidani. Dacă am putea să-i controlăm mobilul, l-am găsi în memorie.

— Bingo! exclamă Richard Manşon. Vă meritaţi reputaţia. Dar cum să intrăm în memorie?

— Totul depinde de ce i-a spus Touria despre mine, răspunse Malko. Pot să încerc să pretind că sunt un client ca să intru în legătură cu ea. După aceea, *inch'Allah!* Presupun că este imposibil să obţin cooperarea Emiratelor. Ele ne-ar putea da aceste informaţii în cinci minute.

— Nu se poate, confirmă americanul.

— Dacă am putea ghici motivul prezenţei aurului aici, am face un progres imens, oftă Malko.

— Dacă se mai află încă aici... îl temperă americanul. Cred că de acum înainte avem toate mijloacele să facem presiuni asupra reţelei Al-Qaida. Doar un singur om ne poate ajuta: Abdul Zyad. Trebuie să-l atragem de partea noastră.

— Nu va fi o treabă uşoară.

— Şi cu foarte multe riscuri, observă Richard Manşon. Nu vă pot lăsa fără preotecţie. O să-i chem pe Chris Jones şi Milton Brabeck, „doicile" dumneavoastră obişnuite. Pot ajunge aici în patruzeci şi opt de ore.

— Nu prea cred că vo? să vină pe aceste meleaguri, observă Malko. Ar putea fi o soluţie. Până atunci, vă întreb dacă aveţi o armă şi pentru mine? Dacă aş fi avut una aseară, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

— Fireşte.

53

Richard Manşon se duse la birou şi scoase din sertar un pistol automat cu forme pătrate: un Glock cu calibrul de douăzeci şi opt de centimetri, cu şaisprezece focuri, foarte uşor graţie aliajului cu carbon.

— L-am primit eu, dar vi-l împrumut cu plăcere, zise americanul. Ne vedem mâine, sper să am noutăţi din Sharjah.

Lui Malko îi veni brusc o idee:

— Aţi putea cere la poliţie numerele de telefon din cabinele care se găsesc lângă moschee?

— Da, însă risc să-i alarmez. Mai bine cumpăraţi-vă o cartelă şi sunaţi pe mobilul dumneavoastră din aceste cabine şi veţi avea numărul afişat.

— Excelentă idee! zise Malko.

— Aş trimite pe cineva de aici. Dar nu am niciun om mai şmecher şi mai discret.

Se pare că CIA ducea lipsă de personal în Dubai. Când coborî de la etajul douăzeci şi unu al clădirii World Trade Center, Malko era hotărât să adune destule dovezi ca să-l termine pe Abdul Zyad. Cu toate că indianul nu se va lăsa uşor şi era foarte bine păzit... Mercedesul se transformase într-un cuptor încins de soarele arzător. Când se pierdu în traficul de pe Cheikh-Zayed Road, începu să se gândească la modalitatea de a o aborda pe Ilona. Când ajunse la hotel, formă numărul prostituatei, dar fu dezamăgit. Era pe mesageria vocală, în arabă, în engleză şi în rusă care cerea să lase numărul. Zise că suna din partea Touriei şi că va reveni. Până atunci, va controla toate hotelurile din Dubai ca să o întâlnească personal.

Abdul Zyad îl asculta distrat pe interlocutorul său. Un bijutier din Singapore care cerea nişte marje mai importante neluându-şi privirea de pe cadranul ceasului Breitling „Bentley Motors”. Ca să-l impresioneze. Îl reţinu ca să-i ofere un Taittinger Comtes de Champagne, însă, în ciuda fastului afişat, era ferm hotărât să nu cedeze în niciun fel. De când primise telefonul de la Ilona care îl anunţase că mafia rusă voia să-l jecmănească, lucrurile se cam precipitaseră. Prudent cum era, îi dăduse întâlnire rusoaicei în imensul şi anonimul *Marriott* ca să-i povestească ce se întâmplase.jar el înţelesese imediat: nu pe ea o voiau, ci pe el...

Nu fusese pentru pedepsirea lui Aziz Ghailani, nu din bunătate, ci fiindcă acest gen de conflict îi punea în gardă pe adversarii săi. Pentru că americanii nu au putut să-l urmărească, era suficient să nu-l mai folosească. Aurul adus de Ghailani fusese topit şi transformat în lingouri. Opt kilograme care îi fuseseră aduse pe urmă. L-a însărcinat pe unul dintre adjuncţii lui de încredere să-l schimbe apoi în diferite birouri de schimb cu lingouri emise de Australia, de Africa de Sud sau de Credit Suisse. Nu costa decât douăzeci şi cinci de cenţi americani uncia. Nimica toată. Însă, după aceea, acestor lingouri, chiar şi numerotate, li se pierdea urma şi erau mult mai discrete.

Noile lingouri au fost preluate de o ramură a reţelei Al-Qaida din Sharjah. Venise un curier să le ia de la locuinţa lui. Iar Abdul Zyad nu ştia unde se află. Nefiind niciodată curios. Cel care le lua ţinea o casă de schimb în cartierul Al-Sabkha şi practica de mult timp *hawala* în folosul membrilor Al-Qaida. Totul mergea ca pe roate.

Abdul Zyad ştia că se pregătea o operaţiune importantă. De săptămâni întregi, vedea venind în Dubai încărcături de aur care dispăreau imediat. Arestarea lui „Al-Mouk” dădea apă la moară conducătorilor reţelei Al-Qaida. ISI. Sub presiunea celor din FBI şi din CIA, începea să-şi trădeze vechii prieteni. Era foarte trist. Abdul Zyad. Care îşi dădea toată silinţa în aceste operaţiuni, nu câştiga absolut nimic. Dar se simţea rău să ia de la Al-Qaida un sfanţ care contribuia la lupta împotriva necredincioşilor. Când şeicul Ussama Bin Laden a fost spitalizat în Dubai, i-a făcut într-o seară o vizită discretă în camera lui. Doar ca să-l asigure de profundul respect şi de devotament. Bin Laden i-a mulţumit. Părea slăbit şi obosit. Însă în privire ardea aceeaşi flacără. Abdul Zyad îi oferise un mic breloc cu un scurt verset din Coran gravat pe o foiţă din aur. Era un cadou foarte modest.

Când a ordonat uciderea Touriei Zidani, acţionase astfel ca să-i descurajeze pe cei care se interesau de persoana lui, care nu puteau fi decât americanii ce anchetau moartea lui Aziz Ghailani. Dar spera ca acest lucru să fie de ajuns.

Oaspetele lui din Singapore îşi expunea în continuare cererile. Plictisit. Abdul Zyad îi făcu unele mici concesii, apoi îl expedie şi îi ceru secretarei indiene, dar de religie musulmană, un ceai. Nu dispunea de prea mult timp între două întrevederi şi deschise

55

televizorul pe postul Al-Jazira. Imaginile cu războiul din Irak se succedară pe ecran şi îl nemulţumiră. Sânge şi iar sânge, femei, copii, case strivite sub bombe şi tancurile coaliţiei care străbăteau victorioase deşertul, distrugând totul în calea lor. Ceaiul i se păru dintr-odată amar. Îl dispreţuia pe Saddam Hussein, care era necredincios şi corupt, dar deplângea poporul irakian şi se ruga în fiecare zi pentru instalarea unui stat islamic în locul tiranului care să-i alunge pe necredincioşi.

Mobilul începu să vibreze în buzunarul veşmântului alb şi îl deschise. Apăru pe ecran numărul Ilonei. Nu mai vorbise cu ea de când îl prevenise. Răspunse.

— *Kifak?1* întrebă el pe un ton degajat.

— Aţi văzut ce au făcut? zise rusoaica vădit îngrozită. Ce s-a întâmplat?

Abdul Zyad ghici imediat unde voia să ajungă. Nona credea că Touria fusese victima mafiei ruse şi că ea va urma. Vestea asasinatului era prezentată pe larg în ediţia de dimineaţă a cotidianului *Khaleej Time.* Atribuită mafiei indiene. Abdul Zyad se strădui câteva minute ca să o liniştească:

— Nu te teme, s-au răzbunat pe ea fiindcă nu pot să facă nimic împotriva mea. Am anunţat pe cine trebuie că te afli sub protecţia mea.

Chiar dacă poliţia intercepta această convorbire, nu reprezenta un pericol. Ilona tăcu o clipă, apoi zise ceva care îl îngheţă pe Abdul Zyad:

— Am primit un apel de la un necunoscut, începu ea. M-a sunat din partea Touriei. Mi-e frică.

1. Ce faci?

56

Capitolul VI

Abdul Zyad simţi imediat un ghem în stomac. Eliminarea Touriei Zidani nu fusese de ajuns. Americanii nu vor renunţa nici în ruptul capului, căci nu putea fi vorba decât despre ei. Fireşte că nimic nu-l putea lega de asasinatul Touriei Zydani. În afară de Ilona. Se văzu imediat alunecând pe un tobogan al morţii. Muncise ca un rob toată viaţa ca să ajungă aici. Îi mulţumea în fiecare zi lui Dumnezeu că l-a ajutat şi nu voia să piardă tot ce a reuşit să înfăptuiască până acum. Ca într-o străfulgerare îşi dădu seama de capcana în care fusese împins involuntar de prietenii lui din Al-Qaida. Fireşte că putea s-o elimine şi pe Ilona la fel de uşor ca pe Touria Zidani, însă de data asta era mult mai periculos, căci probabil adversarii lui o supravegheau.

Dacă nu acţiona în niciun fel, sabia lui Damocles îi va atârna mereu deasupra capului, Ilona nu era la curent cu dedesubturile acestei poveşti şi putea să comită o gafă. Se gândi la câteva soluţii şi ajunse la concluzia că cel mai bun lucru era s-o ducă cât mai departe de Dubai.

— Ce-am făcut? îl întrebă Ilona neliniştită, surprinsă de tăcerea lui.

Abdul Zyad se strădui să-şi păstreze tonul vesel.

— Cred că îţi faci griji degeaba, o asigură el. Probabil că e vreun client oarecare. Sună-l. Dacă simţi ceva nelalocul lui, mă anunţi. Apropo, aş dori să-mi faci un serviciu. Poţi să pleci undeva în locul meu?

— Unde? îl întrebă Ilona mirată.

— La Karachi. Te duci şi vii. Trebuie să recuperez ceva de acolo şi am nevoie de cineva de încredere. Vino diseară să discutăm.

— Diseară nu pot, zise rusoaica, am un client care m-a plătit pentru cină şi pentru noaptea asta. Mâine e bine?

— Mâine, *inch'Allah!* acceptă Abdul Zyad. Dar nu prea

târzju. Cam pe la nouă.

Închise telefonul mobil. Se gândise la insula Kish, dar iranienii nu ştiau de glumă. La Karacbi, Ilona va dispărea fără urmă. Iar el îşi va găsi în sfârşit liniştea. Cât despre transferul aurului reţelei Al-Qaida, nu se va mai amesteca niciodată.

Malko aruncă o privire prin barul de la etajul zece al hotelului *Intercontinental,* prima etapă a cercetărilor lui. Ferestrele mari aveau vedere direct în Creek. O cântăreaţă filipineză îşi vărsa plămânii pe o scenă pentru o mână de expatriaţi care aruncau ocheade celor câteva târfe aşezate discret mai în spate. Nu zări pe niciuna care să semene cu Ilona. Se duse la *Sheraton*, cel mai apropiat, aflat puţin mai sus pe Creek. O oră mai târziu, ajunse şi la barul hotelului *Hyatt*, după ce nu a rezolvat nimic nici la *Sheraton* şi nici la *Marriott.* Văzuse zeci de târfe, dar niciuna nu era Ilona. Când îi aduse votca, barmanul filipinez îi adresă un zâmbet complice şi îi şopti:

— Ifyou are looking for giris, go to the discotheque! 1

După ce îşi bău Stolicinaya. Malko îşi spuse că. Dacă tot se afla aici. Ar fi bine să-şi încerce norocul.

După ce plăti şaptezeci de drahme, se crezu la *Night-Flight* din Moscova. Zeci de fete aşteptau fie în mici grupuri, fie singure. Imediat ce intră în discotecă, una dintre chinezoaice cu un piept prea mare ca să fie natural, se proţăpi în faţa lui şi îi băgă sub nas o brichetă Zippo. Gravtă cu un slogan explicit: *All you need is love2* Cu acest truc nu mai trebuia să ştii engleza...

Ignorând invitaţia, ochi o fată care şedea pe un taburet, într-un colţ. Tunsă scurt şi cu trăsături slave. Se apropie şi o abordă în rusă:

— *Dobrevece.* Spuse el zâmbind, aş putea să vă ofer ceva de băut?

1. Dacă vreţi fete. Duceţi-vă la discotecă!

2. Ai nevoie doar de dragoste.

Fata îi aruncă imediat o privire umedă, exaltând de fericire.

— Fireşte! Dar de ce numai una? în seara asta nu am ce face.

Malko nu vru să-şi piardă timpul. Scoase două bancnote de o sută de drahme din buzunar şi le puse fetei în faţă.

— Caut o fată, începu el. Rusoaică la fel ca tine. O cheamă Ilona. O blondă înaltă din Volgograd.

Tânăra îl privi bănuitoare.

— Cine eşti? Nu te-am mai văzut pe-aici. Pentru cine lucrezi?

Era clar că-l lua drept un mafiot.

— Pentru nimeni, răspunse Malko, şi nu sunt rus. Lucrez în domeniul petrolului şi locuiesc în Abu Dhabi. Stau aici o singură noapte şi vreau să mă culc cu Ilona. O cunoşti?

— Am văzut-o. Recunoscu ea cam mâhnită. Vine rar pe aici. Se duce mai mult la restaurantul franţuzesc de la *Meridien.* Este acolo aproape în fiecare seară.

Restaurantul franţuzesc de la *Meridien* era plin de lume, deşi preţurile te înnebuneau pur şi simplu. În ptus, era localul cel mai şic din Dubai. Malko aruncă o privire prin salonul exagerat de ornamentat şi simţi cum pulsul o ia razna. La o masă lângă bar. Stătea un „localnic” în *keffieh* alb cu o blondă pe care n-o vedea decât din spate, iar între ei trona o frapieră cu şampanie în care se răcea o sticlă de Taittinger. Părul fetei cădea în valuri pe umeri şi era îmbrăcată cu o rochie de un albastru electric. Malko se aşeză la bar şi comandă o votcă. După câteva minute, blonda întoarse capul, iar el îi zări pometii înalţi, gura cărnoasă şi ochii cenuşii, cu o expresie de siguranţă. Putea să fie Ilona.

Fiindcă mesenii se aflau la desert. Malko se hotărî să aştepte. Avu răgazul să mai bea o votcă până să se ridice de la masă. Bărbatul ieşi primul, iar el coborî de pe taburet şi se pomeni nas în nas cu Ilona. Aceasta îl măsură rapid şi, vădit interesată. Îi adresă un zâmbet discret, dar de milioane. Malko o întrebă în engleză în şoaptă:

— Sunteţi Ilona?

Fata se uită la el cu surprindere.

— Da. De ce?

— Am putea să petrecem puţin timp împreună.
— Nu acum, suflă ea. Mâine.
— Unde?
— Aici. La ora opt.

Fugise deja, fără să-l întrebe măcar de unde ştia cum o cheamă, iar el îi admiră curbura şoldurilor. Ea se urcă în lift însoţită de client. Lui Malko îi pieri subit foamea şi se gândi imediat la cele patru telefoane de la moscheea din Sharjah.

— Unde se găsesc cartele telefonice? îl întrebă el pe portar.
— Am şi eu, domnule. Costă treizeci de drahme

Malko se sui în maşină şi se îndreptă spre Sharjah. După o jumătate de oră, ajungea în zona industrială unde găsi cu uşurinţă moscheea Amer-bin-Fouhairah. Opri puţin mai departe şi veni pe jos. Curtea eră pustie. Scoate totuşi din curea Glock-ul pe care i-l împrumutase Richard Manşon şi introduse un glonţ pe ţeavă. Îl vedea în minte pe vlăjganul de arab înjunghiind-o pe Touria Zidani. Aceşti oameni nu erau nişte blajini.

Intră într-o cabină, introduse cartela şi formă numărul mobilului său. După câteva secunde, ecranul se aprinse şi citi numărul acestui telefon: 06 534 3529. Îl notă şi făcu acelaşi lucru cu celelalte trei telefoane. Unul dintre ele nu funcţiona, dar obţinuse trei numere. În şcoala coranică toată lumea dormea. Vlăjganul care a înjunghiat-o pe marocană a telefonat din prima cabină. Ar fi interesant de aflat pe *cine* sunase.

Richard Manşon îl primi pe Malko zâmbindu-i din toată inima. Biroul era scăldat în lumina soarelui de dimineaţă.

— Am veşti bune. Zise el. Mai întâi. Chris Jones şi Milton Brabeck sosesc mâine dimineaţă de la Frankfurt. Mă simt mai liniştit. Le-am rezervat camere chiar vizavi, la *World Trade Hotel.*

Era o clădire care avea graţia şi eleganţa unui bloc dintr-un ghetou.

— Şi după aceea? întrebă Malko.

— L-am identificat pe proprietarul maşinii folosite de ucigaşi. Este un locuitor din Sharjah. Un negustor de miere şi de mirodenii pe care îl cheamă Yosri al-Shaiba.

— Este amestecat în vreo afacere?

— Nu ştim nimic concret despre el şi nu am vrut să întreb autorităţile de aici. Are o prăvălie în Dubai şi alta în Sharjah. Dar nu am o adresă precisă: Old Market. Din cartierul Al-Arouba, Sharjah. Dumneavoastră ce mai faceţi?

— Am întâlnire în seara asta cu Ilona, zise Malko.

Îi povesti lui Richard Manşon cum o găsise pe rusoaică, subliniind că a abordat-o ca un simplu client, li mai spuse americanului şi despre numerele telefoanelor de la moschee.

— Cei din NSA pot să verifice ce număr a fost apelat din Sharjah după uciderea Touriei Zidani?

— Bineînţeles, dar aici va dura ceva timp. Dacă aveţi curaj să vă duceţi la Abu Dhabi, veţi obţine informaţia pe loc. Ei au conexiuni mai bune decât noi cu centrala, şi veţi întâlni acolo un vechi prieten: Larry Oldcastle.

Şeful Centralei din Belgrad. Malko nu mai stătu pe gânduri.

— Excelentă idee, zise el. Puteţi să-l anunţaţi? Voi fi acolo pe la prânz.

Oricum nu avea ce să facă toată ziua până se întâlnea cu Ilona.

Autostrada Dubai – Abu Dhabi, dreaptă pe o porţiune de o sută şaizeci de kilometri, era plină de resturi de cauciucuri. Indienii cumpărau peneuri recondiţionate ca să facă economie, iar acestea explodau când depăşeau viteza de o sută de kilometri la oră. În stânga era deşert, iar în dreapta, tot deşert şi mare. Peste tot se înşirau clădiri moderne. În curând, cele două Emirate se vor uni.

Malko tresări. Cineva îi făcea semne disperate cu farurile. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu un BMW care era practic lipit de bara lui de protecţie deşi circula cu o sută optzeci de kilometri la oră. Se depărtă de BMW. Dar maşina îl depăşi având aproape două sute de kilometri la oră, exact

când trecură pe lângă un panou care avertizară viteza se reducea la o sută douăzeci, căci existau radare. Însă avertismentul era pur teoretic. Nu se afla prin preajmă nicio maşină de poliţie, iar viteza medie oscila între o sută şaizeci şi două sute. Arabii conduceau ca nebunii şi îi claxonau pe cei care încetineau, făcând depăşiri haotice.

61

După ce trecu podul ce lega insula Abu Dhabi de ţărm. Malko zări în stânga o moschee gigantică în construcţie. Se apropia de Abu Dhabi, mult mai liniştit decât Dubai. Cu iarbă semănată peste tot, semn de bogăţie în această ţară aridă. Merse cu viteză mai mică pe Airport Road până la mare. Avea timp berechet. Ambasada americană se afla chiar pe Corniche Road, la vest, apărată de piloni din ciment, de merloane, de sârmă ghimpată şi de santinele arabe. Era o clădire rotundă cu tencuiala albă. Opri în curte, după ce arătă legitimaţia şi fu condus la primul etaj în biroul şefului centralei. Din păcate, Priscilla Coldwater, sculpturala secretară negresă de care Malko profitase din plin la Belgrad şi în Kenya, s-a transformat într-o pocitanie cu codiţe împletite, o rochie înflorată şi boită ca un clovn. Nimeri în braţele lui Larry Oldcastle. Mai englez ca niciodată.

— Ce mică e lumea! observă americanul. Nu mă gândeam că o să vă văd în văgăuna asta. Cum de nu sunteţi în Irak?

— Am fost, zise Malko pe un ton sobru.

Ca să sărbătorească revederea, Larry scoase din bar o sticlă de Defender de cinci ani şi una de Stolicinaya.

— Nu v-am uitat gusturile, spuse el. Să bem pentru victorie, adăugă cu o urmă de ironie, pentru că vom câştiga. Însă în ce fel?

— Ce spune lumea?

Şeful centralei se strâmbă.

— Bătrânul şeic Zaied îi adoră pe talibani. Este foarte credincios şi trăieşte ca un sărăntoc, deşi probabil că este cel mai bogat om din lume... Pentru noi este important, dar lui nu-i pasă.

— Este un partizan al lui Saddam Hussein?

— Nu, dar Irakul este o ţară arabă şi se simte dator. Practic, aici ne simţim ca acasă. Serviciile secrete ne mănâncă din palmă, căci se tem de atentate. Numai o singură grenadă aruncată în marile hoteluri sau într-un bar de noapte din Dubai ar alunga turiştii care nu s-ar mai întoarce luni în şir.

— Richard Manşon v-a spus ce doresc? întrebă Malko

— Mi-a dat numărul respectiv şi l-am trimis la Washington, în regim de urgenţă. Dar acolo, este noapte. Va mai dura încă puţin. Vreţi să mâncăm de prânz? Este un restaurant foarte şic la *Intercontinental,* chiar în port. Vom primi informaţiile acolo.

62

Parcă erau în Deauville din cauza numeroaselor pasarele care înconjurau portul. Însă un Deauville tropical, căci erau deja peste treizeci de grade Celsius. Marea era nesfârşită, fără niciun vapor, iar oamenii stăteau la umbra parasolarelor cu dungi verzi şi albe. Localul *Seafood Market* avea aer condiţionat, iar vinul era excelent. Ca să sărbătorească revederea, Larry Oldcastle a comandat o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, pe care cei doi o savurau în linişte în timp ce aşteptau veşti de la Washington.

Abu Dhabi nu se compara cu Dubai. Era un orăşel de provincie liniştit, care producea la fel de mult petrol cât Irakul.

Aproape că terminaseră sticla de şampanie, când un tânăr le aduse un plic mare şi sigilat. Larry îl deschise şi scoase o foaie plină cu cifre. Erau toate apelurile date de la numărul 06 534 3529 din ziua respectivă, interceptate de NSA.

— Doriţi apelurile locale sau pe cele internaţionale? îl întrebă americanul.

— Chiar nu ştiu, mărturisi Malko. Era cam unsprezece seara.

Larry se aplecă peste foaia de hârtie, cu ochelarii pe nas. Malko îl văzu subliniind un număr şi îi dădu foaia.

— În acest interval de timp, acesta este singurul apel din

acea cabină.

Numărul apelat în acea seară din cabina din faţa moscheii Sharjah era 050 554 3217. Acelaşi număr la care cineva sunase din Pakistan înainte de sosirea lui Aziz Ghailani. Dacă era numărul lui Abdul Zyad. Însemna că este băgat până-n gât. Căci asainul Touriei Zidani simţise nevoia să-i dea socoteală după crimă.

— Aţi găsit ce căutaţi? îl întrebă şeful centralei.

— Absolut. Acum nu-mi rămâne decât să-l identific pe posesorul acestui număr. Aş putea să-mi cumpăr un telefon mobil fără abonament în Emirate?

— Nu, zise americanul. Puteţi să vă luaţi o cartelă, dar nu un telefon cumpărat la mâna a doua. Toate apelurile sunt înregiastrate pe numele persoanei fizice sau societăţii respective.

63

În sfârşit, încă o veste bună. Nu avea decât să compare numărul cu cel al mobilului lui Abdul Zyad. În situaţia asta, numai Ilona putea să-l ajute. Terminară şampania, apoi Malko îşi luă rămas bun de la gazdă şi plecă spre Dubai. Oare rusoaica va veni la întâlnire? Acum ea era stâlpul anchetei.

64

Capitolul VII

Restaurantul *Meridien* era pustiu, în afară de cele trei prostituate rusoaice care aşteptau la bar. Nici urmă de Ilona. Malko se aşeză şi comandă o votcă. Rusoaica era o piesă esenţială în ancheta lui. Dacă reuşea să afle sigur că acela era numărul lui Abdul Zyad, avea o dovadă splidă împotriva lui. În plus, putea să-l şantajeze, căci Zyad nu mai avea nicio speranţă: din punct de vedere legal, nu era înarmat, însă putea să înceapă o anchetă ajutat de arabi, deşi aceştia nu vor face absolut nimic. Abdul Zyad era prea puternic şi îl va ameninţa. Americanii excelau în acest fel de joc... Oare indianul chiar era pivotul principal al operaţiunii reţelei Al-Qaida? Era atât de absorbit de gândurile lui, încât tresări

când auzi o voce blândă:

— Am întârziat?

Llona stătea în faţa lui arborând un surâs cald, însă o privire foarte rece. Era îmbrăcată foarte pudic cu o bluziţă din dantelă neagră şi cu o fustă de aceeaşi culoare foarte strâmtă, cu ciorapi negri şi cu haina aruncată pe umeri. Parcă era un manechin de mare clasă. Malko se ridjcă şi îi sărută mâna, ceea ce păru să o mire nespus pe fată.

— Ce doriţi să beţi? o întrebă el.

— Nimic, răspunse ea. Nu-mi place localul ăsta. Am putea merge în altă parte?

— Bineînţeles, acceptă Malko. Dacă doriţi, la *Intercontinental*, hotelul unde stau eu.

— Foarte bine. Aprobă Ilona. Îndreptându-se către ieşire.

Se exprima într-o engleză destul de bună. Dar cu un puternic accent rusesc.

— Sunteţi cu maşina?

— Nu. Am venit cu taxiul.

Se urcară în Mercedes. După *ce se* instală, Malko îi aruncă pe furiş o privire însoţitoarei sale. Într-adevăr, avea picioare foarte lungi. Rusoaica îl observa cu atenţie printre gene.

— Sunteţi în trecere?

— Da. Doar câteva zile.

— Ce naţionalitate aveţi?

— Austriacă.

— De unde ştiţi cum mă cheamă?

Malko zâmbi.

— V-am văzut la *Marriott.* M-am interesat şi la discoteca de la *Hyatt.* Însă ieri, întâmplarea a aranjat bine lucrurile.

Nona nu reacţionă în niciun fel, iar Malko se feri să-i spună că vorbea bine rusa, în eventualitatea că mai târziu i-ar putea servi la ceva. În timp ce se îndreptau spre Creek, rusoaica scoase un pachet de Marlboro şi o încântătoare brichetă Zippo Swarowski încrustată cu diamante. Malko îi aprinse ţigara cu ea. În timp ce tânăra îi cuprinse mâna cu degetele.

Suflă o dată fumul afară şi zise cu voce egală:

— Vă costă patru sute de dolari. Opt sute pentru o noapte, însă nu pot eu în seara asta. Trebuie să fiu liberă la ora zece. Bine?

— Bine, zise Malko. Totuşi mă costă cam mult, nu-i aşa?

Ilona îi zâmbi cu răceală.

— La *Hyatt e* plin de fete şi pe străzile din jurul hotelului *Regent Patace,* în Bur-Dubai, care sunt mult mai ieftine. Acceptă să facă sex oral chiar în maşină numai pentru o sută de drahme. Sunt înfometate.

Era clar că ea nu făcea parte din tagma lor. Enervat de aroganţa ei, Malko întrebă:

— Dar dumneavoastră o să faceţi sex oral cu mine?

Ilona nu se sinchisi.

— Face parte din *înţelegere,* zise ea pur şi simplu. Mergem să bem ceva înainte sau nu?

Ilona goli dintr-odată paharul cu Taittinger, foarte calmă de altfel. Barul, situat la etajul al zecelea al hotelului *Intercontinental,* era aproape pustiu, iar cântăreaţa filipineză evolua pentru scaunele goale.

— Sunteţi de mult timp în Dubai? o întrebă Malko.

De câteva luni, răspunse Ilona.

— De unde sunteţi?

— Din Volgograd. Am fost manechin, dar nu câştigam destui bani. Vreau să le cumpăr un apartament părinţilor mei. Trăiesc doar din pensie şi mănâncă numai varză, aşa de scump este totul în Rusia.

În mod straniu, spusele ei păreau adevărate. Cu tarifele pe care le practica, Ilona putea să-i cumpere familiei un castel... Ea îl chemă pe chelner şi mai comandă un pahar de şampanie, adresându-i un zâmbet aproape uman lui Malko.

— Mie nu-mi place votca. Este prea tare. În schimb, şampania franţuzească este divină. *Yallah?1*

Goli paharul într-o clipă. Malko achită nota de plată şi se urcară în lift. Imediat, Ilona se lipi strâns de el.

— Aveţi bani? Că altfel nu stăm de vorbă...

Malko scoase cinci bancnote de o sută de dolari, iar ea le strecură în poşetă, apoi îl sărută ca o profesionistă adevărată, în timp ce îl mângâia. Ajunşi în camera lui Malko, unde lăsase televizorul deschis, ea îşi aruncă poşeta pe un fotoliu şi se întoarse spre el.

— Cum doriţi să o facem? Prin faţă sau pe la spate?

Din profil, şoldurile ei erau minunate, iar Malko fu încă o dată nevoit să-şi amintească de meseria lui ca să nu se aprindă prea mult. Avusese de-a face cu o grămadă de prostituate, dar asta era extraordinar de frumoasă. Zâmbi şi îşi scoase haina.

— Mai vedem.

Llona se dezbrăcă într-o clipită, dar rămase cu ciorapii. Se apropie de Malko şi începu să-l masturbeze în timp ce se juca cu limba, privindu-l fix în ochi. Malko îi mângâie şoldurile, iar ea zise cu voce răguşită în engleză, dar cu puternicul ei accent rusesc:

— Vrei pe la spate, nu-i aşa. Ticălosule! O să mi-o tragi bine de tot. Ştiu că o ai foarte mare.

Era dialogul care-i plăcea, iar Malko zâmbi. Alţi bărbaţi s-ar fi topit în faţa acestei „profesiuni de credinţă”, dar el se ruşină puţin. De altfel, Ilona îi producea o erecţie de toată frumuseţea.

1. Mergem?

datorită măiestriei de a-l mângâia, demnă de cele mai bune bordeluri. Îşi îndoi picioarele interminabile şi înlocui mâna cu gura. Malko era în culmea fericirii. Era o mare profesionistă, iar el îi apăsă capul uşor, dându-i de înţeles ce voia. Dar în acel moment, din poşeta Nonei se auzi un sunet armonios.

Aceasta îl abandonă imediat şi se repezi să-şi ia telefonul mobil. Discuţia nu dură mult. Malko auzi doar sfârşitul: „Ajung într-o oră.” Apoi se întoarse la el cu un zâmbet se scuză, după ce puse mobilul în geantă.

— Sunt foarte solicitată, surâse ea, apoi îşi reluă treaba de unde o lăsase.

Lui Malko îi veni altă idee. Mai întâi plăcerea, după aceea munca. În câteva clipe, erecţia era la fel de maiestuoasă. Nona se ridică în picioare, băgă mâna în geantă, scoase un prezervativ şi i-l puse cu o dexteritate demnă de toată lauda, apoi îl întrebă pe un ton plin de profesionalism şi detaşat:

— Cum vreţi să mi-o trageţi?

— Aşa, zise Malko.

O întoarse cu spatele şi o aşeză în genunchi pe pat. Într-adevăr, avea un bazin minunat... Când o pătrunse. Nona avu bunul-simţ să geamă puţin şi să-i însoţească mişcarea, apoi urmări evenimentele din Irak pe CNN, în timp ce Malko se străduia să-şi scoată banii. Era un soi de gimnastică, plăcută, dar lipsită de entuziasm. Totuşi, când simţi că termină, redeveni un animal şi explodă cu un ţipăt răguşit, ţinând-o strâns de şolduri pe Nona. Ea aşteptă politicos câteva clipe, se desprinse cu un surâs mecanic şi se duse în baie fără un cuvânt. Malko atâta aştepta. Imediat ce uşa se închise, se repezi la poşetă şi scoase telefonul. Era un Motorola pliant. Îl deschise şi începu să caute ultimele numere apelate. Dar nu ajunse prea departe. Apelul pe care îl primise în timpul ocupaţiei era dat de la 050 554 3217. Chiar numărul apelat din Quetta şi din cabina de lângă moscheea Sharjah. Puse telefonul la loc, exact când Ilona ieşea din baie şi îşi puse fusta.

— A fost bine? îl întrebă ea.

— Minunat, o asigură Malko în timp ce se îmbrăca. Ar trebui să ne mai vedem.

Ea îi adresă un zâmbet vulgar şi comercial.

— Când doriţi! Vă dau numărul de mobil.

Era clar că nu făcuse nicio legătură cu mesajul pe care i-l lăsase. Îşi notă conştiincios numărul pe care îl avea deja: 050 550 9816 şi fu gata odată cu ea.

— Cobor şi eu, zise, pot să vă las unde doriţi.

— Nu, mulţumesc, o să iau un taxi.

Se despărţiră în uşa hotelului. Malko îşi lăsase Mercedesul în parcare. Fără să se intereseze de Ilona, se duse la maşină şi porni cu viteză pe Al-Maktoum Road. Dacă raţionamentul lui era corect, ştia unde se ducea.

Opriţ puţin mai departe de reşedinţa lui Benazir Bhutto, Malko începu să se enerveze, întrebându-se dacă nu îşi pierduse timpul şi banii CIA. Traversase cu toată viteza podul Al-Maktoum care trecea peste Creek, însă taxiul în care se afla Ilona plecase cu câteva minute înaintea lui. Dacă rusoaica nu era aici. Însemna că se ducea în altă parte şi tot raţionamentul lui Richard Manşon se ducea pe apa sâmbetei. Dar pulsul i se acceleră brusc. Un taxi tocmai dispărea după colţ. Străbătu vreo douăzeci de metri şi se opri la trei case înainte de locuinţa lui Benazir Bhutto. Llona coborî şi sună. La poarta deasupra căreia trona o cameră de luat vederi... Lui Malko îi venea s-o strângă în braţe. În fine, avea dovada pe care CIA o căuta de la bun început: o eventuală legătură între Al-Qaida şi Abdul Zyad.

Pentru prima oară, Abdul Zyad nu avea chef de Ilona când o vedea. De altfel, nici ea nu se prea simţea în apele ei. Se duse direct la bar şi îşi luă un Defender pe care îl dădu pe gât numaidecât. După ce lăsă paharul din mână, zise:

— Am avut un client ciudat. Extrem de suspect.

Abdul Zyad simţi un ghem în stomac.

— Cine e?

— Nu ştiu, dar nu a fost un client obişnuit. M-a şi minţit pe deasupra... O prietenă moldoveancă m-a sunat alaltăieri ca să-mi spună că mă caută un tip. Chipurile m-a văzut într-un hotel şi voia să facă sex cu mine. Ieri, am găsit un mesaj pe mobil care suna din partea Touriei, dar ăsta nu m-a mai sunat. Unde mai pui că la *Meridien* m-a agăţat un ins care corespunde *exact* semnalmentelor pe care mi le-a dat prietena moldoveancă. Un tip drăguţ, blond, cu aer periculos. Semăna cu un rus. M-am în-

tâlnit în seara asta cu el şi m-a dus în camera lui de la *Intercontinental.* L-a spus moldovencei că era în trecere şi că locuia la Abu Dhabi.

— Poate că n-a avut chef să spună povestea vieţii, comentă Abdul.

— Poate, admise Ilona. Acum mă întreb dacă tipul care m-a sunat din partea Touriei şi clientul de la *Intercontinental* nu sunt cumva una şi aceeaşi persoană. Am ascultat din nou mesajul: vocile seamănă foarte mult.

Abdul Zyad nu voia să intre în panică şi se strădui să o liniştească zâmbindu-i.

— Nu ai de ce să te temi, zise el. O să verific cine este acest om. La ce cameră stă la *Intercontinental?*

— La 512.

— Bine. O să le cer amicilor mei din CID să întreprindă o mică anchetă în legătură cu el. Şi să-l expulzeze dacă descoperă că are vreo legătură cu mafia rusă. Nu vrem să avem probleme cu oameni ca el.

Simţea că i se înmoaie picioarele. Americanii îl „agăţaseră" destul de bine şi nu-l slăbeau nicio clipă din ochi. Llona nu ştia nimic despre afacerile lui, dar reprezenta un pericol din cauza uciderii Touriei Zidani. Dacă era interogată de poliţie, se puteau face foarte uşor legături deranjante pentru el. Luă de pe masă un bilet de avion şi i-l dădu.

— Uite biletul pentru Karachi. Pleci peste două zile. Stai o noapte acolo, apoi te întorci cu un lot de diamante. Vezi că am încredere în tine...

Llona îi aruncă o privire neliniştită.

— Diamante? Şi dacă sunt prinsă?

— Nu există niciun risc. Suntem organizaţi. Le vei primi înainte de a te sui în avion, iar aici nu sunt probleme. Vei primi cinci mii de dolari pentru călătorie.

Llona se mai relaxă puţin. Să câştige bani pentru un drum nu era de colo. Se uită în ochii lui Abdul care îi adresă un zâmbet cald. Nu se va întoarce niciodată din Karachi. Şi nici cadavrul nu va fi găsit. Cui i-ar păsa de dispariţia unei târfe rusoaice în Pakistan?

Llona îi adresă un zâmbet mai relaxat şi îşi descheie bluziţa neagră.

— Bine. De-a ce ne jucăm în seara asta?

Abdul Zyad îi surâse în chip de scuză.

— Mă simt puţin cam obosit. Ocupă-te tu de mine.

Se aşeză pe canapeaua din piele roşie ca de crocodil, îşi aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo din aur masiv făcută special pentru el şi închise ochii. Ilona veni lângă el, îi ridică veşmântul peste picioarele păroase, îi dădu jos izmenele cu flori şi se puse pe treabă. Şi ea era obosită, iar perspectiva unei călătorii la Karachi nu-i displăcea deloc.

Malko asculta muzică arabă la radio, când poarta casei lui Abdul Zyad se deschise şi apăru Ilona. Se uită la ceas: nu stătuse nici măcar o oră la miliardarul indian. Abia ieşise, că şi apăru un taxi ce venea din direcţia opusă, apoi se opri. Malko abia avu timp să dea înapoi şi îl urmări. Trecură prin tunelul cel nou Al-Shindagha, apoi urcară cornişa Deidra. Vehiculul se învârti pe lângă *Hyatt.* Apoi se întoarse şi o luă pe Al-Khaleed Road, ca în final să se oprească în faţa unei clădiri vechi cu şase etaje. Ilona coborî şi dispăru înăuntru. Malko opri şi se duse să vadă despre ce este vorba. Pe interfoane nu erau trecute nume, ci doar numere. Din parcare, observă faţada şi văzu aprinzându-se o lumină la o fereastră de la etajul ăl patrulea, în dreapta.

Aflase unde locuia Ilona. Putea să-i folosească şi asta la ceva. Acum că era sigur de implicarea lui Abdul Zyad în traficul cu aur al reţelei Al-Qaida. Trebuia să treacă la acţiune. Dar cum?

Chris Jones ieşi primul din aerogară şi privi în jur. Era puţin şifonat, ca şi costumul, după treisprezece ore de zbor de la Washington şi de la New York, însă privirea era la fel de neobosită. În timp ce-i strivea falangele lui Malko în mâna enormă, zise oftând:

— Ce ciudat să-i văd pe toţi bărbaţii cu cârpe în cap. Suntem departe de Irak?

— Nu prea departe, răspunse Malko. Doar la o mie de kilometri. Dar nu ne aflăm într-o ţară ostilă.

71

— Împuţiţii ăştia de arabi ne urăsc de moarte, mormăi Milton Brabeck care îi ajunse din urmă. Ar trebui să-i căsăpim şi să le luăm tot petrolul. La noi costă doi dolari galonul!

Cele două gorile din CIA nu se schimbaseră niciun pic: aceeaşi tunsoare, aceleaşi cravate ţipătoare şi aceleaşi costume deschise la culoare. Erau două namile impresionante. Se uitau la toate naţiile care mişunau în jurul lor, iar Chris Jones zise:

— Bine, dar când ne recuperăm fierătaniile noastre?

Nici nu puteau să călătorească cu altceva decât cu o scobitoare. Însă CIA avea nişte curieri „diplomatici” pentru astfel de situaţii. Malko îi calmă.

— Totul vă aşteaptă la consulat. Să mergem.

Cele două gorile abia încăpură în Mercedes. Toţi arabii din jurul lor îi enervau la culme. Însă. Când văzură clădirile futuriste de pe Cheikh-Zayed Road, le mai veniră puţin inima la loc.

— Pe-aici sunt numai magherniţe, observă cu fineţe Chris Jones.

Când îşi văzură hotelul, *World Trade Center.* Care ar fi mulţumit şi pe călătorul de afaceri cel mai puţin exigent, se mai înveseliră.

— Arată binişor! zise Milton Brabeck. Aproape că nu există ferestre. Consulatul este aproape?

— Chiar vizavi, spuse Malko. Lăsaţi-vă bagajele şi mergem după aceea.

Chris Jones se opri brusc când văzu firma şi se făcu verde la faţă.

— Chiar este World Trade Center Hotel?

— Normal, confirmă Malko. Iar consulatul se găseşte în World Trade Center. Chiar vizavi.

Milton Brabeck se uită în sus la trunul gălbui şi mormăi în barbă:

— Fir-ar să fie. Nu prea sunt superstiţioşi! Dacă nenorociţii ăştia de arabi au venit să ne căsăpească la New York, aici ce să mai spun... Eu n-o să fac prea mulţi purici pe-aici!

Malko aşteptă în holul hotelului ca să-şi ducă bagajele şi îi conduse la etajul douăzeci şi unu. Unde se înveseliră în dată ce Richard Manşon le înmână două cutii din metal cu artileria lor. În trei minute, fură echipaţi: un Glock cu calibrul treizeci şi doi de centimetri, dotat cu laser sub ţeavă, iar pentru Milton

Brabeck, un Sig cu paisprezece gloanţe şi un mic revolver cu un toc special de ţinut la gleznă, plus o grămadă de încărcătoare. Chris Jones arătă un afiş înrămat, amplasat în spatele biroului lui Richard Manşon.

— Aici chiar se organizează curse de cămile?

— Din păcate, în Dubai sezonul tocmai s-a terminat, zise cu părere de rău şeful CIA, trebuie să veniţi la anul.

Cei doi americani se arătară decepţionaţi. În Minnesota nu vedeau aşa ceva...

— Îmi daţi mie afişul? întrebă cu sfială Milton Brabeck. Altminteri nimeni n-o să mă creadă...

— Bine! zise Chris Jones, intrându-şi în atribuţiuni. Pe cine am venit să căsăpim?

— Deocamdată pe nimeni, spuse Malko. Însă Richard crede că sunt în pericol.

— Cu noi să nu aveţi teamă, spuseră amândoi în cor. Nu are rost să vă faceţi griji.

— Aţi mai aflat ceva? îl întrebă americanul.

— Da, zise Malko, am dovada că 050 554 3217 este numărul de mobil al lui Abdul Zyad.

Îi povesti pe larg întrevederea de aseară cu Ilona, sub privirile perplexe ale celor două gorile. Chris Jones şuieră printre dinţi:

— Pe mine nu mă plătesc atât de bine încât să-mi permit o târfă de lux. Nu-i corect.

Cu toate astea, ţineau foarte mult la Malko şi îl urmaseră în nenumărate misiuni, începând cu cea de la (stanbul. Odată

ieşiţi din Statele Unite, se simţeau ca peştele pe uscat, deşi erau puternici ca nişte tauri şi aveau echipment de ultimă oră. Nu credeau nici în Dumnezeu, nici în Diavol, în schimb se temeau de microbi, dar erau gata să-şi dea viaţa pentru ţara lor şi pentru Malko. Deodată, se auzi glasul strident al unui muezin de la moscheea de vizavi. Chris şi Milton tresăriră.

— Sună alarma? întrebă Chris. Împuţiţii ăştia de irakieni o să trimită rachetele peste noi?

— Este ora de rugăciune, spuse Malko, dar voi nu sunteţi obligaţi să vă duceţi. Mergem să mâncăm de prânz. La *Sheraton* este un restaurant indian excelent.

Când auziră cuvântul „indian”, se făcură amândoi albi ca varul.

73

— Nu putem să găsim o haleală mai normală? întrebă Milton Brabeck. Un hamburger sau ceva de genul ăsta?

Stăteau la masă în *Fish Market* la *Intercontinental,* când Chris Jones exclamă:

— Milt, ia priveşte! Este o maşină de poliţie acolo.

— Şi ce dacă? îl repezi Milton Brabeck, ţi-e frică?

— Ba nu. Dar e un Mercedes...

Milton Brabeck se uită şi înţepeni.

— *Holy cowl h* ţara asta poliţaii au Mercedesuri! Spune-mi că visez.

— Mai au şi petrol, observă Malko. Una este consecinţa celeilalte.

Simţi că din clipa asta, cele două gorile începură să le acorde mai mult respect arabilor din Emirate. O ţară care îşi permitea să dea Mercedesuri poliţiştilor nu putea să fie chiar aşa de rea.

— Ei, care e problema? întrebă Chris în timp ce îşi aprindea o ţigară cu o brichetă Zippo nou-nouţă, gravată cu iepuraşul Playboy în relief. Ni s-a pomenit de o operaţiune” Alpha Zoulou”. Despre ce este vorba?

— Despre aur. Spuse Malko. Despre aurul reţelei Al-Qaida. Undeva între Sharjah şi Abu Dhabi se găseşte mult aur ce îi

aparţine lui Bin Laden şi prietenilor lui. Trebuie să-l găsim.

— Aur? întrebă Milton. Mult?

— Câteva tone, spuse Malko.

Făcură ochii mari.

— Câteva *tone?*

— Aici este patria aurului, preciză Malko. Circulă cam două sute de tone pe an şi sunt sute de bijutieri. O să vă duc imediat să vă familiarizaţi cu Dubaiul. Toată lumea vorbeşte engleza, în consecinţă, nu va trebui să învăţaţi araba.

— În sfârşit, o veste bună! se bucură Chris Jones care nu prea avea talent la limbi străine şi abia îi înţelegea pe texani, cu accentul lor tărăgănat.

Malko se întreba cum să-l abordeze pe Abdul Zyad. Era convins că numai el putea să-i aşeze în ordine elementele

dispersate de care dispunea: moscheea, asasinarea Touriei şi negustorul de mirodenii din Sharjph.

— O să vedem şi bijuterii? întrebă Milton cu lăcomie. Coborâră în hol. Soseau cârduri de ruşi şi erau multe femei îmbrăcate arăbeşte. Cei doi americani nu-şi mai reveneau.

— Cred că se sufocă cu alea pe ele... zise Chris Jones.

Una dintre ele părea interesată de prezenţa lor. Stătea pe o canapea lângă recepţie şi nu-şi lua ochii de la ei. Malko simţi cum pulsul o ia razna. Necunoscuta parfumată cu Chanel Nr. 5 s-a întors! Milton a şi observat schimbarea.

— Este o târfă? Mi se pare că aşteaptă să fie agăţată.

— Nu neapărat, îl corectă Malko.

Femeia în *hijab* îl observa în mod vizibil. Dar vru să fie absolut sigur.

— Mi-am uitat ceva în cameră, spuse el. Aşteptaţi-mă aici. Se îndreptă fără grabă către lifturi şi intră într-o cabină în momentul în care uşile se închideau. Femeia în *abaya* care stătea pe canapea se ridică brusc şi fugi spre lift. Malko îşi spuse că nu s-a înşelat. El apăsă pe butonul etajului cinci, pândind-o pe femeia din faţa lui. Liftul ajunse la etajul său, dar ea nu se clinti din loc. După ce coborî, ea îl urmă

numaidecât. Se ţinu după el şi rămase în spatele lui când introduse cartela magnetică în uşă. Apoi femeia intră în cameră după el.

Malko se întoarse, se îndreptă spre ea şi o luă în braţe. Dar simţi numaidecât o mare diferenţă. Această femeie stătea ţeapănă, încordată, ca în defensivă. Şi nu mirosea deloc a Chanel Nr. 5. El întinse mâna ca să-i scoată *hijab-ul,* dar se feri imediat. Stând lipită de uşă, femeia băgă mâna dreaptă în buzunar şi scoase un pistol cu amortizor.

Capitolul VIII

Luat complet prin surprindere. Malko rămase înţepenit câteva fracţiuni de secundă. Îl prinsese în capcană. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Oare cele două femei erau complice? Cu toate că prima păruse să caute doar puţină plăcere. Văzu ţeava pistolului ridicându-se şi, cu un gest fulgerător, făcu singurul lucru care îi era la îndemână. Deschise uşiţa dulapului în care se afla televizorul, folosind-o drept scut.

Se auzi un zgomot înfundat şi simţi o izbitură în mână. Glonţul se înfipsese în lemn, în loc să-i intre în piept. Era de calibru mic, altminteri ar fi trecut prin uşiţă. Mai simţi încă o izbitură şi acelaşi zgomot. Îşi zise că cel de-al treilea îl va nimeri dacă nu acţiona. Înşfăcă telecomanda de pe televizor şi o aruncă în capul femeii. Apoi închise uşiţa şi se năpusti asupra ei. Reuşi să o prindă de mână înainte ca ea să tragă şi al treilea glonţ. O lipi cu forţă de perete, iar ea ţipă şi dădu drumul pistolului. Malko îi smulse *hijab*-ul descoperind trăsăturile încordate de ură şi de frică ale unei tinere cu părul lung şi ondulat. Ea îi trase cu furie un picior în încheietura coapsei. Orbit de durere, el îi dădu drumul. Femeia profită, îşi adună pistolul şi *hijab-u*l de pe jos, deschise uşa camerei şi fugi. Încovoiat de durere, cu respiraţia tăiată. Malko o văzu coborând scara de serviciu. Pierduse destul timp şi nu mai avea niciun rost să o urmărească. Chemă liftul. Când îl văzură gorilele alb ca varul, se ridicară brusc.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Chris.

— Aţi văzut o femeie cu văl care fugea?

— Nu a coborât niciuna din lift de când aţi urcat, zise americanul.

Malko străbătu holul, ieşi şi ocoli clădirea, ajungând în

străduţa ce lega Bani-Yas Road de Al-Maktoum Road. Scara de serviciu dădea aici. Femeia cu văl era departe... Se întoarse în hol. Gorilele erau nedumerite.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Milton Brabeck.

— Femeia cu văl care a urcat cu mine în lift a vrut să mă omoare, zise Malko.

În final, Chris şi Milton puteau fi totuşi de folos...

— Ar putea fi o maghrebiană? întrebă Richard Manşon.

— Da, de ce? spuse Malko.

— Staţi puţin, făcu americanul.

Ieşi din birou şi se întoarse cu câteva fotografii pe care le împrăştie dinaintea lui Malko.

— Ea este?

Malko o recunoscu numaidecât pe femeia care încercase să-l omoare. Această faţă ascuţită, pometii înalţi, ochii mici...

— Sunt aproape sigur, zise el. O cunoaşteţi?

— O urmărim de un timp, zise pur şi simplu Richard Manşon. Acum un an, autorităţile din Abu Dhabi au interceptat la aeroport un islamist care venea din Pakistan, un oarecare Djamel Beghal, căutat de multă vreme. L-au arestat şi ne-au anunţat pe noi. Era însoţit de o femeie. Ei nu i-au cerut actele şi au lăsat-o să plece, fără măcar să o interogheze. Ea este. Feriel Shahin. O marocană, măritată cu un emir din Al-Qaida, însărcinat cu logistica. Fiindcă este femeie, autorităţile din Abu Dhabi nu i-au acordat nicio atenţie. Credem că de atunci ea a plecat în altă parte...

— Se pare că este tot acolo, observă cu răceală Malko. A vrut să mă omoare. În orice caz, în Emirate, sunt mulţi membri ai reţelei Al-Qaida. Abdul Zyad. Feriel Shahin. Echipa de la moschee, negustorul de miere din Sharjah şi toţi aceia pe care nu i-am identificat încă.

— Ştiu, recunoscu Richard Manşon oftând descurajat. Îi voi anunţa pe cei din CID că Feriel Shahin se află încă în Emirate, dar nu le voi spune cum am aflat. În oricare altă ţară normală, având fotografia, amprentele şi ştiindu-i identitatea, am avea şansa să o găsim. Dar nu şi aici. Se deplasează cu vălul pe faţă şi vorbeşte araba. Cu alte cuvinte, niciun poliţist bărbat nu

poate să o întrebe nimic. În plus, pentru cei din Emirate, femeile sunt doar bune de prăsilă sau producătoare de plăceri... Ar trebui să facă un imens efort ca să-şi imagineze că vreuna poate fi o teroristă.

Chris Jones şi Milton Brabeck ascultau discuţia stupefiaţi. Descopereau un alt univers. Malko făcu rezumatul ultimelor evenimente:

— Nu ne rămâne decât Ilona. Nu ştim ce fel de legături mai are cu Abdul Zyad. Totuşi, faptul că Feriel Shahin a încercat să mă ucidă a doua zi după venirea ei în camera mea este îngrijorător. De unde a ştiut că stau la *Intercontinental?*

— De acum ştiţi unde locuieşte Ilona, remarcă americanul.

— Da, aprobă Malko, am şi numărul de mobil. Dar nu va fi uşor să o conving să colaboreze.

— Singura metodă este să o speriaţi, zise Richard Manşon. După părerea mea. Are puţin de-a face cu tentativa de omor asupra dumneavoastră.

— Aşa este, recunoscu Malko. Dar nu am nicio dovadă şi ştiu prea puţine lucruri despre ea. Nici măcar numele de familie. Aţi putea să vă informaţi la poliţia locală?

— O să-mi spună poveşti şi nici măcar nu sunt sigur că o cunosc, argumentă americanul.

— Bine, zise Malko în încheiere, o s-o atac frontal. Dacă nu cedează aşa, o să încerc s-o cumpăr. Ideal ar fi să o prind la înghesuială şi să am o discuţie între patru ochi cu ea. O să dau o raită prin hoteluri.

— Sper să-i luaţi pe Chris şi pe Milton cu dumneavoastră.

— Dacă sunt discreţi, da, acceptă Malko. Nu vreau să o

sperii de la bun început pe Ilona.

— De parcă am mai speriat până acum pe cineva, mormăi Milton vexat.

Era la fel de credibil ca şi faptul că George W. Bush se plânge tot timpul că irakienii nu apreciază modul „blând” de a acţiona faţă de ei.

Malko se săturase de holurile şi de barurile din hoteluri. De la *Hyatt* la *Fairmont.* Trecând pe la toate stabilimentele frecventate de străinii din Dubai, Chris şi Milton văzuseră în trei

ore mai multe prostituate decât în toată viaţa lor. Când ieşi de la *Sheraton,* ultima etapă, Malko, resemnat, se hotărî să treacă la planul B. Sună din parcare pe mobilul Ilonei. Aceasta răspunse imediat în engleză cu voce melodioasă.

— Hello! You have reached 050 550 9816. Who are you?1

— Ilona, zise Malko. Sunt clientul de ieri de la *Intercontinental.*

Rusoaica păru surprinsă, apoi întrebă cu voce neutră:

— Bine. Ce doriţi?

— Să ne vedem, spuse Malko cu glas vesel.

— Astăzi nu se poate, am deja un angajament, iar mâine plec într-o călătorie. Sunaţi-mă peste câteva zile.

Malko îşi dădu seama că nu se purta normal, aşa ca o prostituată cu clientul ei şi presimţi că avea să închidă.

— Trebuie neapărat să vă văd înainte să plecaţi, insisită el. Este foarte important.

Ilona avu un râs cam neplăcut.

— Dacă aveţi chef să faceţi sex, să ştiţi că mai sunt şi alte fete.

— Nu este vorba despre asta.

Urmă o pauză mai lungă, dar Malko o întrerupse şi continuă în rusă:

— Ilona. Trebuie să te văd.

Rusoaica izbucni.

— Bojemoi! Vâgavarite pa ruski? 2 Cine sunteţi?

Începu să înşire o grămadă de cuvinte obscene pe limba ei. Malko înţelese că trebuia s-o ia tare.

— Dacă nu vreţi să ne întâlnim acum, vă aştept în faţa casei, pe Al-Khaleej Road la numărul 154. Este foarte important.

Descumpănită, Ilona rămase fără grai câteva clipe, apoi zise supărată pe un ton furios:

— *Haraşo!* Ne vedem peste o oră la *Hyatt.* În spate. În stânga intrării.

Malko închise şi le zâmbi mulţumit celor două gorile.

— Peste o oră avem întâlnire cu una dintre cele mai frumoase femei.

1. Aţi sunat la 050 550 9816. Cine sunteţi?

2. Dumnezeule! Vorbiţi ruseşte?

— Poartă văl? întrebă Milton.

— Nu.

Chris râse discret.

— Adică vă întâlniţi cu o femeie frumoasă, iar noi stăm şi ne uităm?

— Asta se cheamă să fii „dădacă”, observă Malko. Dar o să aveţi dreptul la nişte compensaţii.

Hotelul *Hyatt* era lugubru, cu holul sumbru şi cu vitrinele în care erau etalate ceasuri Rolex false şi bijuterii indiene. Malko, cu cele două gorile în urmă. O zări imediat pe Ilona care stătea pe una dintre canapelele roşii amplasate în hol. După magazine. Purta ochelari de soare şi era îmbrăcată în pulover şi în pantaloni. Ea nici nu se clinti când se apropie, aruncându-le o privire dispreţuitoare lui Chris şi Milton.

— Cine sunt astea două *cernozopie*?1 întrebă ea în rusă.

Folosise termenul special ca să vexeze persoanele cu pielea albă. Crezuse că cele două gorile erau cecene... Cu siguranţă că s-ar fi simţit flatate... Cele două gorile se aşezaseră cuminţi pe o canapea ceva mai departe şi supravegheau holul.

— Sunt gărzile mele de corp, preciză Malko zâmbindu-i

politicos. Doriţi să beţi ceva?

— Nu beau nimic, izbucni Ilona, furioasă la culme. Vreau să ştiu ce-i cu tot circul ăsta. De ce mă urmăriţi?

— Este o poveste lungă, zise Malko. În care nu sunteţi amestecată, dar pentru care riscaţi foarte mult.

— De ce? zise ea cu glas piţigăiat.

— Să o luăm de la început. O să vă spun cine sunt. Lucrez pentru o unitate antiteroristă.

— Sunteţi poliţist?

— Nu, agent secret. Să zicem ceva în genul SVR. La fel şi cei doi bărbaţi care mă însoţesc. Ne interesează un bărbat pe care îl cunoaşteţi foarte bine: Abdul Zyad.

— De ce?

— Să vă explic. Îl bănuim că este amestecat într-un trafic

foarte „sensibil”. Am încercat să aflăm mai multe despre el prin intermediul unei oarecare Touria Zidani.

— Touria, marocana? Cea care...

— ...a fost asasinată. Probabil că şi din vina dumneavoastră.

Ilona păli.

— De ce şi din vina mea? Nu i-am făcut nimic!

Malko rămase nemişcat.

— Vreau să verific un punct important. Când Touria v-a pus întrebări, l-aţi informat pe amicul Abdul Zyad?

La început, rusoaica rămase tăcută şi Malko fu nevoit să insiste cu voce fermă, dar blândă. Bine că ştia rusa.

— Da, recunoscu ea, în vârful buzelor. Normal, căci este *krâşa*1 al meu din Dubai. Trebuie să mă protejeze.

— Ce i-aţi spus?

— Că mi-e teamă că mafia vrea să mă omoare.

— Şi după aceea?

— Mi-a promis că se ocupă el.

— Şi s-a ţinut de cuvânt, zise Malko cu gravitate. A doua zi Touria a fost asasinată. Dar nu de mafioţi, ci foarte probabil

de islamiştii din Al-Qaida.

Ilona scoase un pachet de Marlboro, vizibil şocată, iar Malko i-o aprinse cu bricheta lui cu blazon.

— De unde ştiţi? îl întrebă ea.

— Întâmplător, am fost martor la crimă. Touria Zidani lucra pentru mine. Nimeni nu vă urmărea pe dumneavoastră.

Îi explică rusoaicei mecanismul operaţiunii şi reluă:

— Când i-aţi spus lui Abdul de Touria Zidani, a înţeles imediat că *el* este cel vizat, nu dumneavoastră. Şi le-a cerut prietenilor din Al-Qaida să o lichideze pe marocană. Mafia rusă nu s-a sinchisit nicio clipă de dumneata.

Ilona era albă ca varul, iar bărbia îi tremura uşor. Malko profită şi înfipse şi mai adânc cuţitul în rană.

— Alaltăieri, când aţi plecat de la *Intercontinental,* v-aţi dus direct la Abdul Zyad.

Ilona tresări.

— De unde ştiţi?

— V-am urmărit, mărturisi Malko. Vreau să ştiu ce i-aţi spus atunci.

1. Literal: acoperiş. Aici cu sensul de protector.

Rusoaica se tulbură şi bâigui:

— Nimic deosebit... l-am povestit despre dumneavoastră. Mi s-a părut că sunteţi ciudat, l-aţi spus unei prietene că mă căutaţi şi că locuiţi în Abu Dhabi. Am crezut că este aceeaşi poveste veche. Şi-apoi, nu semănaţi deloc cu clienţii mei obişnuiţi. Se vede clar că nu aveţi nevoie de fete pe care să le plătiţi...

Malko se abţinu să-i spună că toate trebuiau plătite într-un fel sau altul, dar nu era momentul. Se mulţumi să continue:

— Abdul Zyad a înţeles cine sunt de fapt. Ieri, o femeie a încercat să mă ucidă la hotel. Ştia în ce cameră stau. Numai de la dumneavoastră putea să afle. Asta vă implică direct într-o crimă şi într-o tentativă de omor.

Ilona strânse buzele. Era distrusă şi îl strigă pe chelnerul care tocmai trecea pe acolo, cerându-i un pahar de Taittinger.

Chris şi Milton cerură Defender *Very Classic Pale on ice.* După ce chelnerul se îndepărtă, Ilona zise dintr-o suflare:

— L-am spus lui Abdul numărul camerei.

Malko stătea ca pe ace. O simplă prostituată ca Ilona murea de spaimă. Trebuia să profite de situaţie.

— Mi-aţi spus că plecaţi într-o călătorie. Este adevărat?

— Da.

— Unde?

— La Karachi. Abdul mi-a cerut să aduc nişte diamante. Mi-a plătit biletul şi mi-a dat cinci mii de dolari.

Malko îşi dădu numaidecât seama de scopul călătoriei.

— Dacă vă duceţi, n-o să vă mai întoarceţi niciodată! Abdul Zyad a înţeles că sunteţi un pericol pentru el, fiindcă ştiţi prea multe lucruri fără să vă daţi seama. Vrea să evite exact ceea ce se întâmplă acum: întrevederea noastră. Aici se teme să vă facă ceva fiindcă bănuieşte că sunteţi urmărită, pe când la Karachi este uşor să dispăreţi fără urmă.

Chelnerul apăru cu paharul de şampanie, iar Ilona îl bău pe nerăsuflate. La fel de însetate, cele două gorile făcură la fel cu băuturile lor, lăsând doar cuburile de gheaţă pe fundul paharelor. Apoi Ilona trase un fum lung din ţigară, tăcută, cu privirea în gol. După un timp înălţă capul şi aţinti o privire dură asupra lui Malko.

— Eu nu am cerut nimănui nimic. Începu ea. Îmi fac doar

meseria. Nu mă ocup de alte treburi. N-o să-l mai văd pe Abdul Zyad şi o să mă întorc la Volgograd.

Strivi înfuriată ţigara în scrumieră. Era momentul cel mai dificil.

— Ilona, insistă Malko, dacă nu plecaţi la Karachi, Zyad o să bănuiască ceva şi o să vă lichideze aici. Are numeroşi ucigaşi.

Brusc, Ilona îşi muşcă buzele şi şuieră printre dinţi:

— *Bojemoi!* Ce proastă sunt.

— Ce s-a întâmplat?

— Paşaportul meu este la el. Mi-l dă mâine tipul care mă duce la aeroport.

— Sunteţi încolţită, conchise Malko.

Nu spuse mai mult. Dar o lăsă să tragă singură concluziile. Tânăra reflectă îndelung, jucându-se cu paharul gol. Apoi îl fixă din nou cu privirea.

— Ce trebuie să fac?

— Să mă ajutaţi să-l prind pe Abdul Zyad.

— Cum?

— O să vă explic.

Capitolul IX

Mercedesul în care se aflau Malko, Chris Jones şi Milton Brabeck aştepta cu farurile stinse la treizeci de metri de locuinţa lui Abdul Zyad. La această oră târzie, Jumeira semăna cu un oraş-fantomă. Cei doi poliţişti care păzeau casa lui Benazir Bhutto moţăiau în gheretă. Malko se uită la acele luminoase ale ceasului simţind un ghem în stomac. În acest moment, Ilona se ascundea într-unul dintre numeroasele hoteluri din Sharjah, rezervate practic rusoaicelor. Sau îl prevenise pe Abdul Zyad. În ambele cazuri, planul lor se ducea de râpă.

— Lată un taxi! spuse deodată Chris Jones.

Vehiculul venea din capătul celălalt al bulevardului. Malko deschise portiera.

— Să mergem.

Cei trei bărbaţi se îndreptară către proprietatea lui Abdul Zyad. Trotuarul era luminat ca ziua de un felinar şi o cameră de luat vederi îi lua în cadru pe toţi vizitatorii care soseau. Poarta blindată, echipată electronic, era practic imposibil de forţat fără să alarmeze pe toată lumea. În plus, Abdul Zyad putea să-i sune pe poliţiştii care o păzeau pe Benazir Bhutto.

Taxiul se opri exact în faţa camerei, Ilona coborî şi sună la interfon. Neştiind ce câmp vizual avea această cameră. Malko ţinuse morţiş să vină singură. Îl sunase pe Abdul mai devreme, pretextând că are o problemă serioasă despre care trebuia neapărat să discute cu el înainte de plecare. În legătură cu urmărirea ei. Indianul îi propusese imediat să vină

la el acasă, aşa cum făcea de obicei.

La câteva secunde după ce îşi spusese numele, auzi un „clic” discret declanşat de deschiderea electronică şi împinse batantul greu. În acelaşi timp, lipi de zăvor biluţa de chit pe

care o ţinuse în mână. Poarta se închise în urma ei. Însă nu de tot. Străbătu curtea, iar uşa casei se deschise când se afla la un metru. Abdul purta nelipsitul *dichdach* alb şi părea îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el imediat.

Ilona îl cântări cu privirea de sus până jos şi spuse:

— M-ai minţit!

Luat din scurt, Abdul Zyad tresări.

— Cum adică te-am minţit?

— Tu ai ordonat uciderea Touriei Zidani.

Privirea indianului oscilă. Se aşteptase la orice, numai la asta nu! Stupefiat, reuşi să-şi vină în fire şi se răsti la rusoaică:

— Cine ţi-a spus o asemenea inepţie?

Ilona nu apucă să-i răspundă. Fereastra imensă ce dădea în curte se făcu ţăndări cu ajutorul unui fotoliu de grădină aruncat de afară. Ţintuit locului de surpriză, Abdul văzu apărând prin deschizătură un bărbat ce i se păru uriaş, cu un pistol imens în mână. Apoi mai apăru încă unui la fel de impresionant şi în fine, un al treilea. Fără un cuvânt, primul se îndreptă spre el, îi înfipse mâna stângă în gât, iar cu dreapta îl lovi în dinţi cu ţeava pistolului. Abdul Zyad urlă.

Ţeava armei îi fu imediat înfundată în gură, provocându-i o violentă senzaţie de greaţă. Neputându-se abţine, vomă, iar agresorul abia avu răgazul să se ferească din calea jetului, încăperea fu invadată de mirosul acru al vomei. Dezgustat, intrusul îl împinse din spate cu ţeava pistolului până la un fotoliu. Năucit, indianul îl văzu pe tovarăşul acestuia cotrobăind prin toate sertarele. Cel de-al treilea bărbat nu se clintise din loc, rămânând lângă Ilona. Primul se întoarse spre

el şi trase piedica armei pe care o ţinea îndreptată către Abdul Zyad.

— Îi trag un glonţ în cap? întrebă el.

— Mai aşteaptă puţin, Chris! Trebuie să-i pun câteva întrebări.

Cu părere de rău, Chris nu apăsă pe trăgaci. Însă ţinea pistolul la câţiva centimetri de Abdul Zyad. Acesta se străduia să-şi recapete sângele rece. Dar nu reuşea. Oare ce semnificaţie avea această incursiune? Cum reuşiseră să intre? Era o sjngură explicaţie: Ilona. Rusoaica părea extrem de calmă. Îşi pusese geanta pe bar şi îşi aprinsese o ţigară. Se uita la Abdul ca la o insectă.

— Ce doriţi? bâigui indianul, aici nu am prea mulţi bani.

Mafioţii ruşi tot mafioţi ruşi rămâneau, îşi zise el. Ştia cât de

cruzi şi cât de violenţi erau. Va fi obligat să le dea ceva, dar trebuia să tragă de timp. În seiful din spatele barului avea câteva mii de dolari şi trei lingouri de aur. Măcar de s-ar mulţumi cu atât şi să nu-l oblige să meargă la birou unde avea în seif aproape o sută de kilograme de aur. Îi aruncă o privire plină de ură ilonei. Când se va termina cu toate astea, o va da tribului Al-Sheni, specializat în torturi îndelungate.

Blondul care stătea în picioare în mijlocul încăperii se apropie şi îl măsură din priviri.

— Nu vrem bani, spuse el, ci numai câteva informaţii.

Abdul Zyad îl fixă uimit.

— Cine sunteţi?

— Fac parte din Central Inteiligence Agency, spuse Malko liniştit, şi am venit după dumneavoastră.

— După mine? De ce?

— Ca să vă ducem la Guantanamo. Este o închisoare americană situată la est de Cuba.

Toată lumea, iar Abdul Zyad în mod special, auzise de Guantanamo. Simţi cum i se strânge stomacul. Până la urmă, ar fi preferat mafioţii ruşi. Acum înţelegea tot. Căţeaua asta

de Ilona fusese asmuţită împortiva lui.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, protestă el. Sunt un cetăţean cinstit şi nu am ce să-mi reproşez. Dacă credeţi că am comis vreun delict, ar trebui să vă duceţi la poliţie.

Chris îi trase una peste faţă cu ţeava armei. Se auzi o plesnitură, iar pe obrazul stâng apăru un firicel de sânge, îngrozit. Abdul bâigui ceva şi încercă să se ridice. Americanul îl îmbrânci. Malko se proţăpi dinaintea lui.

— Domnule Zyad, sunteţi răspunzător de moartea Touriei Zidani. A fost asasinată de membrii reţelei Al-Qaida chiar sub ochii mei, dar ei nu ştiu acest lucru. Şi pe mine a încercat să mă omoare o marocană pe nume Feriel Shahin. În plus, avem dovada că lucraţi cu Al-Qaida şi că o ajutaţi în transferul de aur.

— Aveţi dovada? Ce dovadă? zise Abdul Zyad cu glas piţigăiat.

Malko îi explică pe îndelete că vorbise pe mobil. Abdul Zyad îl asculta în timp ce îşi tampona obrazul. Apoi îl întrerupse pe Malko.

— Nu e nimic adevărat!

— Nu zău! Ilona. Sunaţi la 050 554 3217.

Rusoaica scoase telefonul şi formă numărul într-o linişte

apăsătoare. Abdul se uita la ea cu o ură fără margini. Soneria se declanşă imediat. Se auzea din *dichdach.* Instinctiv, indianul duse mâna la buzunar, dar soneria se auzea în continuare. Reuşi să închidă mobilul şi îi zise lui Malko:

— Fiindcă sunteţi aşa de sigur, anunţaţi poliţia. Spuneţi-le ce mi-aţi spus şi mie! Aţi intrat în casa mea prin efracţie împreună cu o prostituată străină. Eu sunt prieten intim cu şeicul Maktoum. O să vedem cui îi va da crezare poliţia. Acum ieşiţi imediat.

Se ridicase cu obrazul plin de sânge, tremurând de furie şi de spaimă. Făcu un pas înainte, însă Chris îl îmbrânci din nou în fotoliu. Malko sări între ei.

— Nu-l bruscaţi. Vreau pur şi simplu să ştie din ce cauză va muri.

Abdul Zyad se uită în ochii lui, dar nu văzu nimic liniştitor. Malko preciză:

— Adineauri când am pomenit de Guantanamo, am glumit. Ar fi foarte complicat să vă scoatem din ţară şi s-ar putea ivi unele probleme diplomatice. În realitate, am venit să vă executăm.

— Sunteţi nebuni, bălmăji Abdul Zyad. N-am făcut nimic...

— Doar ce-am spus mai devreme, îl corectă Malko. Nu spun că motivele dumitale sunt abjecte, însă reţeaua Al-Qaida reprezintă o ameninţare serioasă pentru noi.

Tonul calm păru să-l înnebunească de tot pe Abdul Zyad. Mai mult chiar decât pistolul aţintiţi asupra sa. Îşi şterse sângele de pe faţă şi zise cu glas tremurat:

— Dar eu nu sunt extremist! Mi-e frică de Dumnezeu, sunt un bun musulman, îmi plătesc *zakat-ul* şi îmi ajut fraţii. Jur pe Dumnezeu.

Acum i se făcuse într-adevăr frică. Malko îl privi cu răceală.

— Asta e tot ce aveţi de spus?

— Jur pe Dumnezeu...

Malko îl opri cu un gest.

— Domnule Zyad. Nu am avut niciodată intenţia să aduc această afacere în faţa autorităţilor din această ţară. Ştiu foarte bine că vă vor da dreptate. Sunteţi o persoană mult prea importantă. De asta vă vom omorî. Avem ordin de la preşedintele Statelor Unite. Suntem în război, iar dumneavoastră sunteţi un asasin. Touria Zidani nu merita să moară.

Privirea lui Abdul Zyad oscilă. Avea stropi mari de sudoare. Dintr-odată, cu un strigăt gâtuit, se repezi la Ilona. Până să intervină cei trei, el şi sărise la gâtul ei ca să o sugrume. Rusoaica ţipă şi îi trase un genunchi. Milton îi lovi cu putere cu mânerul pistolului în cap, iar Abdul Zyad căzu pe covorul persan. Rămase acolo, leşinat. Furioasă la culme, Ilona

începu să-l lovească cu picioarele. Malko îşi spuse că preambulul durase destul de mult. Acum trebuia să treacă la lucruri serioase.

— Milt, zise el, du-te şi încuie poarta de la stradă.

Când deschise ochii, primul lucru pe care îl văzu Abdul Zyad fu pistolul Glock. Căruia Chris Jones îi înşuruba amortizorul, făcând din el o armă terifiantă. Auzi un scârţâit. Întoarse capul şi îl zări pe Milton Brabeck care desfăta o pernă. Se apropie de el cu faţa de pernă în mână şi, cu un gest rapid, i-o trase peste cap. Abdul Zyad se zbătu cât putu de tare. Atunci Chris Jones se lăsă cu toată puterea pe spate şi îi imobiliză. După aceea, îi înfipse ţeava pistolului în ceafă şi trase piedica, strângând în acelaşi timp faţa de pernă în jurul gâtului. Abdul Zyad trase un chiot înfundat şi încercă să scape din strânsoare. Chris Jones se întoarse către Malko şi îl întrebă pe un ton calm:

— Acum?

— Acum. Răspunse Malko.

— Nu!

În ciuda cagulei improvizate, strigătul lui Abdul Zyad sparse timpanele celorlalţi oameni din cameră. Muşca faţa de pernă şi începu să implore:

— Nu mă omorâţi! O să vă spun tot ce ştiu.

Stânjenit. Malko îl privea pe bărbatul ţinut la pământ care se zbătea sub cele o sută zece kilograme cât cântărea Chris Jones. Era trist şi se simţea un pic ruşinat. Războiul nu era întotdeauna o joacă de copii şi nu era deloc mândru de el. Însă, unicul mod de a avansa cu ancheta lui era să-l sperie pe Abdul Zyad. Pe de altă parte, nu avea niciun strop de milă pentru el. Indianul ordonase cu răceală execuţia Touriei Zidani ca să protejeze traficul cu aur al reţelei Al-Qaida. Îi făcu semn lui Chris să-i dea drumul lui Abdul Zyad. Acesta îşi smulse imediat faţa

de pernă din cap şi se târî spre Malko înconjurându-i picioarele cu braţele în timp ce îl implora printre hohote de

plâns.

— Vă rog, nu mă omorâţi, repeta el întruna.

Stând în picioare lângă bar, Ilona se uita la el cu dispreţ, înşfăcă o sticlă de Defender pe jumătate începută, se apropie de Abdul şi îi turnă conţinutul în cap. Mirosul de scotch amestecat cu cel de vomă se răspândi în încăpere, iar Ilona îi zise lui Malko:

— O să-l prăjim pe porcul ăsta! Ca pe un fund negru!

Indianul urlă şi strânse şi mai tare picioarele lui Malko.

— Cum îl cheamă pe ucigaşul Touriei Zidani? îl întrebă Malko.

— Tawfiq al-Banna! strigă el. Tawfiq al-Banna!

— Unde locuieşte?

— În Sherjah. La moscheea Amer-bin-Fouhairah. Este din tribul Al-Sheni.

— Cum luaţi legătura cu el?

Abdul Zyad stătu puţin pe gânduri.

— Printr-un prieten din Naif Road, unul care schimbă valută.

— Cum îl cheamă?

— Baghlal al-Zafer.

— Aţi primit mult aur din Pakistan?

— Da, da, câteva sute de kilograme!

— Unde este tot acest aur?

Abdul Zyad ridică o privire rugătoare înspre Malko.

— Nu ştiu! *Wahiet Allah1*, nu ştiu. După ce l-am rafinat, i l-am dat lui Al-Zafer.

— Unde a fost rafinat?

— La Gold Emirates. Dar nici ei nu ştiu de unde provine, căci îl dau împreună cu aurul pentru bijuterii.

— De când durează operaţiunea?

— Nu ştiu exact. De câteva luni.

Tremura din toate încheieturile, Ilona se uita la el cu o furie crescândă. Se apropie şi îi trase un şut în coaste care îl făcu să ţipe de durere.

— De ce ai vrut să mă trimiţi la Karachi? se răţoi ea.

Cum Abdul nu spunea nimic, ea îi mai trase un şut şi mai

puternic, iar de data asta, el bălmăji fără să o privească:

1. Jur pe Allah.

— Este adevărat, mi-era teamă că o să le spui americanilor...

Îi mai trase şi al treilea şut şi ţipă la Malko în rusă:

— *Davai!* Dă-mi bricheta! Vreau să-l prăjesc pe nenorocit!

— Mai aşteptaţi un pic. Mai are ceva de spus.

— Ba nu, nu mai ştiu absolut nimic, am spus tot, ţipă Abdul Zyad zvârcolindu-se pe podea.

— Bine, dacă a spus tot, atunci putem să-l uscăm, nu-i aşa? propuse Chris Jones căruia i se făcuse somn. O să avem cu unul mai puţin.

Ţintise deja capul lui Abdul. Malko îl opri cu un gest. Fireşte că era soluţia cea mai simplă, dar puteau să trezească bănuieli printre membrii reţelei Al-Qaida. Abdul Zyad era doar o verigă a lanţului. Trebuiau să ajungă mai sus.

— Cine era cu Tawfiq al-Banna când a ucis-o pe Touria Zidani?

— Nu ştiu, eu nu mă ocup de astfel de treburi, se jură indianul.

Malko simţi din instinct că spunea adevărul. Dar voia să-l mai întrebe un singur lucru.

— De ce topiţi aurul?

Abdul Zyad îşi sterse lacrimile care îi curgeau pe obraji. Era terminat.

— Ca să nu poată fi depistat, bălmăji el. Există foarte mult aur indian în lingouri de câte cinci şi zece tole. După aceea, sunt schimbate împreună cu lingourile din Gold Emirates cu cele străine, elveţiene, australiene, britanice şi sud-africane. Sunt mai uşor de mânuit.

Încă o întrebare cu răspuns. Etapa următoare se numea Baghlal al-Zafer. Însă era cea mai delicată.

— Vreţi să rămâneţi în viaţă? îl întrebă Malko pe Abdul care stătea în genunchi.

— Da, zise dintr-o suflare negustorul de aur.

El nu făcea parte din grupul de kamikaze...

— Foarte bine, reluă Malko. Mâine veţi scoate din stocul personal vreo zece lingouri şi le veţi da prietenului al-Zafer, ca şi cum ar fi un nou transport de aur.

— Da, da, aşa voi face, spuse indianul.

Dacă i-ar fi cerut toată averea, i-ar fi dat-o fără să cârtească.

— Ridicaţi-vă, îi ordonă Malko, şi ascultaţi-mă cu atenţie.

90

Abdul Zyad făcu ce îi spusese şi se lăsă greoi într-un fotoliu, la o distanţă apreciabilă de Nona. Malko îi adresă o privire rece.

— Domnule Zyad, sunteţi un bărbat inteligent. Ştiţi că, dacă amicii din Al-Qaida află de vizita noastră, vă omoară pe loc, chiar dacă le-aţi făcut imense servicii. Cea mai bună asigurare că veţi trăi este să nu vorbiţi cu nimeni. Când se va termina toată această operaţiune, plecăm liniştiţi. Dacă nu ne trădaţi, nu păţiţi absolut nimic. Cel puţin din partea noastră. Sunteţi de acord să nu spuneţi nimic?

— Da, suflă Abdul Zyad.

— Foarte bine, zise Malko. Acum, vă lăsăm în pace. Trimit pe cineva mâine dimineaţă la birou ca să aranjeze un transfer de aur la prietenul dumneavoastră Al-Zafer.

Îi făcu semn lui Chris Jones care puse arma în buzunar. Ieşiră din casă în şir indian. Ultima era Ilona care regreta sincer că îi lăsaseră „protectorul” în viaţă.

— Ce nemernic! mormăi ea. În Rusia, i-ar fi tăiat degetele cu foarfecele ca să-l facă să vorbească. Sunt sigură că n-o să-şi ţină gura.

— M-aş mira, spuse Malko. Singura lui şansă să trăiască este să tacă, altminteri, oamenii lui o să-i taie beregata.

— Oricum o să-i taie gâtul, observă Milton Brabeck, cu bun-simţ. Într-o bună zi, tot vor descoperi că i-a turnat.

— *Inch Allah*, încheie Malko pe un ton fatalist.

Se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii şi se făcuse mai răcoare, Ilona se apropie de el tremurând uşor.

— Mi-e frică, spuse în şoaptă.

— Să nu vă fie, o linişti Malko. Mâine dimineaţă vă duceţi la Abdul pentru ce am discutat.

— De ce eu?

— Nu poate s-o facă decât cineva care să nu trezească bănuieli. Îi explică Malko.

În fine. Începuse goana după aurul reţelei Al-Qaida.

Capitolul X

Abdul Zyad simţea cum i se înmoaie picioarele. Obrazul îl ustura, însă ruşinea îi ardea cel mai tare sufletul. Străbătu încăperea şi îşi luă un pahar de pe bar. Toate gândurile i se învălmăşeau în cap. În mai puţin de o oră. Viaţa lui fusese dată complet peste cap. Nu văzuse dincotro s-a abătut trăsnetul, când Ilona insistase să-l vadă înainte de plecare. Crezuse că este doar un capriciu şi nu bănuise nicio secundă oroarea ce avea să urmeze. Închise ochii şi îl apucă ameţeala când se revăzu agăţându-se de picioarele celui care conducea toată operaţiunea şi implorându-l să-i cruţe viaţa. Fusese cuprins de slăbiciune tocmai el care se credea puternic, luminat de credinţă, sigur de convingerile sale religioase.

Allah îl pedepsise pentru orgoliul său, aducându-i această umilinţă grozavă. Se întoarse şi îşi înăbuşi un ţipăt. Avea o vânătaie enormă în locul unde îl lovise Ilona cu piciorul. Când îşi aminti de prostituata rusoaică îl cuprinse o furie oarbă şi o aprigă dorinţă de a ucide. O ura cum nu urâse pe nimeni până acum. În afara faptului că îl trădase, mai şi asistase la umilinţă. Nu se va împăca cu sine decât atunci când îi va putea călca în picioare cadavrul. Nu crezuse niciodată că va fi atât de laş, tocmai el care vibra de mândrie când vedea la televizor spectacolul oferit de acei kamikaze palestinieni. Este adevărat că făcuse multe servicii reţelei lui Bin Laden, dar nu se înfruntase niciodată direct cu violenţa ca în seara astă. Îl revedea pe americanul ăla oribil, muntele ăla de carne care îl strivise pur şi simplu sub greutatea lui. Încă mai simţea în

ceafă ţeava rece a pistolului. Începu brusc să tremure din tot corpul. Înşfăcă sticla de Defender şi goli ce mai rămăsese pe fund. Alcoolul îl făcu să tuşească, se îndoi de şale şi îşi dădu seama că se răcorise bine în cameră, deoarece aerul rece al nopţii pătrundea prin geamul spart.

92

Mâine trebuia să le dea o explicaţie servitorilor săi. Le va spune că a fost o spargere, deşi era o_ variantă puţin credibilă în acest cartier extrem de bine păzit. Încet, încet, se opri din tremurat. În mod normal, ar fi trebuit să se ducă acasă la familia lui, aşa cum făcea în fiecare noapte, însă ceva îi şoptea că mai întâi trebuia să rezolve o problemă. Era alegerea de care depindea viitorul său, dacă mai avea unul. Fireşte că la răsăritul soarelui, el va fi acelaşi om foarte bogat şi foarte respectat în Dubai. Cu o familie şi o reputaţie fără pată, cu mulţi prieteni care fac parte din reţelele lui secrete. Însă a doua zi la ora nouă, nu se putea duce la birou ca de obicei, uitând acest episod cumplit, pentru că vorbise. Le servise pe tavă americanilor pe care îi ura atât de mult elementele necesare anchetei lor.

Or. El ştia foarte bine cât de important era acest transfer de aur pentru organizaţia lui Ussama Bin Laden. Începând din noiembrie 2001, aceasta primise lovitură după lovitură în primul rând, debandada talibanilor care a privat-o de suportul logistic incomparabil în Afganistan, apoi trădarea latentă a pakistanezilor care jurau cu mâna pe inimă că erau cei mai fideli susţinători ai Islamului combatant. Iar în acelaşi timp, fiind terorizaţi şi cumpăraţi de americani, trădau din ce în ce mai mult. Dacă nu ar fi existat ultimele arestări din Rawalpindi, operaţiunea „aurul” ar fi fost soluţionată fără probleme. Trebuia reorganizată de urgenţă reţeaua financiară a organizaţiei Al-Qaida pe baze noi şi mult mai sigure. Lanţul financiar care a funcţionat multă vreme se afla acum şi el sub presiunea americanilor, chiar şi băncile cele mai angajate în susţinerea reţelei Al-Qaida cedau unele după altele, sub ameninţarea sancţiunilor celor mai drastice primite din

partea lor. Fireşte că sistemul *hawala* funcţiona în continuare. Însă reţeaua lor nu se întindea pe tot globul.

Aurul era acceptat peste tot. De acum înainte. Abdul Zyad avea de ales între două rele. Primul era să tacă şi să-şi vadă de treabă în continuare, ştiind că americanii vor ataca reţeaua Al-Qaida din Emirate şi că, mai devreme sau mai târziu, se va afla că el a fost sursa informaţiilor. Într-o bună zi, îl vor aştepta acasă şi îi vor tăia gâtul. Asta era versiunea optimistă. Dar şi pedeapsa va fi pe măsura trădării. Un om ca Tawfiq al-Banna era în stare să-l hăcuiască de viu în timp ce recita versuri din Coran.

A doua soluţie era să mărturisească greşeala celor pe care i-a trădat. Era un moment foarte dificil. Dar, cel puţin dacă murea, o făcea cu sufletul împăcat în faţa lui Allah. Oricum, ceva îi spunea că nu mai avea niciun viitor. În astfel de organizaţii, trădătorii nu aveau viaţă lungă. Îngenunche pe covorul plin de cioburi şi vomită, apoi se rugă îndelung cu faţa către Mecca. Din cauza firelor de mătase din covor rana din obraz îl ustura tare. Dar nu-i păsa. Când se ridică, luase deja o hotărâre. Stinse lumina, ieşi din casă şi se uită în jur. Aleea era pustie şi liniştită. Se duse la masivul BMW parcat puţin mai departe şi se sui la volan. Scaunul confortabil şi zumzăitul uşor al motorului îi mai alinară puţin sufletul. Îşi ascunse rana cu *keffiech*-ul alb. Apoi porni la drum, trecând foarte curând prin faţa casei în care toată familia dormea. Simţi în suflet o ură fără mărgini. Atât timp cât nu va călca în picioare cadavrul Ilonei. Nu-i va trece această durere din suflet. Dar până atunci, va îndeplini o sarcină mult mai dificilă: să mărturisească trădarea.

Ilona nu se îndura să coboare din Mercedesul oprit în faţa casei. Tăcute, cele două gorile se făcuseră mici de tot pe bancheta din spate. Ea se întoarse către Malko, cu trăsăturile feţei încordate.

— Sunt sigură că va trimite pe cineva să mă omoare, zise ea. Îmi este prea frică.

— Nu acum, îi spuse Malko, este încă în stare de şoc şi ştie că îl urmărim.

— Este foarte puternic, insistă Ilona. Poate să apeleze la mafia indiană. Pentru bani, omoară pe oricine. Lăsaţi-mă să vin cu dumneavoastră.

— Nu, zise Malko tranşant. În aparenţă, trebuie să duceţi viaţa de dinainte. Se întâmplă să aduceţi clienţii acasă?

— Foarte rar.

— Bine.

Se întoarse spre cei doi americani înghesuiţi în spate.

— Cine se oferă să petreacă noaptea la prietena noastră?

Cele două gorile se înroşiră ca focul şi rămaseră mute de uimire. Situaţia asta nu era prevăzută în manual. Malko hotărî în locul lor:

— Milton, te oferi voluntar. În orice caz, de acum încolo, nu

o scapi din ochi pe Ilona. Este martorul acuzării. Mâine te înlocuieşte Chris.

— *Spasiba, spasiba balşoi, murmură Ilona.*

Se calmase după izbucnirea pe care o avusese acasă la Abdul Zyad. Coborî din maşină, Milton o urmă, iar Chris se aşeză în faţă lângă Malko.

— Dacă mi-ar fi spus cineva, nu l-aş fi crezut! murmură el. Ce o să păţească?

— După părerea mea, nimic, zise Malko. Nu cred că a simţit vreo plăcere până acum. Hai să mergem la culcare. Mâine avem o zi grea.

Îngenuncheat pe vechiul covor de rugăciune din spatele prăvăliei, Yosri al-Shaiba îşi făcea prima rugăciune, cu o fervoare extrem de deosebită. Pentru el noaptea fusese scurtă. Către miezul nopţii, primise un telefon de la cineva a cărui voce o recunoscuse imediat, dar care nu se prezentase, ci îi spusese doar că trebuia să discute urgent cu el. Îşi dăduseră întâlnire într-un loc pe care îl ştiau amândoi. Îl sunase dintr-o cabină publică. Yosri al-Shaiba se dusese la întâlnire întrebându-se ce problemă mai avea de rezolvat.

Dar ceea ce a aflat ulterior l-a lăsat cu gura căscată. Nu se gândise niciodată la o asemenea nenorocire. Bărbatul cu care se întâlnise şi faţă de care avea un respect deosebit, atât pentru reuşitele lui, cât şi pentru credinţă, nu mai era decât umbra lui însuşi. Era un om distrus, care s-a confesat cu voce plină de umilinţă, impjorându-l pe Allah să-l ierte. În adâncul sufletului, Yosri al-Shaiba simţi un dispreţ colosal faţă de acest om căruia Allah îi dăruise tot ce îşi dorise şi care, la momentul potrivit, nu a fost în stare să se comporte ca un martir. Ceea ce scria în Coran era adevărat: bogăţia îi corupe chiar şi pe oamenii cei mai cumsecade. El îşi păstra doar strictul necesar şi tot timpul îl consacra Cauzei sale, plus energia şi agoniseala. Îi văzuse pe martirii de la 11 septembrie trimiţând înapoi banii pe care nu avuseseră timp să-i cheltuiască înainte de a muri şi fusese cuprins de o patimă sfântă.

— Ar fi trebuit să mori fără să scoţi un cuvânt! spusese el. Exact ca un martir. Ai fi ajuns direct în raiul lui Allah.

Îl crezuse tare ca fierul, însă Abdul Zyad începuse iar să se plângă. Yosri al-Shaiba îl întrerupsese:

— Acum trebuie să reparăm pagubele produse de laşitatea ta, decretase el.

Discutaseră îndelung şi întrevăzuseră câteva soluţii. Trebuiau să facă două treburi: să taie pista care ducea la Sharjah şi să scape de duşmanii lor. Yosri al-Shaiba nu-şi făcea nicio iluzie: vor mai veni şi alţii. Dar era vorba de o cursă contra cronometru. Trebuia cu orice preţ să mai câştige câteva zile.

În final, după ce se despărţiseră, puseseră la punct un plan care răspundea celor două criterii ale lor. Înăbuşindu-şi dezgustul, al-Shaiba îşi îmbrăţişase „fratele”, cerându-i iertare lui Dumnezeu, apoi se întorsese acasă. Îl aştepta o zi foarte lungă.

După ce îşi termină rugăciunea, se ridică. Soţia şi copiii dormeau încă, dar erau obişnuiţi să-l vadă plecând devreme

de acasă. Ronţăi câteva curmale şi luă două linguriţe de miere vâscoasă din Yemen, cel mai hrănitor aliment şi bău un pahar cu lapte. Nu fumase în viaţa lui, nu consumase alcool şi încerca să mănânce cât mai puţină carne. Doar un pic de miel, ca să celebreze sfârşitul ramadanului şi foarte rar carne de pui.

Când ieşi, soarele strălucea deja şi se urcă la volanul vechiului său Range Rover care avea peste trei sute de mii de kilometri la bord. Îi blestema pe americani că le lovise atât de dur organizaţia. Dacă ar fi întârziat câteva săptămâni, nu ar mai fi găsit nimic în Dubai. Doar Milostivul şi Atotputernicul Allah le trimisese dovezile. Pe de o parte, ultimul transport de aur din Pakistan nu sosise încă, fiind întârziat de defecţiunea tehnică a navei care îl aducea. Era doar o mică întârziere, căci, din motive independente de voinţa lor, aurul care se afla deja în custodia lui la loc sigur, nu putea să iasă din Emirate. Trebuiau să-l încarce pentru noua destinaţie în condiţii de securitate absolută, însă modalitatea prevăzută în acest caz nu corespundea deocamdată.

Străbătu cartierul Al-Yarmouk. Pustiu încă la această oră. Apoi ajunse la moscheea Al-Wasit, viră la stânga şi se îndreptă spre Ras al-Khaimah, emiratul cel mai sudic al federaţiei, chiar înainte de graniţa cu Oman, unde trebuia să treacă printr-o zonă de munte în care trăiau triburile cel mai puternic islamizate din regiune.

Când intră în biroul lui Abdul Zyad. Locul unde, cu câteva luni în urmă. Îl sedusese cu talentele ei sexuale. Ilonei îi

tremurau picioarele. I se păru că secretara indiană se uita la ea cam ciudat, sau poate se înşela. Nu dormise prea bine, dar nu din cauza „doicii”, căci stătuse cuminte într-un fotoliu şi nici măcar nu se dezbrăcase. Era timid ca o fată mare.

Când plecase, al doilea paznic aştepta în faţa casei la volanul unui Mercedes şi asta îi dădea o oarecare siguranţă. Le explicase celor doi americani că biroul lui Abdul Zyad se afla la câteva sute de metri şi că se ducea pe jos, dar ei o

urmară la o distanţă apreciabilă. Îşi spuse că, după ce se va termina cu toată tărăşenia asta, se va duce la Volgograd ca să se pună la adăpost şi nu va mai pune în viaţa ei piciorul în vreo ţară arabă. La urma urmei, putea să-şi exercite meseria în oricare altă ţară. De exemplu, în America. I se trezise din nou ancestralul instinct de conservare. Poate că. Dacă le-ar face un serviciu americanilor, ar putea obţine viza pentru Statele Unite. Îi mai veni o idee. Poate că unul dintre cei doi paznici este celibatar. Dacă era cazul, putea să-şi sacrifice zece minute sau o oră ca să-l joace puţin pe degete.

Dar visul frumos se destrămă subit când văzu privirea feroce a lui Abdul Zyad. Se uita cu atâta ură, încât aproape că era tangibilă. Ilona simţi din nou cum i se înmoaie picioarele. Indianul îşi mascase zgârietura din obraz cu un plasture transparent, însă sub ochi avea pungi maronii, iar trăsăturile erau mai degrabă obosite. Ca să-şi dea importanţă, îşi aprinse o ţigară cu bricheta din aur masiv, apoi îi arătă Ilonei o geantă din piele roşiatică – un Hermes fals – aşezată pe birou.

— Duci geanta asta la hotelul *Saint-Georges,* zise el pe un ton voit neutru. Te va aştepta cineva acolo la ora zece. Îţi va spune numele – Baghlal – iar tu îi vei da geanta.

— Cum o să-l recunosc?

— Las’ că o să *te* recunoască el. Spuse Abdul Zyad rostind „te” cu un dispreţ fără margini.

Se abţinea cât putea ca să n-o strângă de gât chiar acum. Se priviră câteva clipe ca un cuplu aflat în faţa instanţei de judecată la divorţ. Apoi, ocolind privirea lui Abdul, Ilona murmură un „foarte bine” şi luă geanta.

Era foarte grea. Căci erau vreo zece kilograme de aur. Se întoarse fără o vorbă şi se îndreptă spre uşă. Furios la culme. Abdul Zyad simţi cum i se aprinde dorinţa văzând acest posterior somptuos şi picioarele lungi pe care le depărtase de atâtea ori. Căţeaua ăsta extrem de sexy era trimisă de Satana

în persoană. Ca să alunge ispita, murmură printre dinţi un verset din Coran, dar nu îşi lua privirea de la ea cât se mai afla în raza lui vizuală.

Rămas singur, furia nu-i trecu aşa de uşor. Fiind amestecată cu teama de viitor. Încerca să se convingă că micul sacrificiu pe care îl făcuse va aranja cât de cât lucrurile. Dar nu cerdea prea mult în această idee. Mult mai târziu, când absolut tot aurul reţelei Al-Qaida va fi în siguranţă, se va ocupa şi de Ilona. O va trimite într-un trib care ura păcatele femeilor infidele ca ea. O vor ţine legată în soare, îi vor scoate ochii, apoi o vor unge cu miere ca să vină muştele şi alte gângănii să o mănânce. La acest gând plăcut. Îşi recăpătă în parte calmul şi reuşi să se întoarcă la treabă. Se mai rugă încă o dată lui Allah ca lucrurile să meargă aşa cum le aranjase cu Yasri al-Shaiba.

Chris Jones şi Milton Brabeck aşteptau în parcarea din faţa hotelului *Saint-Georges* unde dispăruse Ilona împreună cu preţioasa încărcătură. Nu credeau că îşi asumă nişte riscuri în stadiul actual al operaţiunii, chiar dacă Zyad le-a întins o cursă. După ce a ieşit din Golden Land Building, s-a întors acasă unde o aşteptaseră. Au cercetat marfa: era compusă din zece lingouri de aur cu ştampila Gold Emirates, începând cu numărul 386587 până la 386596. Milton Brabeck le-a fotografiat pe rând cu aparatul său digital, apoi le aşează din nou în geantă. Aurul reţelei Al-Qaida îl făcea să viseze

— Sunt aici vreo sută de mii de dolari, observase Chris Jones visător.

Acum aşteptau în faţa hotelului *Saint-Georges.* Gata de atac. Cu câte un glonţ pe ţeava pistoalelor ascunse sub scaune. Pe uşa turnantă a hotelului ieşi Ilona cu silueta ei somptuoasă. Nu mai avea geanta din pieie. În schimb, purta ochelari de soare. Nu merse bine zece metri, că şi fu acostată de un arab cu *keffieh* şi *dichdach.*

— Măiculiţă! Ce picioare şi *ce* funduleţ! oftă Chris Jones. Cred că are un kilometru... Când mă gândesc că ţi-ai petrecut noaptea cu ea...

Milton rânji dezamăgit.

— Mie-mi spui! Nici măcar nu s-a dezbrăcat şi era moartă de frică. La cel mai mic trosnet din apartament mă punea să

trag cu arma. Dar e adevărat că are un funduleţ... Nu am venit degeaba...

Pe peronul hotelului *Saint-Georges*, Ilona discuta cu ceea ce părea un potenţial client. Afacerile mergeau înainte. Până la urmă se întoarse cu el la hotel. Cele două gorile nu-şi puteau reveni.

— Ei bine, este într-adevăr o târfă, conchise Milton Brabeck cu un pic de tristeţe în glas. Cu un fund ca ăsta ar fi păcat să nu profite.

Chris Jones îi trase imediat un cot.

— Fii atent! Uite geanta noastră.

Un iânăr cu mustaţă, slab cum sunt deseori indienii, cu părul pomădat cu briantină. Îmbrăcat cu un trcou vişiniu şi pantaloni gri. Apăru cu falsul Hermes în mână. Se îndreptă pe jos spre bazarul de aur. Luând-o pe străduţele din cartierul Al-Sabkha. Nu aveau cum să-l urmărească cu maşina. Chris şi Milotn coborâră din a lor şi se amestecară printre turiştii care priveau vitrinele nenumăratelor magazine de bijuterii. Absorbiţi de această masă de oameni, nu le fu prea greu să-l urmărească pe bărbatul cu geanta Hermes. Acesta ieşi din bazar şi o luă pe Al-Khail Street. Şi aici era atâta aglomeraţie, încât cei doi americani nu puteau fi observaţi. De altfel, bărbatul cu geanta nu întorsese capul nici măcar o singură dată. Pe Al-Khail Street, în fiecare clădire se afla practic câte o casă de schimb. Sanaa Exchange. Ary Gold, Federal Exchange, City Center Exchange... Indianul cu geanta Hermes intră într-un magazin ce avea firma „Wall Street Exchange Center” şi nu mai ieşi de acolo. Chris Jones trecu pe lângă faţada lui albastra, furios la culme. Era o catastrofă. Cele două gorile se întâlniră puţin mai departe ca să-şi împartă sarcinile. Chris Jones se duse să ia Mercedesul pe care îl lăsaseră în faţa hotelului, în timp ce Milton supraveghea Wall Street Exchange Center şi îl sună pe Malko. Ei executaseră

doar partea cea mai uşoară a programului. De fapt. Nu cunoşteau esenţialul: ce se va întâmpla cu lingourile din geanta Hermes? Vor fi depozitate la patronul casei de schimb sau vor pleca mai departe? Iar în acest caz, cu aceeaşi persoană sau cu altcineva?

Strada Al-Khail avea sens unic, de aceea lui Malko nu-i era

greu să se ascundă. Până la urmă găsise un loc, în timp ce Chris Jones stătea puţin mai în faţă. Acum nu aveau altceva de făcut decât să aştepte. Tensionat, Malko se întreba dacă dublul pariu pe care îl făcuse avea să reuşească. În primul rând, că patronul casei de schimb nu va păstra aurul, în al doilea, că aceeaşi persoană îl va duce la destinaţia finală, care nu putea fi alta decât locul unde era depozitat aurul reţelei Al-Qaida. Fireşte că era riscant, dar nu mai avea de ales. Dacă un alt angajat al casei de schimb ducea aurul altfel ambalat. Însemna că şi-au pierdut timpul degeaba. Lumea intra şi ieşea în continuu cu pachete sau fără. Raţionamentul său era următorul: pentru ojreabă atât de „sensibilă", trebuiau să existe foarte puţine persoane de încredere. Prin urmare, era o şansă destul de bună ca angajatul să fie acelaşi. La urma urmei, se afla în Orient, unde neglijenţa şi nepăsarea erau la ele acasă...

Telefonul mobil vibră. Îl pusese pe vibraţii ca să nu atragă atenţia, după ce îi dăduse lui Richard Manşon semnalmentele patronului casei de schimb. De fapt, chiar el îl suna:

— *Good news!* zise americanul. Proprietarul acestei case se află în fişierele noastre, ca operator de *hawala* în beneficiul reţelei Al-Qaida. Este un indian musulman pe nume Baghlal al-Zafer. După descrierea dumneavoastră, chiar patronul în persoană s-a dus la *Saint-Georges.* Să nu-l scăpaţi o clipă din ochi.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, îl asigură Malko.

Întotdeauna era mai uşor să dai ordine din birou. Începu să plouă cu stropi mari. Lucru curios pentru acest anotimp. În câteva clipe, strada Al-Khail se goli şi ei fură nevoiţi să se

urce în cele două maşini. Acum era mai puţină animaţie, căci multe magazine se închideau în timpul prânzului până la ora patru, în schimb erau deschise până la zece seara.

Vreme de aproape două ore, până nu s-a oprit ploaia, nu s-a întâmplat nimic. Îşi dezmorţiră picioarele pe rând. Deodată, Chris Jones îl zări pe acelaşi bărbat care ieşea din Wall Street Exchange Center cu aceeaşi geantă.

— Bingo! zise el pur şi simplu.

Indianul cel slab merse cam vreo sută de metri şi intră în parcarea subterană. Era însă o problemă: maşina lui Malko era blocată de o furgonetă cu marfă. Se înghesuiră în maşina lui Chris. Un Mercedes identic, exact în momentul în care clientul lor ieşea din parcare la volanul unui Lexus alb care se îndrepta

spre est. Viră mai întâi la stânga, apoi la dreapta, ca să o ia pe Al-Maktoum Road, marele bulevard care ducea la aeroport. Traficul era intens şi nu era greu de urmărit vehiculul Lexus fără să se apropie de el. O luară pe Al-Maktoum până ajunseră la un sens giratoriu ornamentat cu un ceas imens. Bărbatul cu aurul îl ocoli şi se angajă pe Al-Ittihad Road, marea arteră care mergea pe lângă aeroport. Aşadar, părăsea Dubaiul şi se îndrepta spre Sharjah.

Malko îl informă numaidecât pe Richard Manşon. Rulau pe un teren viran aflat între Dubai şi Sharjah. Primele clădiri apărură dispersate în deşert, iar maşinile erau staţionate lângă ele. Fiind mai sărac decât Dubaiul, neavând petrol şi turism de lux, Sharjah era o localitate şi mai urâtă, cu foarte multe stopuri. Străbătură tot oraşul. Strada îşi schimbase numele, devenind Al-Wahda, dar nu era mai atrăgătoare ca înainte. Trecură de multe intersecţii, de moschei, de clădiri moderne, de pasaje aeriene şi se îndreptau spre est.

În curând, apăru iarăşi deşertul presărat cu câteva construcţii. Un panou indica Ras al-Khaimah, la treizeci şi doi de kilometri depărtare. Circulaţia nu mai era chiar aşa de intensă. Merseră astfel o jumătate de oră, apoi apărură

primele case din Ras al-Khaimah, un emirat foarte mic şi foarte sărac, alipit sultanatului Omanului. Deşertul începea să fie înlocuit de dealuri stâncoase, fără pic de vegetaţie, care păreau şi mai respingătoare. Nu existau hoteluri pentru turişti, câteva magazine, foarte puţine zgârie-nori. În schimb, foarte multe moschei! Rarele construcţii se confundau cu roşiaticul deschis al deşertului. Trebuia să te uiţi cu atenţie ca să le vezi. Era partea cea mai „aspră" a Emiratelor unde nu veneau niciodată turişti. De fapt, în afară de beduinii care îi urau pe străini, nici nu aveai ce să vezi. Lexus-ul mergea înaintea lor. Cu aceeaşi viteză. Malko îl sună pe Richard Manşon care era nervos.

— Să fiţi atenţi! Este un loc sensibil. Triburilor de aici nu le plac străinii. Nici poliţia nu vine. Poate că ar trebui să renunţaţi.

— Să renunţăm! exclamă Malko mirat. Chiar nu vă gândiţi!

— Ba da. Insistă americanul Dar nu-mi place traseul. Am impresia că vă plimbă aiurea. De ce se duce aşa departe?

— Uite-aşa. Spuse Malko. Este un loc foarte bun ca să ascundă aurul.

— Aveţi grijă, repetă Richard Manşon. Vă aflaţi în regiunea

de unde era Marwan al-Shani, unul dintre piloţii kamikaze de la 11 septembrie.

Malko închise, neliniştit într-un fel. De-acum drumul şerpuia printre dealurile stâncoase, presărate ici-colo cu căsuţe din piatră. În afară de Lexus şi ei, nu mai era nimeni pe drum. Chris, care avea un instinct bun, se întoarse către Malko şi spuse calm:

— Nu-mi miroase a bine. Continuăm?

— Continuăm, zise Malko, fără să-şi ia ochii de la Lexus.

Un singur lucru îl îngrijora: şoferul observase că era urmărit.

Cu toate astea, îşi vedea liniştit de drum.

Străbăteau un sat care părea nelocuit. Deodată, un imens 4×4 veni de pe un drum de ţară care se pierdea între dealuri

şi începu să ruleze în urma lor. În oglinda retrovizoare, Malko văzu trei bărbaţi în faţă, îmbrăcaţi în veşmintele tradiţionale. Dar nu avu răgazul să-şi mai pună întrebări. Chris Jones strigă:

— Fiţi atent înainte!

O turmă de cămile traversa încet drumul, mânate de doi beduini. Lexus-ul alb oprise ca să-i lase să treacă. Trebuie să fi fost vreo sută de animale care nu se grăbeau deloc. Cele două gorile priveau spectacolul cu gurile căscate.

— Vreau să le fotografiez, zise Milton Brabeck.

— Mai bine uită-te în spate, replică imediat Chris Jones, nu cred că e momentul.

Malko se întoarse şi simţi cum pulsul o ia razna. Imensul vehicul 4×4 se oprise la vreo douăzeci de metri în urma lor. Din el coborau o grămadă de *„dichdacha”.* Erau beduini cu benzi de cartuşe şi cu saci din pânză plini cu încărcătoare şi cu Kalaşnikovurile în mâini.

Se îndreptau uşor spre Mercedesul blocat de cămile. În afara animalelor şi a celor doi păstori, nu mai era nimeni pe o rază de un kilometru. Unul dintre beduini se opri. Duse Kalaşnikovul la umăr, ochi Mercedesul şi deschise focul.

Capitolul XI

Cu un gest disperat şi cu o fracţiune de secundă înainte de a porni rafala, Malko cârmi volanul la stânga şi strivi pedala de acceleraţie. Trecu la un milimetru de Lexus-ul alb ce aştepta să treacă turma de cămile, zări o clipă figura năucită a şoferului şi, ţinând strâns volanul, se îndreptă direct spre rumegătoare.

Le văzu apropiindu-se vertiginos, apoi se lovi de una intrând cu botul maşinii mai întâi între picioarele de dinainte, iar după aceea. Între cele de dinapoi. Capota trecu fără dificultate, apoi simţi o zguduitură uşoară şi un zgomot scârbos. Partea de sus a Mercedesului o lovise în burtă cu toată viteza.

Cămila scoase un răget oribil, maşina încetini, apoi, fiind

antrenată de greutatea şi de puterea motorului, îi despică burta animalului care căzu greoi pe spate. Îndoind tabla portbagajului şi rostogolindu-se pe sol. Malko îşi continua cursa nebună mergând în zigzag, apărat de gloanţele agresorilor de cămilele printre care trecea. Sărmana cămilă, cu intestinele răspândite pe şosea, răgea înfiorător şi îşi agita spasmodic picioarele. Câteva gloanţe nimeriră în caroseria Mercedesului. Oglinda retrovizoare se făcu ţăndări. Beduinii nu renunţau. În această porţiune, drumul ajungea direct pe un teren stâncos care ducea în pantă lină într-o râpă. Fără să mai stea pe gânduri. Malko cârmi volanul, iar Mercedesul se angajă pe acea pantă, hurducându-se pe solul denivelat, dar dispărând din raza vizuală a agresorilor. Dar motorul cală imediat. Cei trei bărbaţi se aruncară totodată din maşină şi fugiră până la râpă, ascunzându-se după o stâncă. De aici nu vedeau drumul, dar nici adversarii nu îi puteau repera. Cu toate astea, auziră o rafală lungă. Oare în ce trăgeau beduinii? Acum nu era căzut să-şi mai pună întrebări. Două siluete apărură chiar în susul pantei. Erau beduini înarmaţi cu Kalaşnikovuri.

— *Motherfuckers!* mormăi Chris Jones.

Ţinând Glock-ul cu ambele mâini, îl ochi cu grijă pe unul dintre oamenii care îi căutau şi trase de trei ori. Beduinul se prăbuşi ca o păpuşă de cârpă. Malko îl ochi şi el pe cel de-al doilea! care se dădu înapoi şi dispăru. Nu ştia practic dacă îl nimerise. Chris Jones nu stătu pe gânduri şi îi spuse lui Milton:

— Acoperă-mă.

Urcă panta aplecându-se şi se lungi lângă beduinul care zăcea pe sol, împuşcat în cap. Îi smulse fulgerător Kalaşnikovul, apoi trase cadavrul spre el şi luă cele două încărcătoare din desagă. Bărbatul fusese nimerit de un glonţ în ochi. Care îi aruncase turbanul cât colo, iar de alte două în piept.

Gorila coborî apoi la ceea ce mai rămăsese din Mercedes. Arăta jalnic cu acoperişul strâmbat, cu portbagajul înfundat şi

caroseria ciuruită de gloanţe. Ciuli urechile. Câteva siluete apărură brusc la marginea drumului, apoi izbucniră împuşcături violente. Gloanţele ricoşau în stânci, şuierau peste tot şi făceau nori de praf. Adăpostiţi după stâncă, se gândeau că beduinii se pregăteau de atac.

Dar liniştea se lăsă brusc. Ascultară cu atenţie, pândind cel mai mic sunet. Era greu să urce panta fără să disloce pietricele şi fără să facă zgomot. Însă nu se întâmplă nimic. Deodată auziră un zgomot de motor care descreştea din ce în ce mai mult. Malko aruncă o privire: cadavrul beduinului dispăruse. Prietenii lui porniseră acel foc infernal ca să-l poată recupera fără să rişte, apoi, fiind dezgustaţi, renunţaseră. Nu se aşteptaseră probabil să întâmpine rezistenţă. Malko, Chris şi Milton urcară panta cu precauţie. Când ajunseră sus, constatară că beduinii plecaseră într-adevăr.

Din încăierare nu mai rămăsese decât Lexus-ul alb oprit în mijlocul drumului, cu portierele deschise, iar cadavrul cămilei era acoperit de muşte. Se apropiară de vehicul. Tânărul indian slăbănog era prăbuşit peste volan, ciuruit de gloanţe, ca şi maşina de altfel. Aşadar, nu fusese omorât-întâmplător în schimbul de focuri, ci executat înadins. Portiera din partea lui era găurită ca o sită, iar geamul făcut ţăndări. Cămila fusese omorâtă cu mai multe gloanţe trase în cap.

Stupefiat, Malko băgă mâna în haina mortului şi scoase portofelul. Falsa geantă Hermes dispăruse, dar privirea îi fu atrasă de un obiect dreptunghiular căzut pe podea. Era un lingou de aur.

Agresorii luaseră_geanta în grabă, nebăgând de seamă că a căzut un lingou. Îl examină şi descoperi numaidecât un amănunt interesant: avea ştampila băncii Credit Suisse. I se părea uluitor. Chris Jones se apropie şi îl cercetă la rândul său.

— Ce ciudat, observă el, cele pe care le-am fotografiat eu arătau altfel.

Prin urmare, Abdul Zyad spusese adevărul. Patronul casei de schimb de pe strada Al-Khail schimba lingourile „locale” aduse de Abdul Zyad cu altele străine şi mult mai uşor de transportat în afară. Bună organizare! Mil’ton privi în jur puţin enervat.

— Ar fi bine s-o şetrgem de aici, zise el.

Agresorii se puteau întoarce oricând.

— Şi cum o să plecăm? Pe jos? mai spuse.

— Am putea să plecăm cu Mercedesul. Sugeră Malko.

Coborâră din nou în râpă şi se urcă la volan. Se întâmplă o minune. Când răsuci cheia în contact, motorul porni. Chris Jones, cu mâinile lui enorme, îndepărtă aripa din spate care se freca de roată şi bloca portbagajul complet distrus. Când Malko vru să urce panta, roţile patinară îngrozitor împrăştiind pietricele peste tot şi afundându-se în solul nisipos. Chris şi Milton se opintiră amândoi şi îl împinseră. În fine, reuşi să se târască până la drum, dar făcea un zgomot infernal. Peste tot erau rămăşiţe din bietul animal.

— O să-i spun celui de la care am închiriat-o că am călcat o cămilă, zise Chris Jones.

Milton spuse cu ironie:

— Păi da. Şi ca să se răzbune, a golit încărcătorul în tine...

Malko mergea încet, fiind atent la orice mişcare. În vale.

Zări satul de unde apăruse vehiculul 4×4 şi acceleră. În goană, zăriră casele şi cele câteva prăvălii, dar nimic nu părea să-i ameninţe. Scăpaseră cu viaţă.

La volanul hârbului de Mercedes, Malko se ţâra prin Sharjah. Era oră de vârf şi înaintau ca melcul. Îl informase la telefon pe Richard Manşon despre incident. Era clar că le-a fost întinsă o cursă. Prin urmare, Abdul Zyad îşi anunţase prietenii din Al-Qaida. Iar aceştia – cu sau fără acordul lui – se hotărâseră să-l lichideze pe Baghlal al-Zafer. Patronul casei de

schimb, ca să rupă orice legătură cu aurul. Acest complice al operaţiunilor reţelei Al-Qaida a fost în mod voit sacrificat ca

să antreneze CIA într-o cursă, iar aurul pe care îl transporta servise la plata autorilor agresiunii. Cum aurul a fost furnizat de Abdul Zyad, însemna că nimeni nu se atingea de aurul reţelei teroriste. Malko trase o concluzie: dacă l-au eliminat pe patronul casei de schimb, însemna că nu mai aveau nevoie de el. Prin urmare, aşteptau o cantitate mai mare de aur ca să o transforme.

Acceleră şi se strecură printre maşini. Abia aştepta să de cu ochii de Abdul Zyad. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Milton întrebă:

— O să ne întâlnim cu nemernicul de astă-noapte?

— Bineînţeles, aprobă Malko.

— Îmi vine să iau un foarfece, sugeră Chris Jones. În loc să-i tăiem unghiile, am putea să-i retezăm degetele. Sunt sigur că la al treilea, va spune tot ce ştie. Va mai rămâne cu şapte. Nu-mi place tipul ăsta cu turbanui lui alb pe cap şi cu barbă.

— Chris, te uiţi la prea multe filme cu gangsteri.

Îşi aminti brusc de Nona. Pe care o lăsase singură, fără protecţie. Sună de pe mobil, iar rusoaica răspunse imediat.

— Unde sunteţi? o întrebă Malko.

— Acasă, răspunse Ilona. Vreţi să veniţi?

— Să nu ieşiţi din casă şi să nu deschideţi nimănui, o sfătui el. Suntem pe drum. Ajungem în Dubai peste o jumătate de oră. Vă trimit o „dădacă”.

Se întoarse spre Milton Brabeck:

— Milt, te las la Ilona. Eu îi fac o vizită lui Abdul Zyad împreună cu Chris.

Abdul Zyad număra cu nervozitate mătăniile din chihlimbar, uitându-se la ceas la fiecare zece secunde. În mod normal, la această oră, totul trebuia să se fi terminat, iar el îşi recăpătase onoarea. Şi să rămână cu zece kilograme de aur după o trădare ca asta era într-adevăr un preţ pentru prieteni. Cât despre patronul casei de schimb, era un afacerist pe care îl dispreţuia şi care ajuta Al-Qaida doar din dorinţa de a câştiga. Vocea secretarei pe care o auzi în interfon îl făcu să tresară.

— A venit o doamnă care vrea să vă vadă. Se pare că are

întâlnire cu dumneavoastră.
106

— Nu am întâlnire cu nimeni, răspunse negustorul de aur agasat. Întreab-o ce doreşte.

— Am făcut-o deja. Spune că vine din Ras al-Khaimah şi că ştiţi despre ce este vorba.

În sinea lui, Abdul îi mulţumi lui Allah, căci era mesajul pe care îl aştepta. Se gândise ia un telefon codificat, dar o vizită era şi mai bine venită.

— Aşa este, recunoscu el, am uitat complet. Pofteşte-o înăuntru.

După câteva clipe, secretara indiană cu cozi lungi împletite introduse în birou o femeie în *abaya* şi chipul ascuns de un *hijab.* Aşteptă să plece secretara ca să-şi descopere faţa. Iar Abdul văzu o încântătoare figură ascuţită, cu o gură mare cărnoasă, cu un păr lung şi ondulat, negru ca pana corbului. Era o arăboaică sadea. Privirea insistentă îl stânjeni Dură, pătrunzătoare şi totodată lipsită de expresie. Nu era machiată şi îi dădu vreo treizeci de ani. O salută în arabă cu mâna pe inimă.

— *Salam aleykoum.*

— *Aleykoum salam*, răspunse ea maşinal. Şi continuă în engleză: Mă serviţi cu un ceai?

— Fireşte, zise Abdul Zyad puţin surprins.

Apăsă pe butonul interfonului şi trecu secretarei comanda. Când ciocăni la uşă, musafira îşi acoperi imediat faţa. Când rămaseră iar singuri, şi-o descoperi. Abdul Zyad se simţi din nou stingherit, dar preferă să nu bage în seamă starea lui şi întrebă în engleză:

— Care este scopul acestei vizite? Nu cred că vă cunosc.

Necunoscuta îi adresă un zâmbet rece.

— Cu toate astea, eu am lucrat pentru dumneavoastră.

— Ah da? întrebă el din ce în ce mai nedumerit. În ce împrejurări?

— Un serviciu pe care mi l-a cerut Yosri al-Shaiba. Unul dintre prietenii dumneavoastră din Sharjah. De altfel, astăzi

am venit tot trimisă de el.

Uşurat, Abdul Zyad îi zâmbi cu căldură.

— Înţeleg, spuse, sper că îmi aduceţi veşti bune.

Femeia lăsă în jos colţurile gurii şi zise cu răceală:

— Ba nu. Lucrurile nu s-au petrecut aşa cum am prevăzut. Baghlal al-Zafer a murit, însă nu şi principalii vizaţi.

Abdul Zyad simţi cum i se face pielea de găină. Dacă

americanii care au venit la el mai trăiau încă, nu vor întârzia să apară în curând şi în biroul lui. Se revoltă, îngrozit şi furios.

— Fratele Yosri mi-a spus că totul a fost prevăzut şi că operaţiunea a fost pregătită cu multă grijă. Că nu există niciun risc să dea greş.

— Doar dacă americanii n-au fost anunţaţi cumva... zise musafira cu voce ameninţătoare.

Abdul Zyad simţi cum îi fuge tot sângele din obraji şi articulă cu dificultate câteva cuvinte:

— *Wahiet Allah,* începu el, eu...

— Lasă-l pe Allah în pace, i-o tăie femeia cu răceala unui gheţar. Au fost anunţaţi. Şi nu o putea face decât o singură persoană: dumneata. Când trădezi o dată, nu te mai poţi opri.

Ceea ce văzu în ochii femeii îl îngrozi. Se scotoci în buzunar ca să caute telefonul mobil.

— Îl sun pe Yosri... începu el.

— Nu are niciun rost, îl întrerupse ea. Am un mesaj pentru dumneata.

Se ridică cu un gest cât se poate de firesc şi băgă mâna în geantă. Într-o străfulgerare. Abdul Zyad îşi dădu seama că venise special ca să-l omoare. Se ridică şi întinse mâna ca s-o oprească, însă biroul era prea mare. Musafira scoase mâna din geantă în care ţinea un pistol cu amortizor şi îl ochi. O secundă sau două, văzu doar micul orificiu negru al amortizorului. Era atât de mic, încât i se părea inofensiv.

— Nu, nu. Bâigui el.

Se auzi un zgomot înfundat, iar primul glonţ îi străpunse

gâtul. Se dădu înapoi, încercând să reţină cu mâna sângele care ţâşnea, vru să strige, dar nu reuşi să scoată decât câteva horcăieli. Feriel Shahin aplecă un pic ţeava armei şi mai trase două focuri. Gloanţele îl nimeriră pe indian direct în piept şi se lăsă să alunece moale lipit de perete. În acel moment, telefonul începu să sune. Iar ucigaşa tresări şi puse rapid pistolul în geantă. Îşi aranjă *hijab*-ul şi ieşi în timp ce telefonul suna în continuare. Abdul Zyad avea deja ochii tulburi, iar sângele îi mânjise veşmântul alb.

Secretara abia ridică privirea când musafira trecu pe lângă ea fără grabă. Formată la şcoala dură a terorismului, Feriel Shahin avea nervii de oţel. Ferocitatea înnăscută o făcuse să fie acceptată într-o lume a bărbaţilor în care femeile se situau

între câine şi cămilă. Urmase cursuri de tir într-o tabără afgană din Khost şi căpătase dexteritate.

Când ajunse în galeria comercială, îşi permise luxul să ia liftul cu pereţii din sticlă care îi permiteau să admire vitrinele în timp ce cobora. Nu voise să o ia pe scări.

Secretara lui Abdul Zyad ridică privirea când îi văzu intrând pe cei doi bărbaţi în anticameră. Primul semăna cu un businessman, însă cel de-al doilea avea figură înspăimântătoare de docher, lat în umeri, cu părul scurt, ochii cenuşii şi cu un mers aparte. Ea era obişnuită, căci la negustorul de aur venea tot felul de lume...

— Domnul Zyad? întrebă Malko zâmbindu-i politicos.

— Aveţi întâlnire?

— Nu. Dar mă cunoaşte. Sunt Malko Linge. Vreţi să-l anunţaţi?

În mod cert, era ziua vizitelor surpriză. Secretara apăsă pe butonul interfonului, dar nu primi niciun răspuns.

— Cred că vorbeşte la telefon, spuse ea, vă rog să luaţi loc.

Chris Jones şi Malko se aşezară cuminţi pe bancheta din piele roşie, sub fotografiile lui Abdul Zyad cu toate personalităţile din Dubai şi sub numeroasele diplome

onorifice. La fiecare trei minute, secretara mai încerca la interfon. Până la urmă, se ridică şi spuse zâmbind:

— Mă duc să-l anunţ. Domnul Linge, da?

Dispăru pe uşa laterală. După câteva clipe, urletul ei zgudui toţi pereţii. Malko şi Chris săriră în picioare amândoi odată şi se repeziră pe uşă. Gorila avea deja arma în mână. Cu lacrimi în ochi, secretara se aruncă în braţele lui, rostind vorbe nedesluşite. Uitase brusc engleza.

Când intră în birou, Malko înţelese pe dată ce se petrecuse. Abdul Zyad murise miliardar. Însă tot mort era. Privirea tulbure era fixată în tavan. Secretara nu auzise nimic, aşadar ucigaşul folosise o armă cu amortizor.

Etapa de curăţenie continua. Al-Qaida era fără doar şi poate extrem de bine organizată. Privi în jur în căutarea unui indiciu şi zări pe jos lângă birou o bucată de hârtie. Se aplecă şi o luă. Era un tichet de bar cu inscripţia „Grand Hotel Sharjah" pe spatele căruia era scris un număr de telefon. Putea să fi

căzut din buzunarul oricărui vizitator, nu neapărat din buzunarul ucigaşului... Ocoli biroul şi examină cadavrul. Chiar în acel moment, suna un telefon mobil. Dar nu văzu niciunul la îndemână. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că era în buzunarul mortului. Îl găsi în cel drept. Era un model mic de Motorola roşu, lucios, cu un ceas încadrat de briliante. Soneria se opri în momentul în care îl deschidea şi îl puse apoi la el în buzunar. Atunci se ivi şi secretara cu un paznic îmbrăcat în albastru, la fel de îngrozit ca şi ea.

— Domnul Zyad a fost asasinat, îl anunţă Malko. Se pare că a făcut-o ultima persoană care l-a vizitat. Cred că l-aţi văzut pe asasin, căci este o singură intrare.

Prăbuşită pe un scaun, secretara bălmăji ceva despre o femeie în *hijab* care a plecat cu puţin înainte de sosirea lor. Malko o revăzu în minte pe femeia care încercase să-l omoare la *Intercontinental.* Nu putea fi decât ea. Dacă venea cu câteva minute mai devreme, o prindea. Oare era extraordinar

de îndrăzneaţă sau nu ştia că scăpaseră din cursa întinsă la Ras al-Khaimah? O şterseră discret înainte de sosirea poliţiei. Milton Brabeck şi Ilona îi aşteptau la *Hyatt.*

— Ştiţi unde este *Grand Hotel* din Sharjah? o întrebă Malko pe Ilona care se străduia să nu mai tremure.

Vestea morţii lui Abdul Zyad o îngrozise, iar cele două pahare de Defender pe care le băuse pe nerăsuflate nu reuşiseră să o liniştească.

— Bineînţeles! zise ea. Acolo am locuit când am venit din Volgograd. Este un hotel ieftin chiar pe plajă, unde sunt numai ruşi.

— Am găsit un tichet de bar cu antetul acestui hotel pe jos în birou.

Acest lucru nu o surprinse deloc pe Ilona.

— Cred că Abdul Zyad a primit la el un rus. Zise ea. La *Grand Hotel* sunt tot soiul de mafioţi care fac trafic cu orice. Probabil că le vinde aur.

Malko îşi notase numărul scris pe tichet. Începea cu 06. Eâa deci din Sharjah. Richard Manşon ar putea să-l identifice cu uşurinţă. Însă, cuprins. De o subită inspiraţie, Malko i-l arătă Ilonei.

— Puteţi să sunaţi la acest număr? încercaţi să aflaţi al cui este. Dacă vă întreabă ceva, spuneţi că aţi greşit numărul.

Ea formă numărul de pe mobil, spuse câteva cuvinte, apoi închise imediat.

— Mi-a răspuns o rusoaică, am avut dreptate, spuse ea.

Malko nu scoase o vorbă. Existau toate şansele ca Feriel

Shahin să-l fi împuşcat pe Abdul Zyad. Trebuia pur şi simplu să afle dacă ea pierduse tichetul sau alt musafir.

— Puteţi să-mi faceţi un serviciu? o întrebă Malko pe Ilona care îşi aprindea o ţigară cu bricheta Zippo Swarowski încrustată cu diamante şi o răsucea între degete.

— Fireşte că pot.

— O să daţi o raită pe la *Grand Hotel* împreună cu Chris Jones. Caut o femeie pe care o cheamă Feriel Shahin. Este o

marocană extrem de periculoasă. Este foarte probabil ca ea să-l fi executat pe Abdul Zyad.

Llona păru încântată să-l ajute, dar mai cu seamă să nu rămână singură.

— Nicio problemă. Îl asigură ea. Cunosc multă lume acolo. O parte din personal este de origine rusă şi îl cunosc pe şeful de sală. Un marocan. Mi-a făcut curte. Ştie tot ce se întâmplă în hotel.

— Fiţi atentă că eu nu vorbesc rusa, o preveni Chris Jones.

Llona îi aruncă o privire aproape admirativă.

— Cu fizicul ăsta. Puteţi să fiţi confundat cu un rus.

Chris Jones se înroşi de mândrie. Se despărţiră la ieşirea din *Hyatt.* Malko era nerăbdător să asculte mesageria vocală de pe mobilul lui Abdul Zyad. Se îndreptă spre World Trade Center împreună cu Milton Brabeck. În timp ce Chris Jones plecă spre Sharjah într-un Mercedes nou. Închiriat în urmă cu o oră. În timp ce mergeau pe Cheikh-Zayed Road. Îşi dădu seama că acţiunea se deplasa către vestul Emiratelor.

Membrii sau simpatizanţii reţelei Al-Qaida instalaţi în Dubai erau morţi. Avea drept pistă doar pe Tawfiq al-ESanna. Ucigaşul Touriei Zidani, pe Yosri al-Shaiba. Negustorul de miere, al cărui rol nu-l ghicea, şi bineînţeles pe Feriel Shahin, care putea fi oriunde.

Ajuns la etajul douăzeci şi unu din World Trade Center, fu introdus imediat în biroul lui Richard Manşon, căruia îi furnizase deja toate informaţiile în drum spre el şi, în plus, despre

moartea lui Abdul Zyad. Malko îi dădu telefonul mobil pe care îl luase din buzunarul lui.

— Să fie examinat imediat de tehnicienii dumneavoastră, îi sugeră el. S-ar putea să găsim câteva numere care să prezinte interes. Încercaţi de asemenea să aflaţi al cui este acest număr.

Richard Manşon luă celularul şi tichetul de la bar şi i le dădu secretarei. Era o minune că în Consulatul general se

găsea un aparat de cafea espresso.

— Parcă am fi la Miami Beach. Observă Chris Jones când zări câteva trupuri întinse la soare. Oamenii sunt la fel de graşi ca şi pe la noi.

De când păşiseră pragul *Grand Hotel Sharjah.* O clădire veche cocoţată pe colina Sharjah, o fâşie de nisip neasfaltată încă, nu auzeau vorbindu-se decât ruseşte. Multe familii stăteau la plajă ca să se bronzeze. Hotelul era plin de ruşi. Ilona şi Chris se duseră la micul bar de lângă plajă, apărat de parasolare.

— Scoateţi-vă cravata, că o să atrageţi atenţia, îl sfătui Ilona pe Chris Jones. Ruşii nu poartă cravată. Eu mă duc la prietenul meu, şeful de sală marocan.

Chris Jones se aşeză cu o Cola în faţă, observând oamenii din jur. Avea senzaţia că se află în altă lume, sau la cinematograf. Ilona apăru după o jumătate de oră.

— Stă în hotel o femeie care seamănă cu cea descrisă, zise ea. O marocană cu părul creţ, slabă şi cam rezervată. Fiind compatriot cu ea. Şeful a avut câteva discuţii. Crede că este târfă. În acest moment, stă în camera 322 cu vedere la mare şi este înscrisă pe numele de Farida Sultan.

Chris Jones se uită la ea cu uimire şi admiraţie.

— *My God!* Ce bine lucraţi!

Ilona îi zâmbi cu amărăciune.

— O fac pentru *mine.* Căci sunt sigură că urmez eu pe lista fanaticilor ăstora. Aş vrea să-i văd pe toţi morţi şi îngropaţi. Mergem, sau mai aşteptăm? Momentan, fata nu este în cameră.-

— Mergem.

În timp ce mergeau pe malul mării, ea îi aruncă o privire cu coada ochiului şi remarcă:

— În seara asta, dumneata vei dormi la mine?

Gorila se făcu roşie ca focul.

— Da, aşa cred. Doamnă...

— Luaţi-vă şi pijamaua, căci veţi dormi cu mine în pat, îl

anunţă Ilona. Trebuie să fiţi în formă ca să mă apăraţi.

Chris Jones fu cât pe ce să se ciocnească de o şaretă fără

Consiliul de război se ţinea la etajul douăzeci şi unu. În biroul lui Richard Manşon. Reuşiseră să cerceteze telefonul mobil al lui Abdul Zyad. Primul număr găsit în memorie era al lui Yosri al-Shaiba, negustorul de miere din Sharjah. Bărbatul care le dăduse maşina asasinilor Touriei Zidani sau poate că făcuse mai multe. Dacă ar fi fost doar un simplu figurant, miliardarul din Dubai nu ar fi păstrat numărul lui în memoria telefonului. Din păcate, era nevoie de mult timp ca să afle ale cui erau toate numerele descoperite. Chris tocmai ajunsese din Sherjah cu informaţii despre Feriel Shahin. Malko bău cel de-al treilea espresso şi făcu rezumatul situaţiei:

— De-acum ştim un pic mai multe. Se pare că Abdul Zyad şi indivizii care gravitează în jurul lui în Dubai reprezintă doar o ramură a operaţiunii de transferare a aurului, altminteri, Al-Qaida nu i-ar fi suprimat. Toţi aceia pe care i-am identificat sunt din Sharjah sau mai din sud. Adică cei din moschee, inclusiv Al-Banna. Ucigaşul Touriei Zidani. Yosri al-Shaiba. Negustorul de miere, iar acum Feriel Shahin. Plus beduinii care ne-au atacat.

Richard Manşon îl întrerupse:

— Este uşor’să o oprim pe Feriel Shahin cu ajutorul poliţiei din Sharjah. Ne datorează acest lucru.

— Fireşte, recunoscu Malko. Dar la ce ne foloseşte? încă nu avem răspuns la două întrebări: unde este aurul reţelei Al-Qaida şi cum se derulează restul operaţiunii? De asemenea, nu ştim ce rol au aceste personaje. Eu cred că această moschee este foarte importantă. Numai că niciunul dintre noi nu se poate apropia de ea fără să dea de bănuit. Eu propun să apelăm la Elko Krisantem. Este musulman şi poate cu uşurinţă să intre în acest mediu dacă are pregătită o „istorioară” bună.

— Excelentă idee, recunoscu Richard Manşon. Dar ne ia ceva timp şi nu ştim exact ce rol joacă moscheea în transferul

de aur.

— Aşa este, mărturisi Malko. Dintre toate persoanele pe care le-am întâlnit, pentru mine, cea mai interesantă este Feriel Shahin. Celelalte sunt de aici, ea nu. Ea rămâne în Emirate, aparent fără nicio ocupaţie şi nu s-a reactivat decât pentru a mă elimina pe mine şi pentru a-l lichida pe Abdul Zyad.

— Vreţi să spuneţi că ea ar putea fi pilonul operaţiunii? întrebă Richard Manşon. O femeie?

— Aşa cred, răspunse Malko. Ce-i drept, sunt foarte puţine femei în cadrul reţelei Al-Qaida, dar sunt. Amintiţi-vă de pakistaneza care escorta o bombă nucleară la New York în urmă cu trei ani. Ce altceva să facă în Sharjah? Să se bronzeze la soare într-un hotel plin de ruşi?

— Ce sugestie aveţi?

— Să o supraveghem mai îndeaproape folosind-o pe Ilona.

Richard Manşon se înroşi.

— Pe prostituata rusoaică! Nu ştim nimic despre ea...

— Într-adevăr, recunoscu Malko, dar este o dură şi vrea să se răzbune pe Al-Qaida. Am văzut-o acţionând: are sânge rece şi, dacă o motivăm, ne poate face mari servicii.

— Şi cum vreţi să o motivaţi? întrebă americanul, îngrijorat deja de bugetul lui.

Malko scoase din buzunar lingoul găsit în maşina patronului casei de schimb cu prilejul ambuscadei.

— Cu ăsta. Spuse el. Aurul nu mai este al nimănui. De fapt, nici nu există. Sunt sigur că va aprecia gestul.

Richard Manşon oftă adânc.

— Bine, fie. Dar un singur lucru vă rog: să nu exageraţi. Şi să fiţi atent că această Feriel Shahin este periculoasă şi are armă. A dovedit-o deja.

Malko schiţă un surâs.

— De asta sunt plătit, ca să ştiu. Voi încerca să nu-i mai dau ocazia să mă omoare.

Capitolul XII

Chris Jones se înroşi ca un şcolar când îi întinse Ilonei pachetul învelit în hârtie de cadou.

— E pentru dumneata, zise el. Din partea prinţului Malko. Este şi un bileţel.

Rusoaica luă pachetul nedumerită şi îl cântări.

— E greu. Nu este ciocolată, nu-i aşa?

— Nu.

— Este o armă?

— Nu. Deschideţi-l.

Ilona desfăcu hârtia roşie şi rămase cu gura căscată, apoi se uită la gorilă.

— E aur! Un kilogram de aur. De unde îl aveţi?

— L-am găsit, se mulţumi să spună Chris Jones. Este „curat". Citiţi bileţelul.

Ilona nu lăsa lingoul din mână, mângâindu-l ca pe un iubit. Îl puse în sfârşit jos şi citi cele câteva cuvinte în rusă care îl însoţeau. Apoi izbucni în râs.

— O să ne instalăm la *Grand Hotel!* Ce frumos!

Chris Jones se înroşi şi mai tare.

— *Strictly business. M'am!* se grăbi el să precizeze.

Ilona luă o gură de ceai şi spuse:

— *Haraşo.* Plecăm mâine dimineaţă, fac rezervarea şi le spun că am găsit un client american. Dar mai întâi, vă învăţ puţină rusă. Haideţi la culcare.

Chris Jones se duse în baie. Neştiind ce să facă. CIA îi punea principiile la grea încercare. Avea să împartă camera cu o prostituată rusoaică, el. Care era un bărbat însurat, de religie baptistă şi nu călcase niciodată strâmb. Ar fi trebuit să rămână în Serviciile Secrete şi nu ar fi păţit astăzi aşa ceva. Când ieşi

din baie în pijamaua lui albastră, avu un şoc şi rămase împietrit în mijlocul camerei.

Şi Ilona se dezbrăcase. Îl aştepta în picioare, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte din satin negru garnisită cu dantelă mov,

care se oprea deasupra genunchiului. Sfârcurile întărite pe sub satin parcă îl chemau. Rusoaica se apropie de el şi îl îmbrăţişa, lipindu-şi strâns pântecele de el.

— Eu mi-am primit cadoul! spuse cu voce blândă, iar tu îl vei primi pe al tău.

Fiindcă vorbise în ruseşte, Chris nu înţelesese, dar gestul era foarte explicit. Spre marea lui ruşine, simţi cum sexul se măreşte fulgerător, în ciuda rugăciunii fierbinţi adresate Cerului.

— *Haraşo! Haraşo!* susură Ilona.

Cu o abilitate diavolească. Îşi strecură degetele în prohabul pijamalei şi apucă membrul în mână. Chris slobozi un geamăt sfâşietor.

— *M'am! No. Please!*

Începuse să tremure, Ilona îi zgâria pielea glandului cu unghia ascuţită, iar el crezu că moare de atâta plăcere. Deodată, ea îşi îndoi picioarele lungi şi îi cuprinse cu gura aproape o jumătate din sex. Chris se dădu înapoi, dar Ilona îl împiedică trăgându-l uşor de testicule. Ţintuit pe podea, americanul nu mai ştia nici cum îl cheamă. Constată doar că limba îndrăcită a femeii îl pdrta în înaltul cerului.

Seva ţâşni foarte repede şi auzi un ţipăt sălbatic. Era al lui. Tremurând din tot corpul, se lăsă aspirat până la ultima picătură. Murea de ruşine. Îşi dădea seama că o frumuseţe de femeie stătuse în genunchi în faţa lui şi îi administrase o felaţie de toată pomina! Ca Monica Lewinsk'i cu Bil! Clinton. În ciuda acestui precedent istoric. Îşi spuse că nu se va mai întâlni în viaţa lui cu aşa ceva. Llona se ridicase deja în picioare. Era foarte relaxată şi îl mângâie uşor pe obraz.

— Acum o să dormim ca doi fraţi, nu-i aşa?

Yosri al-Shaiba îşi parcă vechea lui camionetă la colţul străzii AFCorniche cu Al-Bourj şi merse pe jos după ce traversă. În acel loc, Al-Corniche Road mergea de-a lungul Kaled Lagoon, un braţ de mare care se termina cu o mlaştină şi pătrundea adânc în Sharjah. Zeci de ambarcaţiuni ancorate la

chei încărcau şi descărcau tot felul de mărfuri cu destinaţia Oman. Qatar. Kuweit, India şi chiar Pakistan. Erau aceleaşi de secole întregi. Negustorul de miere merse vreo sută de metri până la cheiul unde erau amarate ambarcaţiunile ce veneau din Pakistan. Cu calota albă, cu hainele şi cu barba tradiţională, se încadra perfect în decor. În fine, îl zări pe cel căutat, căpitanul unuia dintre vase, care dirija descărcarea navei.

Yosri al-Shaiba îi făcu semn şi acesta coborî imediat pe chei. Cei doi se îmbrăţişară, iar negustorul de miere îl luă pe amicul său peste drum, într-un mic local unde se serveau tot soiul de ceaiuri.

— Frate, ai auzit vreodată de *Sikka Star?* Trebuia să ajungă săptămâna trecută. Ştiu că ai fost în Gwadar.

— L-am văzut, într-adevăr, zise marinarul. Mai este încă acolo, deoarece căpitanul s-a îmbolnăvit, dar nu mai întârzie mult.

— Trebuie să-mi aducă mierea de acacia din Afganistan, îi explică Yosri al-Shaiba. Mi s-a terminat şi am multe comenzi.

— *Inch Allah,* ajunge aici peste o săptămână, spuse căpitanul pakistanez.

Discutară o jumătate de oră despre războiul din Irak, despre preţul motorinei, despre comerţ, apoi se despărţiră. Yosri se duse la furgonetă şi se întoarse la magazin. După ce o parcă, se duse la micuţa moschee de alături şi începu să se roage pe un colţ de covor ros. Câţiva bărbaţi mai dormeau încă înfăşuraţi în pleduri. Moscheea servea şi drept popas pentru călătorii prea săraci ca să stea la hotel. Câteodată, imamul le dădea câteva drahme în schimbul câtorva mici servicii. Oamenii din Sharjah erau foarte credincioşi şi urmau cu stricteţe regulile Chariei. În afară de ruşii care nu se mişcau din hotel, erau foarte puţini străini. În tot oraşul nu găseai un strop de alcool. Trebuia să te duci foarte departe, la Ras al-Khaimah ca să-i găseşti pe traficanţii de băuturi spirtoase, de celei mai multe ori veniţi din Oman.

Când îşi termină rugăciunea, Yosri al-Shaiba se aşeză

turceşte pe pământ. După câteva minute, apăru cineva şi se aşeză lângă el. Pentru o privire mai puţin indulgentă ca aceea a lui Yosri. Figura lui era aproape grotescă. Barba era ţuguiată de parcă mai avea o bărbie şi avea un nas imens coroiat. Ochii duşi în fundul capului, fruntea îngustă şi urechile clăpăuge desăvârşeau întreaga operă. Însă lui Tawfiq al-Banna puţin îi

păsa cum arăta. Însă flacăra din ochii negri părea că nu se stinge niciodată, arzându-i pe necredincioşi. Tot timpul se afla în slujba lui Allah şi citea încontinuu Coranul unde găsea unicul izvor de bucurie.

— Frate, îmi aduci veşti bune? îl întrebă el pe Yosri.

— Încă nu, mărturisi negustorul de miere, dar cu voia lui Allah, săptămâna viitoare vaporul va sosi în port.

Tawfiq clătină din cap fără să spună nimic, fatalist precum toţi credincioşii. Totul era în mâinile lui Dumnezeu. Yosri al-Shaiba scoase din buzunar un săculeţ şi i-l întinse.

— M-am gândit la tine.

Erau mirodenii după care uriaşul era înnebunit. Era singurul lui lux care îi mai aroma orezul şi găinile bătrâne pe care le cumpăra la preţ redus. Cei doi se rugară împreună, apoi se despărţiră înainte de a ieşi din moschee.

Elko Krisantem clipi din ochi în soarele strălucitor, nevenindu-i să creadă că dăduse o asemenea pleaşcă peste el. De multă vreme stăpânul său nu-l mai luase într-o misiune, lucru care îi plăcea la nebunie. Nu numai fiindcă îi permitea să-şi facă adevărata meserie – de ucigaş plătit – cea pe care o exercita atunci când l-a cunoscut Malko la Istanbul. Ci şi pentru că putea să-şi arate adevărata devoţiune faţă de el. Nu numai cea de majordom la castelul din Liezen.

— O s-o dai pe arabă. Îi explică Malko, aici puţină lume vorbeşte turceşte.

— Nicio problemă, *thre Hoheit.* Îl asigură turcul, dar nu am adus cu mine mare lucru.

Voia să spună că îşi lăsase la castel bătrânul revolver Astra

parabellum şi avea numai laţul pentru strangulat. Destul pentru o misiune de penetrare.

— Ţi-am găsit o „povestioară”, zise Malko. Eşti şofer de camion, iar patronul tău a dat faliment din cauza războiului din Irak. Ai rămas în Emirate fără niciun ban şi cauţi ceva de lucru. Am pregătit o listă cu toate moscheile din Sharjah unde te vei duce să ceri ajutor. Vei găsi un mic hotel în centru şi vei suna dintr-o cabină telefonică. Cineva în situaţia ta nu are celular.

Elko privea deşertul defilând la fiecare cotitură a drumului. Era în culmea fericirii.

— Chris şi Milton au venit? îl întrebă el cu sfială.

— Da, răspunse Malko, dar nu e cazul să vă întâlniţi momentan. Vom avea destul timp după aceea.

După începuturile furtunoase, prietenia dintre cele două gorile şi turc înflorise frumuşel, bazându-se pe respectul reciproc şi pe câteva aventuri pe care le trăiseră împreună şi îşi riscasră viaţa pentru CIA şi implicit pentru Malko. Acesta opri într-o staţie de autobuz şi îi dădu o carte de vizită şi patru cartele de telefon.

— Te las aici, îi spuse. Ai numărul meu şi cel al Centralei din Dubai. Sună-mă o dată la patruzeci şi opt de ore. La al treilea număr îţi răspunde robotul. Să nu suni decât dacă eşti în primejdie.

Îi mai dădu şi un plic cu bani şi lista moscheilor „sensibile” unde trebuia să se ducă înainte de a pleca la Dubai. De acum. Dispozitivul era complet şi trebuia doar să aştepte. Bineînţeles că un gând supărător îl chinuia din când în când: dacă aurul reţelei terorise plecase deja din Dubai?

Nu avea cum să ştie fără să-i aresteze pe cei deja surprinşi care nu sunt decât nişte pioni în această organizaţie tentaculară. Totuşi, interogatoriile bancherului din Islamabad, Mustapha al-Awsawi, care au loc la baza din Bagram, au confirmat că, după prinderea lui, operaţiunea tot nu a fost dezlegată. Însă bancherul nu ştie care este destinaţia finală a

aurului.

O oră mai târziu, Malko ajungea la *Intercontinental.* În momentul în care se pregătea să ia liftul, în cabină intră o femeie cu văl pe faţă. El se dădu involuntar un pas înapoi şi încercă să-i zărească trăsăturile prin danfela *hijab*-ului. Îi simţi brusc parfumul şi se relaxa. Era Chanel Nr. 5. Parfumul femeii cu care făcuse dragoste chiar în ziua sosirii. Fără să scoată o vorbă, ieşi din lift odată cu el la etajul al cincisprezecelea şi îl urmă în cameră.

După câteva secunde. *Hijab-ul* zăcea pe podea, iar ea se lipise de el, dezlănţuindu-se. Cu privirea înceţoşată şi limba executând un dans drăcesc. Îi părea rău că nu vorbea araba, fiindcă i-ar fi povestit prin ce a trecut. Însă probabil că ei nici nu-i păsa. Îndată ce se afla lângă el, nu se mai gândea decât la un singur lucru: să facă sex. Se debarasă de *abaya* cu mişcări dezordonate, arătându-şi sânii strânşi într-o bustieră din dantelă. De data asta nu-şi pusese slip. Fără îndoială ca să

câştige timp. Odată ce rămase goală, smulse hainele de pe Malko, îi cuprinse sexul în palmă şi îl trase încetişor spre pat.

Astfel atenţionat, o prinse de şolduri, o întoarse, o aşeză în genunchi şi o pătrunse dintr-o singură mişcare, smulgându-i un geamăt de plăcere. Făcuse bine că fusese prudent. Partenera începu să zgârie macatul cu unghiile până îl sfâşie. Dar nu-i păsa. Se agita sub el ca să fie mai bine pătrunsă. În spatele ei, Malko o pistona din ce în ce mai repede. Ea îl primea însoţind fiecare mişcare cu un ţipăt scurt. Explodară amândoi odată, iar macatul alunecă în fâşii de pe pat. Malko se desprinse încântat. Era satisfăcut şi îşi apărase ceafa pe care rândul trecut avea numai zgârieturi. Partenera se ridică împleticindu-se, cu privirea în gol. În timp ce se apleca să-şi adune hainele, el o întrebă:

— What is your name?

Ea abia murmură: „Zubarah”. Se îmbrăcă într-o clipă şi plecă fără să-l întrebe şi pe el cum îl cheamă. Se vedea că

era doar o „sex-machine”.

Feriel Shahin intră cu paşi hotărâţi în clădirea lungă ce adăpostea toate companiile de mărfuri ce operau în aeroportul din Sharjah. Era un şir lung de depozite sub numele de Cargo Building, situat la doi kilometri de aeroport. Intră în clădirea aflată mult în partea stângă, exact vizavi de postul de pază. La parter era goală, dotată cu un birou şi un hangar ce dădea pe pistă, unde erau îngrămădite diverse mărfuri, cauciucuri imense pentru trenurile de aterizare, material rulant şi macarale.

Nu era nici ţipenie de om. Parcă era o moară. În momentul în care se întorcea, apăru un indian pipernicit care o întrebă ce caută.

— Birourile companiei Airbuzz.

Îi făcu semn spre tavan.

— La etajul al doilea, domnişoară.

Feriel Shahin urcă o scară de fier care ajungea la un şir de birouri cu aer condiţionat, cu pereţii plini de afişe scrise în ruseşte, cu postere şi cu programul zborurilor. O fată foarte înaltă, frumoasă. Îmbrăcată în pantaloni, veni lângă ea şi o întrebă în engleză cu un puternic accent rus:

— Pe cine căutaţi?

— Pe Serghei Polyakof.

— Aveţi întâlnire?

Feriel Shahin o fulgeră cu privirea. Doar nu se lăsa intimidată de fătuca asta.

— Da, zise ea pe un ton sec. Am întâlnire.

— Aşteptaţi aici, zise rusoaica, răsucindu-se pe călcâie şi lăsând-o în mijlocul biroului.

Se întoarse după trei minute şi spuse:

— Veniţi cu mine.

O conduse într-un birou cu geamuri situat mai în spate. Un bărbat înalt, cu părul pieptănat pe spate, cu trăsături regulate, atletic, cu ochi albaştri. Îi întinse mâna.

— Serghei Polyakof. Zise pe un ton de bariton. Vă

aşteptam.

Degaja un magnetism sexual atât de puternic, încât Feriel Shahin simţi cum i se înmoaie picioarele, ea care nu se mai culcase cu un bărbat de luni de zile. Privirea aceea albastră o făcu să se cutremure şi simţi furnicături în ovare. Se strădui să întrebe pe un ton neutru, lăsând privirea în pământ:

— Cum stăm?

Serghei Polyakof îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Lucrurile se aranjează, dar aparatul nu va fi gata decât peste zece zile. A trebuit să verific tot circuitul hidraulic şi să-l trimit la Iliuşin.

Feriel Shahin strânse furioasă buzele.

— Dacă întârzie, apelăm la altcineva. Nu putem să aşteptăm la infinit.

Rusul îi adresă un zâmbet discret şi observă: – Nu ştiu dacă veţi găsi aceleaşi servicii de calitate în altă parte. Este adevărat că am avut unele probleme tehnice, dar. De săptămâna viitoare, aparatul va funcţiona.

— Bine. Acceptă Feriel Shahin. Revin peste o săptămână.

Se întoarse, iar rusul plecă de la birou arborând un surâs demn de Clark Gabie.

— Vă conduc să ne vizitaţi compania, ca să nu ziceţi că aţi venit degeaba.

Ar fi trebuit să-l refuze, însă fiind hipnotizată de privirea lui. Îl urmă. Coborâră până la jumătatea etajului şi o pofti într-un birou cu pereţii plini de planuri de zbor prăfuite. Peste tot erau împrăştiate tot felul de dosare. Mirosea a praf încins.

— Dar nu este nimic aici, observă Feriel.

— Într-adevăr, nu este mare lucru, recunoscu Serghei Polyakof.

Enervată, Feriel Shahin se întoarse către ieşire, dar se pomeni în braţele rusului. Fără un cuvânt, puse mâinile, pe şolduri şi o împinse cu blândeţe, dar ferm către biroul acoperit cu un strat gros de praf. El se aplecă şi îi simţi mustaţa atingându-i obrazul. În acelaşi timp, pântecele se

lipea de al ei. Imediat, simţi volumul unui mădular care i se păru imens. Ţintuită locului de un sărut pătimaş, se lăsă pe spate, fiind înghesuită între birou şi trupul puternic al rusului.

Încercă să scape, însă el era mult mai puternic, iar sexul enorm lipit de pântece o făcea să cedeze. Într-o clipă, Serghei Polyakof îi ridică poalele şi îşi desfăcu şliţul eliberând membru „îi îndepărtă chilotul din bumbac cu un gest sigur şi intră brusc în pântecele femeii, pătrunzând-o până la rădăcină. Ea avu senzaţia că o despica în două. Astfel invadată, era incapabilă să reziste. Rusul îi ridică picioarele ca să o poată poseda mai bine. Ea se prinse cu ambele mâini de marginile biroului ca să nu alunece în partea cealaltă.

Foarte repede, slobozi un mârâit sălbatic, iar Feriel îi simţi seva în vagin ca un torent, lucru care îi declanşă orgasmul. Totul nu durase cinci minute. Serghei Polyakof se retrase triumfând.

— Am simţit că mă vrei, îi spuse el pur şi simplu.

Feriel Shahin se ridică şezând pe birou. Capul îi vâjâia. Spre marea ei ruşine, îşi dădu seama că nu putea să-şi ia ochii de la sexul încă plin de viaţă. Însă Serghei Polyakof şi-l băga deja în pantaloni.

— Ne revedem peste o săptămână, spuse el cu voce egală.

Peste cinci minute, Feriel Shahin se pomeni ameţită în soarele arzător. Era prima oară când avea o relaţie sexuală atât de violentă şi atât de scurtă. Descoperi în ea ceva de care i se făcu frică. Serghei Polyakof ar fi putut să o sodomizeze. Să o supună perversiunilor sexuale, iar ea ar fi cedat. Tocmai ea, militanta căreia nu i se putea reproşa nimic şi care se gândea tot timpul la soţul ei.

Soldatul de pază o salută în timp ce ridica bariera, iar ea se îndreptă spre Sharjah. Pântecele o ardea încă şi nu-i dădu nicio atenţie maşinuţei albe staţionate puţin mai departe, lângă grilajul care izola pistele de şosea.

Capitolul XIII

Richard Manşon ţopăia ca un ied în jurul biroului, în culmea fericirii. Flutura sub nasul lui Malko un teanc de documente.

— Asta este o parte din dosarul Victor Bout! Am fost asiguraţi că Airbuzz. Compania lui, s-a mutat în străinătate. La telefoane nu mai răspunde nimeni, nu mai are activitate, iar avioanele înmatriculate pe firma lui s-au evaporat. Dacă Feriel Shahin s-a dus la el, sunt sigur că n-a invitat-o la un ceai. Individul ăsta ne-a făcut multe probleme. Peste tot dăm de el.

Chris Jones şi Nona se aflau încă în Sharjah. La *Grand Hotel,* iar această nouă legătură a fost descoperită datorită prostituatei care a urmărit-o. De patru zile, nu se mişca nimic. Elko Krisantem îşi făcea veacul prin Sharjah frecventând moscheile şi încercând să-şi facă relaţii... Supravegherea lui Yosri al-Shaiba, negustorul de miere, s-a dovedit practic imposibilă. Ar fi trebuit să dispună de ajutorul forţelor locale ca să se poată evapora în micul cartier unde avea magazinul. După tradiţia musulmană, Abdul Zyad fusese înmormântat imediat după moarte, iar afacerea a fost preluată de nepoţi. În Emirate, viaţa mergea înainte. Însoţită de evenimentele războiului din Irak. Care se ducea la peste o mie de kilometri la nord.

— Cine este Victor Bout? întrebă Malko.

— Un fost ofiţer în armata sovietică a aerului, pe care a părăsit-o în 1991. Este un individ foarte rău. S-a născut la Duşanbe. În Tadjikistan şi are în jur de patruzeci de ani. Vorbeşte şase limbi străine şi a organizat cea mai mare reţea de trafic cu arme pe care o cunoaştem. De ani de zile se află în fruntea listei FBI-ului. A înfiinţat câteva companii aeriene căpuşe cu aparate Iliuşin şi Antonov cumpărate pe nimic. Până

în 1997, a avut o bază la Anvers, în Belgia, după aceea s-a stabilit în Emirate, unde s-a dus Feriel Shahin.

— După opinia lionei, nu are mare lucru, doar nişte birouri şi un hangar mare, observă Malko.

— Să nu vă faceţi iluzii, îl avertiză Richard Manşon, Victor Bout domneşte asupra unui imperiu al traficului de arme internaţional, de altfel, cel mai important din întreaga lume. A livrat arme talibanilor, grupării lui Abu Sayyaf din Filipine, în Liberia şi în Zair. Plus sute de tone în Angola, când se afla sub embargo. Iar până în 2001 a înarmat reţeua Al-Qaida. Posedă vreo şaizeci de avioane înmatriculate în diferite ţări din Africa şi le schimbă mereu numărul de înmatriculare. Este o operaţiune de mare anvergură.

— Se află în Sharjah?

Americanul râse cu tristeţe.

— Trăieşte la Moscova. Dar nu ştim în ce loc. Când cerem informaţii celor din FSB, susţin că este un antreprenor privat care nu violează nicio lege în Rusia. Cu toate astea, este singurul care livrează arme sofisticate în toată lumea. Este specialistul numărul unu în *end-users.* 2 Practic, toţi clienţii lui se află sub embargo.

— Cu siguranţă că Serviciile ruse sunt la curent cu acest lucru, spuse Malko.

Richard Manşon ridică din umeri, descumpănit.

— Fireşte. Îşi cumpără armele din Ucraina, din Bulgaria, din Polonia şi de asemenea, din Rusia. Ei ştiu acest lucru.

— De ce s-a stabilit în Emirate?

— Bună întrebare. Nu ştim nimic, dar credem că este mai practic pentru el fiindcă face multe afaceri cu Afganistanul. El asigură întreţinerea avioanelor companiei afgane Ariana, în urma unui acord mai vechi cu talibanii. Din 1996. Întreţinea umila Air Force a talibanilor. A mai înfiinţat şi o companie charter. The Flying Dolphins. Care asigură legăturile între Sharjah şi diferitele oraşe din Afganistan. Familia şeicului Zayed a fost foarte des invitată la partide de vânătoare acolo. Chiar şi atunci când Stateie Unite au interzis zborurile companiei Ariana, în urma sancţiunilor luate împotriva acestei ţâri,

1. Serviciul rus de informaţii.

2. Certificat finale de însoţire a mărfii.

Victor Bout s-a descurcat şi a obţinut o autorizaţie de zbor pentru avioanele companiei Flying Dolphins.

— Nu aţi întreprins nimic ca să-l opriţi?

Americanul lăsă capul în pământ.

— Am aici un raport potrivit căruia, în 2000, administraţia Clinton a cerut „la cel mai înalt nivel" Emiratelor să-i interzică lui Victor Bout să mai opereze pe teritoriul lor. Însă au fost trimişi la plimbare, sub pretextul că Bout nu are nicio activitate ilegală...

Era clar că Victor Bout ştia să se descurce. Ceva îl neliniştea pe Malko.

— Mi-l descrieţi pe acest om ca un traficant de arme în cantităţi enorme, observă el. Astăzi, Al-Qaida nu mai are nevoie de un astfel de material.

— Este adevărat, recunoscu americanul. Însă Bout este înainte de toate un transportator. Se duce peste tot fără să ceară permisiunea nimănui. La Sharjah nu există niciun fel de control.

— Credeţi că ar putea fi implicat în traficul cu aur al reţelei Al-Qaida?

— Nimic nu este imposibil. Mai cu seamă că fratele lui, Serghei, s-a stabilit la Karachi. Să nu uitaţi că amândoi sunt din regiune şi că vorbesc dări şi urdu. O să cer imediat Centralei din Islamabad să se informeze în legătură cu el şi cu legăturile locale cu oamenii din Al-Qaida.

— Fiind cunoscut ca un cal breaz, zise Malko în continuare, Bush nu şi-a făcut griji în privinţa lui?

Richard Manşon scutură cu tristeţe din cap.

— Victor Bout nu este în capul listei... El nu-şi face griji decât pentru Irak.

— Ilona nu a văzut niciun avion pe pistă, observă Malko. Poate că Feriel Shahin nu s-a dus la el pentru aur. Nu ştim nimic despre legăturile dintre ei.

— Într-adevăr, recunoscu americanul. Voi încerca să localizez avioanele din flota aeriană a lui Bout.

— Dar nu trebuie slăbită nici Feriel Shahin. Sublinie Malko.

Dacă Victor este implicat în transportul aurului reţelei Al-Qaida. Înseamnă că, aparent, ea este omul de legătură. Cred că aveţi toate mijloacele de supraveghere a avioanelor de pe aeroportul din Sharjah.

— Evident, confirmă americanul. Primesc zilnic un raport. O să cer câte unul la fiecare şase ore, ca să nu fim luaţi prin surprindere. Că veni vorba, aveţi vreo veste de la prietenul dumneavoastră turc?

— Îşi face veacul prin Sharjah, a găsit câte ceva de lucru ajutat de imamul unei moschei din cartierul cu bazaruri. Este foarte atent la tot şi la toate. Poate că nu ne ajută la nimic, dar este un lucru necesar, l-am recomandat să fie prudent. Lucrează fără acoperire. Dacă află ce este de fapt, îi taie beregata.

— Dumnezeu să-l aibă în pază. Oftă Richard Manşon. Şi pe dumneavoastră.

Întins pe covorul uzat din moscheea King Faisal, Elko Krisantem încerca să se odihnească puţin. Timp de şase ore descărnase lăzi dintr-o ambarcaţiune abia sosită şi nu mai era deloc tânăr. Câştiga atât cât să nu moară de foame şi plecase de acasă fără „fondurile secrete”. Era acceptat ca muncitor emigrant, iar diferiţii imami cărora li se adresase îi procuraseră cu toţii un loc de muncă. În orice caz, 85% din populaţia Emiratelor era de origine străină, aşa că nu refuza nimic, mai ales că era musulman. Tresări şi înălţă capul. În faţa lui venise un bărbat fără să facă nici cel mai mic zgomot.

— Frate. Începu bătrânul imam al moscheii, te-am studiat încă de când ai venit. Îmi pari un bun musulman şi un om cinstit.

Elko se ridică imediat şi răspunse cu pocăinţă:

— Fac şi eu ce pot.

— Eu nu prea am ce să-ţi ofer. Îi explică imamul, nu suntem foarte bogaţi, dar le-am povestit despre tine unor Oameni cu mai multe posibilităţi. Sunt nişte Tablighis. Au o moschee exact în capătul zonei industriale numită Amer-bin-Fouhairah.

Se află în zona numărul 11. În afara acestui lăcaş de cult, mai conduc şi o mare şcoală coranică şi o sunna a Profetului. Te-ai putea duce să studiezi cu ei.

1. Sectă musulmană fondată în Pakistan, specializată în studierea Coranului.

126

Elko Krisantem făcu un gest fatalist.

— Dar eu nu am bani, de-abia câştig ca să mă hrănesc.

Aşa cum era adus de spate, cu obrajii subţi şi cu părul grizonat, turcul inspira mai degrabă milă. Imamul îi zâmbi cu superioritate.

— Frate, nici nu se pune problema s-o plăteşti. Primesc donaţii generoase de la Oumma şi sunt fericiţi să-l slujească pe Dumnezeu aprofundând credinţa oamenilor. Du-te la ei din partea mea. O să-ţi găsească un pat şi hrană şi te vor lumina. Pe imamul lor îl cheamă Mohammad, ca pe Profet.

— Mulţumesc, mulţumesc! murmură Elko Krisantem. Dumnezeu să vă aibă în pază.

Se aplecă şi sărută umărul drept al imamului în semn de supunere. După ce îşi luă sacul în care avea câteva lucruşoare. Ieşi din moschee. Mergând pe jos. Ajungea în două ore, căci oraşul era imens. Parcurse mai mult de un kilometru şi găsi o cabină de unde îl sună pe Malko.

În picioare pe cheiul Al-Corniche, Yosri al-Shaiba privea o ambarcaţiune bombată care făcea manevrele de acostare lângă un alt vapor ce era în curs de descărcare. Locurile erau scumpe şi numai cei foarte bogaţi îşi permiteau să acosteze direct la chei. Se auzeau strigăte peste tot. Aruncară parâmele, iar ambarcaţiunea se apropia încet, încet de mal. Echipajul părea epuizat din cauza drumului lung pe care îl făcuse din Pakistan, a mării agitate şi a vântului puternic din acest anotimp. Yosri al-Shaiba privea spectacolul, rugându-se la Dumnezeu ca totul să fi mers bine la Gwadar. În acest colţ uitat din Belucistan. Comunicaţiile erau foarte puţine, iar telefoanele mobile prin satelit erau ascultate de americani. Cele două ambarcaţiuni fură în sfârşit una lângă alta.

Imobilizate printr-o perdea de frânghii. Puntea vasului era încărcată cu lăzi şi cutii aruncate de-a valma. Zări chiar şi câteva animale vii.

Yosri îşi pierduse răbdarea şi se urcă la bordul primei ambarcaţiuni, străbătu puntea şi se sui pe marginea celui de-al doilea vas, fiind îmbrâncit de marinarii care începeau descărcarea. Se duse cu inima cât un purice în cabina căpitanului la care ajunse urcând o scară din lemn. Mirosea a peşte, a

păcură şi a mirodenii. Căpitanul vorbea la celular şi îi tăcu semn să se aşeze. Acesta îl ascultă, rugându-se în gând. După ce terminară de discutat, căpitanul veni la el şi îl îmbrăţişă de trei ori.

— Slavă lui Allah, totul a mers strună! îl asigură el imediat. Erau cu toţii oameni simpli care credeau cu tărie că fericirea sau nefericirea depindea *în exclusivitate* de Cel de Sus.

— Facă-se voia Lui, murmură Yosri al-Shaiba. Când o să intru în posesia mierii mele?

— *Inch Allah*, chiar de mâine. Îl asigură căpitanul. Este pusă în fundul calei şi am marfă perisabilă pe care trebuie să o descarc mai întâi. Iar marinarii mei sunt epuizaţi, căci voiajul a fost foarte greu. Allah ne-a trimis o furtună îngrozitoare ca să ne pună la încercare.

— Numele să-i fie binecuvântat, zise negustorul de miere. O să vin mâine cu o maşină şi cu banii.

— *Inch Allah.* Pe mâine, spuse căpitanul la despărţire.

Yosri al-Shaiba refăcu drumul şi ajunse pe chei. Înainte de a pleca, se întoarse şi contemplă îndelung numele cu litere aurii scrise într-o parte: *Sikka Star.* Grijile lui luau sfârşit.

Lungit pe marginea piscinei, de la *Grand Hotel* din Sharjah, Chris Jones avea senzaţia că s-a dedublat. Lui nu-i prea plăcea soarele, dar singura modalitate de a trece neobservat era să vegeteze. Toţi ruşii care veneau în Sharjah aveau un mod foarte simplu de a-şi petrece timpul: stăteau la plajă până le crăpa pielea pe ei, mâncau ca porcii, îşi mai băteau

puţin nevestele care, în general, erau grase şi înspăimântătoare, asta după apusul soarelui, iar apoi se închideau în camere şi beau votca adusă cu ei.

Erau nişte animale care nu citeau, nu se uitau la televizor, nu prea făceau baie, căci nu ştiau să înoate. În timp ce se scălda. Chris era agăţat de nişte huidume oribile. Le plăcea cum este făcut. Uneori se întreba cum va reuşi să intre din nou în normal, căci această treabă nu va dura la nesfârşit. Îi era ruşine să recunoască în sinea lui că cele câteva aventuri cu Ilona, dar mereu din iniţiativa ei, îi lăsa un gust foarte dulce, îndată ce o vedea în costum de baie. Cu picioarele ei lungi ce

se terminau la proeminenţa sexului epilat complet, simţea cum îi transpiră palmele. Făcea dragoste cum văzuse numai în filmele porno. Şi numai în cele foarte bune. Culmea ruşinii era că prinsese gustul felaţiei! Spre ghinionul lui, nu putea să povestească nimănui aceste lucruri. Îşi imagina ce faţă va face Milton când îl va vedea. Nici mgcar partenerului său nu-i va putea vorbi despre aceste plăceri extravagante.

Pentru moment, Ilona era plecată din Sharjah la cumpărături. La hotel nu se găsea nimic. Se uită la ceas. Era unu şi jumătate. Cu o parte din banii obţinuţi pe lingou, Ilona îşi cumpărase un Breitling Callistino şi îl tentase şi pe el. Nu o va aştepta la masa de prânz. Se uită spre restaurantul de deasupra piscinei şi pulsul se urcă vertiginos. O zări pe geam pe Feriel Shahin care discuta aprins cu şeful de sală. Marocanul cu ochii bulbucaţi. Faptul în sine nu avea nimic extraordinar: era una dintre puţinele cliente ale hotelului care nu era rusoaică. Chris Jones îi studia prin ochelarii de soare. Tânăra marocană plecă, iar el se întinse din nou la soare, zicându-şi că-i va spune Ilonei.

De ani de zile, Feriel Shahin era vigilentă, lucru ce îi permisese să supravieţuiască şi să fie liberă. Cu un an în urmă, când’prietenul ei fusese reţinut în Abu Dhabi, ea dăduse dovadă de sânge rece, „aburind” autorităţile care o

lăsaseră să plece. Ascunzându-se în acest hotel de trei săptămâni, fiind obligată să rămână în Emirate, nu se folosea prea mult de paşaportul fals ca să nu aibă probleme. Tot ceea ce se petrecuse în ultimele săptămâni dovedea că americanii încercau să pătrundă în dispozitivul lor. Chiar şi după eliminarea lui Abdul Zyad, pericolul persista. În realitate, arestarea finanţatorului reţelei Al-Qaida în Rawalpindi a pus în mişcare un proces extrem de periculos pentru organizaţie.

Era o cursă contra cronometru cu americanii unde, din păcate, Feriel se afla priponită de un ţăruş precum o capră. Căci pe ea se baza organizarea ultimului transfer de aur indispensabilă finanţării viitoarelor operaţiuni. Nu putea să dezerteze, ci trebuia să rămână în libertate. Ibrahim, şeful de sală marocan, o găsea pe gustul lui, iar ea profita şi îl trăgea de

limbă fără ca el să-şi dea seama. Ceea ce aflase o chinuia. După versiunea lui, o prostituată rusoaică, ce mai stătuse în acest hotel, îşi adusese un amant american cu care îşi petrecea vacanţa.

În timp ce_ Feriel Shahin urca la recepţie, îşi punea o groază de întrebări. Între Dubai şi Abu Dhabi se găseau şase mii de americani, iar majoritatea lucra în domeniul petrolului. Nu mira pe nimeni că unul dintre ei era înnebunit după o târfă din Est. Însă fetele nu-şi pierdeau timpul petrecându-şi vacanţele cu clienţii lor, ci munceau din greu... Poate că asta dăduse peste un miliardar. Numai că bogătaşii nu veneau la *Grand Hotel* din Sharjah. Mai era ceva: în Dubai, alarma i-o dăduse lui Abdul Zyad chiar o prostituată pe care o proteja. Acest lucru elimina existenţa unei cârtiţe din CIA. Adică o altă prostituată marocană. Însă Feriel Shahin nu ştia nimic despre fata care dăduse alarma, nici măcar cum o cheamă. Iar acolo unde se afla Abdul Zyad, nu putea să se informeze. Era totuşi o coincidenţă tulburătoare.

Urcă în camera ei ca să-şi pună costumul de baie şi îi veni brusc o idee genială. Dacă ea profita de acest hotel ca să se

ascundă şi să se dea drept o târfă maghrebiană, de ce n-ar face şi altele la fel? Şeful de sală îi dăduse numărul camerei în care stăteau cei doi: 332, un etaj mai sus. Îşi puse costumul de baie întreg, un *pareo1* pe deasupra, îşi luă geanta în care avea un pistol de care nu se despărţea niciodată şi urcă pe scări.

La *Grand Hotel* se făcea curăţenie în camere în fiecare zi. Aşa că nu se miră când dădu peste femeia de serviciu pe culoar. Se apropie de ea şi, arborând cel mai fermecător surâs, o întrebă în engleză:

— Mi-am uitat cheia la piscină. Aţi putea să-mi deschideţi la 332?

Filipineza nu stătu la discuţii şi, după câteva secunde. Feriel Shahin intră în camera dezordonată şi închise uşa. Precaută, luă pistolul şi introduse un glonţ pe ţeavă, gata să-l folosească. Apoi începu să cotrobăie prin cameră. Termină repede. În fundul dulapului, găsi o valiză încuiată cu cheia. O cântări. După greutate, nu părea să aibă lenjerie. Putea fi un echipament foto. Însă era prea plată pentru aşa ceva. Era

1. Îmbrăcăminte tradiţională în Tahiti.

imposibil s-o deschidă fără să lase urme. O zgâlţână şi nu auzi niciun zgomot, lucru ce îi întări bănuielile. Cu siguranţă erau arme, ascunse în culcuşul lor de burete.

Nu rămase aici prea mult. După ce ieşi, îi pierise cheful să se mai ducă la piscină. Era aproape sigură că descoperise încă un pericol. Dacă în hotel se afla un agent CIA, venise special pentru ea. Se duse în camera ei, îşi puse din nou pantalonii şi coborî. Dintre toţi membrii sau simpatizanţii reţelei Al-Qaida din zonă, în afară de oamenii din triburile din sud. Ea era singura persoană care se putea deplasa şi acţiona în voie. Graţie hainelor tradiţionale, nu risca nimic. Doar dacă nu fusese identificată.

Prin urmare, avea nevoie urgentă de protecţie. Maşina era un cuptor încins şi fu nevoită să lase aerul condiţionat câteva minute ca să se poată urca. Se ducea în zona cargo a

aeroportului din Sherjah. Serghei Polyakof. Reprezentantul lui Victor Bout, era singurul om care o putea ajuta. O va costa scump, dar avea de unde să-l plătească. În plus, „simpatia” pe care şi-a manifestat-o faţă de ea la ultima întâlnire putea să uşureze într-un fel negocierea. Era imperios necesar să elimine orice ameninţare înainte de faza finală a operaţiunii pe care trebuia să o ducă la bun sfârşit.

Capitolul XIV

Malko asculta cu atenţie raportul lui Chris Jones. La prima vedere, nu era nimic alarmant, însă Feriel Shahin era o profesionistă, mereu cu atenţia trează. Oare reuşise cu ajutorul şefului de sală de la *Grand Hotel* să simtă vreo ameninţare? Avea de ales între trei variante, dar niciuna nu-l mulţumea pe deplin: să nu facă nimic, să-i dea ordin lui Chris să părăsească hotelul sau să anunţe poliţia.

— Să nu pleci din hotel, îi zise el lui Chris Jones, dar să fii atent. Ilona să încerce să afle ce l-a întrebat Feriel pe şeful de sală.

Începea să se învârtească din nou în jurul cozii. Implicarea lui Victor Bout în afacerea cu aur rămânea doar o ipoteză. În afară de a o urmări pe Feriel, nu avea niciun fir călăuzitor. Şi nu primise nicio veste de la Elko. Mai avea încă o problemă: era imposibil să-l urmărească pe Yosri al-Shaiba, negustorul de miere, fără ajutorul personalului „local”. Se uită la ceas: timpul se scurgea cu o încetineală exasperantă, iar lipsa de activitate îl apăsa.

Elko Krisantem ieşi fără grabă din moscheea Amer-bin-Fouhairah şi se opri lângă cabinele telefonice. Le spusese noilor prieteni că trebuia să dea un telefon acasă. În Turcia, ca să-i asigure pe ai lui că este bine şi că mai rămâne câteva săptămâni în Sharjah. Cumpărase din băcănia de alături o cartelă cu treizeci de drahme.

Formă numărul lui Malko şi aşteptă. În momentul în care îi răspunse, din moschee ieşi Tawfiq al-Banna. Unul care avea un rol important în afacerea asta. Mai ales în privinţa

afganilor în trecere. Uriaşul se uită la el cu suspiciune şi, în loc să plece la

treaba lui, rămase proţăpit la un metru de el. Elko începu imediat să vorbească turceşte cu înflăcărare. Acesta îl studie câteva clipe, apoi intră în moschee.

— Alo? zise numaidecât Elko, mai sunteţi pe fir? Am avut o mică problemă.

— Sunt aici, spuse Malko, ce s-a întâmplat?

Lipsit de veşti de pe celelalte fronturi, Malko se agăţa de speranţa că Elko va descoperi ceva.

— De ieri, locuiesc la moscheea Amer-bin-Fouhairah, îl anunţă Krisantem. Am o cămăruţă şi fac treburi mărunte. Dimineaţa sunt cursuri de explicare a Coranului. Musulmanii care ţin şcoala sunt oameni foarte cumsecade şi foarte credincioşi. Centrul lor se află în Pakistan. Răspândesc cuvântul Domnului şi sunt extrem de pacifişti.

— Cu toate astea, printre ei există un asasin. Un bărbat înalt de aproape doi metri. L-am văzut cu ochii mei când a înjunghiat-o pe marocană...

— Este Tawfiq, zise imediat Elko. Stă şi el ca şi mine în moschee pentru că a venit din Ras al-Khai’mah unde se află tribul lui. Studiază Coranul şi pare foarte credincios. Aici sunt două categorii de oameni: aceşti tablighis care ţin şcoala şi moscheea şi musafirii ca mine, care vin din toate colţurile lumii. Cei mai mulţi sunt afganii, apoi pakistanezii. Se întrunesc seara, dar pe mine nu m-au invitat încă. Rămân până târziu şi discută în jurul focului.

— Nu ai observat nimic suspect?

— Nu. Duc o viaţă liniştită. Se trezesc dimineaţa foarte devreme, se roagă şi învaţă mult. Nimeni nu discută politică, dar zic numai că americanii sunt blestemaţi şi că Ussama Bin Laden este şeicul tuturor musulmanilor.

— Să fii atent. Îi recomandă Malko. Ai ceva compromiţător la tine?

— Absolut nimic, răspunse Krisantem. Şcoala e mare. O

parte din subsol este rezervată afganilor. Însă restul este accesibil. Nu am văzut arme. O să încerc să mă împrietenesc cu afganii.

— Să fii foarte atent, repetă Malko.

Zborul de la Moscova ateriza cu întârziere, iar Serghei

Polyakof privea un şir de târfe rusoaice care se grăbeau să prindă avionul pentru insula Kish din Iran. Vor sta acolo douăzeci şi patru de ore, după care se vor întoarce ca să obţină altă viză care să le permită şederea pe o perioadă de trei Juni în Emirate.

În sfârşit, debarcară primii pasageri moscoviţi, iar el îi zări numaidecât pe cei pe care îi aştepta. Erau trei bărbaţi în jur de vreo treizeci de ani, masivi, blonzi, raşi în cap, îmbrăcaţi în nişte haine superbe din piele neagră, fără cravată, cu câte o geantă de voiaj în mână. Se grăbi să-i întâmpine la ieşire. Pe unul singur îl cunoştea: pe Dimitri Serghin, o matahală cu fruntea îngustă, care a comandat mai demult în Cecenia o echipă a comandourilor Alpha. Însărcinată să-i hărţuiască pe partizanii independenţei politice. A adus câteva urechi fără importanţă, un sac de dinţi din aur pe care îi smulsese din gura victimelor, moarte sau vii, şi o imensă cicatrice în dreptul splinei făcută de pumnalul unui combatant cecen. Iar pe deasupra, dorinţa de a câştiga destui bani ca să-şi cumpere un apartament la periferia Moscovei. Deşi era gata de orice, acest lucru nu se observa mai mult decât la semenii lui lungiţi la soare pe nisip. Înaintă cu mâna întinsă către Serghei Polyakof, apoi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— *Dobredin*, Dimitri Sergheievici, spuse Polyakof. Vezi tu. Aici e soare, sunt femei şi (coborî vocea) aur, mult aur...

Izbucni în râs, iar Dimitri Sergheievici Serghin se întoarse către oamenii care îl însoţeau.

— Îţi prezint doi tovarăşi. Am fost împreună la *cernozopie* şi poţi să te bazezi pe ei ca pe mine însumi. Cel brunet este Boris Alexandrovici Surjieff, iar celălalt, Vladimir Dimitrievici Ogozodnik.

Urmară strângeri de mâini. Cei trei nou veniţi aveau aceeaşi privire rece şi priveau cu aceeaşi indiferenţă lumea din exterior. Surjieff conducea o sală de sport la Moscova, fapt ce îi permitea să recruteze oameni pentru toate nevoile. Erau cu toţii în relaţii excepţionale cu FSB, care făcea cu regularitate apel la ei pentru aşa-numitele „proceduri extrajudiciare”. Adică asasinarea suspecţilor din mişcarea cecenă. Nu erau bine plătiţi şi îi pândea pericolul dacă erau prinşi de Miliţie, însă acest lucru îi liniştea psihic. Un singur număr de telefon în strada Djerzinski şi totul era aranjat. Serghei Polyakof îl folo-

sise deja pe Serghin ca însoţitor de arme în ţările „sensibile” şi se purtase impecabil. Arma lui preferată era Pulimiot, o puşti-mitralieră cu un încărcător cu şaizeci de cartuşe.

Îndată ce ajunseră în parcare, fură izbiţi de căldura înfiorătoare şi îşi scoaseră hainele de piele înainte să se urce în vehiculul 4×4. Purtau toţi trei tricouri cu dungi alb cu albastru, ca trupele ruseşti de elită. Se duseră la depozit. Când ajunseră aici, o camionetă a companiei Airbuzz descărca deja câteva lăzi care sosiseră cu acelaşi avion în care fuseseră cei trei bărbaţi.

— Materialul vostru, zise pur şi simplu Serghei Polyakof.

Îl urmară în birourile goale şi se instalară în cel în care o „violase” pe Feriel Shahin. Doi angajaţi indieni aduseră câteva lăzi încuiate pe care le lăsară jos. Serghei Polyakof începu să le deschidă pe rând. Prima conţinea doar sticle cu votcă Stolicinaya „Carte Noire” şi izbucniră în râs.

Din cea de-a doua, Sreghei scoase patru pistoale automate Makarov Gyurza cu câte un încărcător cu optsprezece cartuşe. Erau nou-nouţe, ieşite de pe poarta fabricii. A treia ladă conţinea alte trei arme automate Makarov Fort-14, cu încărcătoare numai de douăsprezece gloanţe. Unul dintre ele avea piedica exterioară, trăgaciul şi siguranţa placate cu aur şi mânerul din lemn sculptat. Dimitri Serghin îl luă zâmbind

încântat. Era arma personală pe care o folosea încă din Cecenia. O strecură în curea la spate.

În ultima ladă era puşca-mitralieră Pulimiot dezasamblată. O montară foarte repede, îi puseră încărcătorul, apoi o puseră pe birou. Serghei Polyakof le aruncă recruţilor o privire plină de satisfacţie. Cu astea toate putea să-şi onoreze contractul făcut cu Feriel Shahin.

După ce trase culasa puştii-mitralieră, Dimitri Serghin se uită la Polyakof şi îl întrebă pe un ton egal:

— Ce avem de făcut şi cu ce ne alegem?

Acestea erau legături sănătoase, iar adjunctul lui Victor Bout nu luă în seamă acest stil direct.

— Aveţi de îndeplinit două misiuni, începu el. Prima este de securizare a zonei noastre. Vă voi explica şi în ce mod. A doua este o simplă *însoţire* de aici într-o altă ţară. Imediat ce aparatul nostru Iliuşin va sosi de la reparaţii.

— Arme? întrebă Serghin.

— Nu, zise prompt Serghei Polyakof. Pentru toată treaba va primi fiecare câte zece mii de dolari. În aur. Vă convine?

— *Haraşo,* spuse Serghin, după ce aşteptă şi aprobarea tacită a celorlalţi. Când începem?

— Mai întâi trebuie să vă explic despre ce este vorba şi apoi să vă cazez la *Sharjah Beach Hotel.* Se găseşte pe o plajă unde sunt mulţi compatrioţi. Dacă vă întreabă ceva, spuneţi că aţi venit în vacanţă. Dar nil vă vor pune întrebări... Vă duce un microbuz până acolo, apoi închiriaţi o maşină. Să nu vă despărţiţi niciodată de echipament, lată cu ce îfcompletaţi.

Scoase dintr-o cutie trei telefoane mobile Motorola. Pe fiecare era lipită o bandă din plastic pe care era scris un număr cu cerneală roşie.

— Este numărul meu, le explică Polyakof. Dar să nu-l folosiţi decât în caz de extremă urgenţă. Americanii ascultă absolut tot. Vă voi suna eu. Dimitri Serghievici, tu eşti Alpha 1, Boris Alexandrovici. Alpha 2, iar Vladimir Dimitrievici, Alpha

3. *Haraşo?*

— *Haraşo,* răspunseră toţi trei în cor.

Niciunul nu trecuse de gradul de *praporcik1.* Erau oameni simpli care nu înţelegeau decât ordinele simple. În afară de ceceni, nu mai urau pe nimeni. Nu aveau nicio opinie politică, îşi luară echipamentul, iar Polyakof îi avertiză:

— Să fiţi atenţi că aici nu se bea alcool pe faţă şi nici nu se găseşte de cumpărat. Faceţi economie la votcă şi beţi numai în cameră. Acum vă dau lămuriri în legătură cu primă misiune: securitatea zonei.

Vorbea într-un limbaj militar pe care îl înţelegeau perfect. Toţi adversarii posibili din împrejurimi trebuiau eliminaţi. La Groznîi, tot aşa îşi petrecuseră timpul.

— Dimitri. Continuă Polyakof. Pe tine cade prima chestie. Trebuie să seduci o fată. Zise pufnind. Nu va fi greu că e o târfă... Să faci în aşa fel încât să rămâi singur cu ea şi să o aduci aici. Discret, fireşte.

— De ce să n-o omor imediat? obiectă rusul cu bun-simţ.

Serghei Polyakof zâmbi.

— Pentru că, înainte de a o omorî, am să-i pun câteva întrebări şi să-i fac unele chestii. Cu ajutorul ei vom afla unde şi cum să-i lovim pe cei care ne deranjează.

1. Plutonier.

Îl bătu cu palma pe frunte prieteneşte.

— Asta se cheamă informare.

Omul aprobă cu un zâmbet bovin. Făcuse multă „informare” în Cecenia. Dimitri Serghin avea o metodă foarte eficientă de a-i face pe oameni să vorbească. Ardea de nerăbdare să vadă dacă metoda funcţiona şi în ţările calde.

Capitolul XV

Chris Jones şi Nona se duseră la restaurantul din *Grand Hotel* ca să mănânce. O familie cu trei copii făcea un scandal

de mama focului, iar şeful de sală marocan se înfuriase. După cum îi era obiceiul. Chris îşi comandă un Defender ca aperitiv, în timp ce Nona se duse să-şi ia ceva de la bufet. Gorila examină oamenii de la celelalte mese: nici urmă de Feriel Shahin, însă terorista marocană nu venea mereu aici. La bufet, Ilona discuta cu un rus la fel de înalt şi de masiv ca şi el. Se întoarse la masă cu o farfurie plină cu carne.

— Am întâlnit un tip din Volgograd. Zise ea. M-a agăţat ca un dement.

În mod ciudat, Chris Jones simţi o undă de gelozie. Ce porcărie! îl urmări cu privirea pe compatriotul Nonei care stătea la o masă mai în spate, cu alt rus care avea acelaşi gabarit.

— Locuisec în hotel? o întrebă Chris.

— Nu, nu cred, zise Nona. Sunt oameni de afaceri, nu ţărănoi ca toţi de aici.

În ciuda relaţiilor sexuale episodice cu el, Ilona se purta în continuare la fel, spunându-şi că, dacă avea doi clienţi, câştiga o mie de dolari. Iar pe deasupra, erau ruşi. Cu puţin noroc, se vor îmbăta cu votcă şi nu se vor mai atinge de ea. După ce goli farfuria, zise:

— Cred că mă duc să beau ceva cu ei. Nu pot să te iau şi pe tine pentru că ei vorbesc numai rusa. Nu stau mult.

Chris îşi înmuie buzele în Defender. Nu-i mai era foame. Dacă i-ar fi spus cineva că va sta vreodată cu o prostituată din Volgograd şi că va fi gelos pe deasupra, s-ar fi spânzurat cu siguranţă. Simţind că este descumpănit, Ilona mai rămase să fumeze o ţigară pe care Chris i-o aprinse numaidecât cu bricheta Zippo Swarowski, aşa cum văzuse la Malko.

În plus, era îngrijorat. Feriel Shahin nu apăruse la hotel de ieri. Îndată ce Ilona se duse la noii ei prieteni, el se duse până la recepţie. Cheia marocanei era în căsuţă. Deci nu plecase din hotel.

Llona era fericită că mai vorbea şi ruseşte. Noul ei prieten, Dimitri, căruia nu-i spusese încă cu ce se ocupa, a dus-o să

bea ceva la noul hotel *Radisson*, mai departe către est, pe cornişă şi comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose, din 1996 numai pentru ea. Acest lux i se păru suspect. În mod ciudat, în afara faptului că era mulţumită să vorbească ruseşte, nu se prea simţea în largul ei. Modul în care Dimitri se exprima, privirea, atitudinea i se păreau ale unui mafiot şi asta o speria. Prietenul lui plecase când ieşiseră din *Grand Hotel Sharjah,* într-un enorm 4×4. Asta însemna că nu era un turist oarecare. Brusc, renunţă la ideea de a-i cere bani. S-ar fi întors bucuroasă cât mai repede la hotel. Căscă ostentativ.

— Mi-e foarte somn, spuse ea. Mă conduci?

— Bineînţeles. Hai să mergem, zise rusul care plăti scoţând din buzunar un teanc imens de drahme, Ilona presimţea că Dimitri nu se va mulţumi doar cu un pahar. Imediat ce se urcară în maşină, el îşi deschise fermoarul liniştit, se întoarse spre ea şi spuse cu voce calmă:

— Doar n-o să ne despărţim aşa...

Sexul pe jumătate în erecţie i se păru imens Ilonei care văzuse destule la viaţa ei. Ar fi trebuit să-l refuze, dar îi era frică. Cu un zâmbet su'spus, zise cu vocea unei profesioniste:

— Ce mădular frumos ai.

Meseria tot meserie era. Îndată ce se aplecă, tovarăşul ei o apucă de ceafă şi o forţă să înghită tot membrul. Ea îl muşcă încetişor, iar el slăbi strânsoarea. După aceea, intră în rutină. Se grăbea să-l facă să termine, să coboare şi să ia un taxi. El începu să sufle ca o locomotivă şi Ilona îl masturba cu furie. În momentul în care se golea în gură cu un mârâit de satisfacţie, portiera din partea Ilonei se deschise. La început, se gândi că e poliţia, apoi două mâini o apucară şi o traseră afară atât de violent, încât Ilona căzu.

Ameţită, zări două siluete masive. Unul dintre bărbaţi o ridică, o apucă de ceafă cu o mână, iar cu cealaltă cotrobăiă în

slipul din dantelă. O aruncă pe bancheta din spate a altui

vehicul 4×4 parcat alături, cu motorul pornit. Se urcă lângă ea, o apucă de păr şi zise:

— Acum că ai terminat cu Dimitri, ocupă-te şi de mine. Repede!

Era Boris, cel care era cu Dimitri la restaurant. Cel de-al treilea, pe care nu-l văzuse, se urcă la volan. Vehiculul demară brusc, urmat de maşina lui Dimitri. Răpitorul ei se descheiase deja la pantalonii din piele. Ascultătoare, ea se aplecă peste sexul adormit. Se blestema în gând pentru imprudenţa ei. Mai avusese asemenea aventuri şi la Volgograd. Erau bande de huligani care „pedepseau" tetele sau se distrau cu ele. Dacă opuneau rezistenţă, erau schilodite, bătute sau omorâte. La urma urmei, era un moment dificil care avea să treacă. Instinctul nu o înşelase: chiar erau mafioţi.

Vehiculul mergea cu toată viteza şi îi era greu să ţină sexul în gură. Dacă drumul ar fi fost drept, poate că ar fi reuşit să-l facă să juiseze. Bărbatul o împinse cu forţă şi îşi aprinse o ţigară. Mergeau în afara Sharjahului, iar Ilona se întreba unde o duceau. Apoi vehiculul încetini şi zări o barieră care se ridica şi un hangar lung. Şoferul coborî, deschise portiera şi o trase afară. Dimitri veni lângă tovarăşii lui.

Înconjurată de cei trei. Intră pe o uşiţă care dădea într-un hangar gol, apoi o obligară să urce o scară metalică şi intră în birourile goale, luminate de neoane palide. Se întoarse cu curaj şi le zâmbi răpitorilor ei.

— Am fi putut merge la hotel...

Drept răspuns, Dimitri îi trase o palmă foarte grea. De o lipi de perete şi aproape că o ameţi. Cu ochiul stâng închis, cu capul vâjâiridu-i, ea îi văzu pe cei trei scoţându-şi hainele, apoi tricourile. Când văzu tatuajele. Înţelese cu cine avea de-a face. Aşa îi fusese norocul, să dea peste asemenea indivizi în Sharjah! Bărbaţii o priveau cu un amestec de senzualitate şi dispreţ. Dimitri se întoarse spre cei doi tovarăşi.

— Ei, cine începe?

— Vladimir n-a primit încă nimic, observă Boris cu bun-simţ.

Vladimir se apropie, o fixă pe Ilona drept în ochi şi zise:

— Dacă nu mă faci să mă simt ca un foc de artificii, îţi stâlcesc mutra de târfă.

Fără o vorbă, Ilona se lăsă pe vine. Îi desfăcu cureaua şi se puse pe treabă. Simţi cum un altul se apropia de ea pe la

spate, îi rupea fusta şi îi smulgea chilotul. Nişte degete butucănoase se înfipseră în ea şi o cotrobăiră ca un animal, atât de tare, încât muşcă fără să vrea membrul care îi umplea gura. Primi imediat o palmă şi ţipă prăbuşindu-se la pământ. Boris o ridică rapid de jos şi o trânti peste biroul imens şi gol. Vladimir îi trase capul pe spate, sptijinind-o cu ceafa de margine, astfel încât să-i vadă faţa. Îi înfundă sexul imediat până în gât. Ilona icni, dar se abţinu să vomite, apoi simţi că unul dintre ei îi depărta cu brutalitate picioarele şi un membru o pătrunse atât de adânc, încât parcă îi împinsese ovarele până în gât. Termină numaidecât şi fu înlocuit de prietenul lui. Acesta îi îndoi picioarele şi o sodomiză cu o violenţă de nedescris.

Se excitau unii pe alţii, făcând glume porcoase şi aprecieri scârboase, batjocorind-o pe rând. Între două violuri, beau câteva guri de votcă direct din sticlă. Pe Ilona o durea tot corpul, pântecele îi lua foc şi îşi spunea întruna că se va termina tot chinul dacă îi lăsa în pace.

Supliciul dură mai mult de o oră. Capul îi vâjâia. Nu se mai gândea la nimic, fiind preocupată să-şi satisfacă cât mai bine călăii. Îşi dădu seama deodată că o lăsaseră în pace. Lungită pe burtă de-a curmezişul biroului, în mirosul de alcool, de spermă şi de sudoare, profită de momentul de acalmie ca să se refacă. Bine că se terminase! Apoi Dimitri o apucă de păr cu un rânjet deocheat:

— Ţi-a plăcut, porumbiţo? Nu întâlneşti în fiecare zi aşa mădulare ca ale noastre.

Ilona nu răspunse ca să nu reînceapă coşmarul. Dimitri continuă:

— Trebuia să ne distrăm puţin înainte să trecem la treabă...

Sper că o să fii de comitet.

Ilona simţi un junghi în inimă.

— La treabă, zise ea. Ce vrei să spui?

Bărbatul îi aruncă o privire plină de răutate.

— Ce credeai, că te-am adus aici ca să ţi-o tragem puţin? Puteam s-o facem şi pe plajă. Nu. Drăguţo, trebuie să-ţi punem nişte întrebări.

— Întrebări?

Acum nu mai înţelegea nimic. Rusul o strânse de gât şi, suflându-i un damf de alcool în faţă. Zise:

— Da, porumbiţo. Câteva întrebări despre prietenul tău american. Şi despre tovarăşii *lui.*

Ilona înţelese imediat. Ora de sex fusese doar o distracţie.

— Nu ştiu ce vrei să spui, se prefăcu ea că nu înţelege. Eu lucrez aici şi am găsit un client american care îmi dă cinci sute de dolari pe zi ca să petrec vacanţa cu el.

Dimitri clătină din cap.

— Chiar că eşti proastă! Bine, la treabă. Să ştii că în Cecenia am văzut fete şi mai rele decât tine. Hai, aşază-te în patru labe pe birou.

Ea se supuse ca să nu fie bătută, iar rusul îi atinse uşor fesa.

— Ce funduleţ frumos... Nu te mişca. Boris! Ai materialul?

— Da, strigă Boris.

Dimitri o cuprinse de mijloc cu ambele mâini şi îi prinse capul între pulpele enorme. Îl văzu pe Boris apropiindu-se pe la spate. Îi îndepărtă fesele cu mâna stângă. Ilona simţi un obiect rece şi tare care îi forţa anusul şi ţipă. Bărbatul care o viola rânji.

— Nu e aşa de bun ca mădularul meu. Nu-i aşa?

Îi înfipse fără milă ceea ce i se păru că seamănă cu o bară lungă ce îi pătrundea în intestine. Nu se mai sfârşea, iar Ilona urla cu fiecare centimetru care înainta. În fine se opri. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dinţii îi clănţăneau şi avea senzaţia că obiectul îi pătrunsese până în stomac. Dimitri îi

lăsă capul, iar Boris ocoli biroul şi se aşeză în faţa ei, fluturându-i ceva sub nas.

— Vezi ce-i asta? o întrebă el?

Printre lacrimi. Ilona zări un tub pe care era înfăşurată o bucată de sârmă ghimpată şi ascuţită la capete. Rusul continuă:

— O să ne jucăm de-a câinele. O să-ţi bag jucărioara asta drăguţă în funduleţ. Dar să ştii că o s-o şi scot.

Se întoarse în spatele ei şi simţi imediat tubul în rect. Câteva secunde nu simţi nimic, apoi ca o senzaţie plăcută, căci îi scoteau tubul care o viola. Numai că plăcerea nu dură mult. O usturime atroce o făcu să ţipe înfiorător. Sârma ghimpată era în contact direct cu intestinul de unde ieşea prin anus, terminându-se cu un laţ înfăşurat în mâna călăului, protejată cu o mănuşă din piele. O trăgea puţin afară, iar sârma ghimpată începuse să se desfăşoare. Boris îi şopti la ureche:

— Preferi să-l răsucesc sau să şi-l scot dintr-odată?

Îngrozită. Ilona nu răspunse. Aproape imediat avu senzaţia

că cineva îi sfâşie măruntaiele. Încercă să se întoarcă, ca să însoţească mişcarea sârmei ghimpate, iar călăul izbucni în râs. Asta însemna să se joace de-a câinele. Ilona se întorsese cu faţa în sus, ca un câine care vrea să se joace.

— Vrei să ne ajuţi, nu-i aşa, porumbiţo? o întrebă cu blândeţe Boris.

Cum fata tot nu răspundea, trase brusc sârma cu un centimetru. Boris înşfăcă sticla de votcă şi turnă puţină pe anusul rănit.

— Să ştii, porumbiţo, că avem toată noaptea la dispoziţie, preciză el, nu-i greu de răspuns la ce te întrebăm noi...

Chris Jones nu reuşea să închidă ochii. Se uită la ceas pentru a_mia oară. Era două şi jumătate dimineaţa şi Ilona nu venise. Încerca să se liniştească spunându-şi că îşi petrece noaptea cu un client. La urma urmei, era o târfă. Nu îndrăznea să-l sune pe Malko la ora asta. Şi ce ar putea să-i

spună? Că era gelos? încercă să doarmă, dar dădu drumul la televizor ca să mai afle cum mai mergea războiul. Dar nu-l interesa deloc aşa cum o făcea de obicei. Se ridică şi deschise uşa camerei. Vizavi se auzea o discuţie aprinsă. Un rus îşi bătea nevasta care urla.

Gorila se îmbrăcă, coborî un etaj şi se duse spre camera lui Feriel Shahin. Pulsul urcă vertiginos. Uşa era deschisă. Aruncă o privire înăuntru şi văzu şifonierul gol. Marocana se întorsese aseară ca să-şi ia catrafusele şi plecase din hotel. Se întoarse în cameră, introduse un glonţ pe ţeava Glock-ului şi îl puse lângă pat. Nu-i plăcea această cojncidenţă: Feriel Shahin plecase exact când Ilona a dispărut. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşi să adoarmă şi numără orele până la ziuă. La ora opt. Îl sună mai întâi pe Milton Brabeck. Acesta îl sfătui să-l sune pe Malko pe care îl trezi din somn.

— Avem o problemă! zise cu gravitate gorila.

Se făcuse ora douăsprezece şi tot nu aveau nicio veste de la Ilona. Mobilul era închis. Chris Jones inspectase *Beach Hotel,* dar nu-l reperă pe bărbatul pe care îl văzuse ieri în

restaurant, despre care nu ştia nici cum îl cheamă. Iar hotelul era plin de ruşi.

Malko se frământa. Exista o legătură evidentă între dispariţia lui Feriel Shahin şi cea a Ilonei. De ce au răpit-o pe Ilona? Prezenţa celor doi ruşi îl determina să-l bănuiască pe Victor Bout.

— Mă duc la World Trade Center, îi zise el lui Milton. Du-te la Chris în Sharjah.

După douăzeci de minute, se găsea în faţa lui Richard Manşon. Acesta nu păru îngrijorat de dispariţia Ilonei, în schimb, îl neliniştea cea a lui Feriel Shahin.

— De data asta o să apelez la CID ca să o găsească, fiindcă avem numele sub care figurează. Dar nu-mi miroase a bine. Pregătesc ceva şi vor să scape de noi. Aţi mai primit veşti de la Krisantem?

— Încă nu. Zise Malko, dar nu mă sună regulat. Trebuie să o

găsim pe Ilona.

— Poate că este cu un client, spuse americanul. Să mai aşteptăm până diseară.

Malko se întoarse la *Intercontinental.* Era îngrijorat, Ilona era o fată serioasă şi se temea. Nu plecase de bunăvoie. Richard Manşon avea dreptate: nu era de bine, iar rusoaica era implicată într-un fel. În timp ce conducea, sună telefonul mobil, îl deschise şi văzu numărul afişat: începea cu 06. Răspunse, dar cel ce apelase închise. Aşteptă până ajunse la hotel şi verifică numărul. Era vorba de una dintre cele patru cabine din faţa moscheii Amer-bin-Fouhairah. Ori era o coincidenţă extraordinară, ori era Elko Krisantem, singura persoană care putea să sune de acolo. Poate că turcul fusese nevoit să închidă şi îl va suna din nou.

După două ore, Malko tot se frământa. Elko nu mai sunase. De data asta era sigur că adversarii trecuseră la contraofensivă. Îi mai rămâneau Chris şi Milton şi armele lor de foc. Dar cum şi împotriva cui să le folosească? Acum nu mai era vorba de aurul reţelei Al-Qaida, ci de a-şi salva colaboratorii. Mobilul sună’din nou şi se repezi să răspundă. Nu era Krisantem. Ci o voce de femeie.

— Malko? Sunt eu, Ilona.

— Ilona! strigă Malko, extrem de uşurat. Unde eşti? Suntem foarte îngrijoraţi.

— Of, am făcut o prostie, spuse rusoaica. Am băut prea multă şampanie şi m-am culcat foarte târziu. Acum m-am trezit. Sunt la hotelul *Radisson,* în Sharjah şi nu am cu ce să vin.

Ştiind cât de mult îi plăcea Nonei şampania, i se părea normal.

— Nicio problemă, zise Malko. Ajung acolo într-o oră, o oră şi ceva. Unde te găsesc?

— La bar. La parter, când intri, pe dreapta.

După ce închise, se simţea uşor ca un fulg. Acum că

apăruse Ilona, mai trebuia să o găsească pe Feriel Shahin. Era posibil ca marocana să se fi nnutat la alt hotel, mai ales că simţise o prezenţă suspectă. Îl sunase şi Elko Krisantem. Coborî să se întâlnească cu Milton şi Chris la cafeneaua de la *Inter şi* le spuse vestea că Ilona apăruse.

— Mă duc să o iau, propuse imediat Chris Jones, înveselit subit.

— Eşti îndrăgostit! zise Milton Brabeck.

Furios, Chris se încruntă. Malko simţi încet, încet cum bucuria se risipeşte. Povestea Nonei era totuşi bizară. În meseria lui, nu prea existau coincidenţe.

— O să mergem toţi trei, hotărî el. Imediat ce o luăm de acolo, căutăm prin toate hotelurile din Sharjah ca să încercăm să o găsim pe Feriel Shahin. Cred că sunt vreo douăsprezece.

Chris Jones îi simţise reticenţa şi îl întrebă:

— Cum vi s-a părut la telefon?

— Am vorbit puţin, răspunse Malko, dar mi s-a părut normală. Plabar nu am... cel de-al şaselea simţ al meu... poate că pur şi simplu sunt paranoic...

Se duse să întrebe la recepţie. Hotelul *Radisson* se afla chiar în centrul Sharjahului, lângă moscheea Al-Majfirah, între cornişă şi mare. Nu credea că era o capcană în acest mare hotel de lux, mai ales ziua în amiaza mare.

Elko Krisantem lucra în grădină. În spatele şcolii coranice era o mică grădină de legume destinată să mai îmbunătăţească hrana de zi cu zi a comunităţii. Dar nu era liniştit. Când a vrut să-i telefoneze lui Malko. Tawfiq. Uriaşul, apăruse brusc de parcă îl urmărea. Elko se grăbise să închidă şi să intre în curte. Se schimbase ceva în atitudinea oamenilor de la moschee în privinţa lui: nu mai aveau încredere în el. Nu-i mai vorbeau şi fugeau de el. Chiar şi tablighis erau mai puţin amabili. Avea impresia că această schimbare data din ziua în care, crezând că nu-l vede nimeni, coborâse în subsolul unde locuiau afganii pentru o explorare

discretă şi unde dăduse peste un afgan înarmat cu un Kalaşnikov.

Era prima armă pe care o văzuse în moschee. Dar se retrase sub privirea furioasă a afganului care nu-l întrebase nimic. Terminase de grădinărit şi îşi spuse că trebuia neapărat să-l anunţe pe Malko. Moscheea era suspectă şi putea foarte bine ca o parte din aurul teroriştilor să fie ascunsă aici. Îşi puse pânza pe cap şi se duse în curtea pustie. În curând, va veni ora de rugăciune. Va profita de acest lucru ca să telefoneze. În fiecare zi, timp de zece minute, îngenuncheau cu toţii pe covoraşele lor. Aşteptă chemarea muezinului, apoi se îndreptă către poarta mare. Se strecură în cabina telefonică şi introduse cartela în aparat. Forma numărul mobilului lui Malko, când simţi o prezenţă în spatele lui. Se întoarse: era Tawfiq. Bărbosul mătăhălos cu furie în ochi. Care apăruse brusc şi îl observa, înainte ca turcul să aibă timp să-şi ia cartela, namila scoase din *abaya* un cuţit de măcelar cu lama lungă de treizeci de centimetri şi i-l înfipse lui Elko între coaste.

— Frate, tu nu te rogi? îl întrebă el cu un aer răutăcios.

Îl împinse cu vârful cuţitului, iar Elko fu nevoit să facă un pas înapoi ca să nu fie înţepat. Tawfiq al-Banna se aplecă spre cadran unde era afişat numărul şi se întoarse.

— Frate, dar ăsta nu este un număr de Turcia.

Malko ocoli sensul giratoriu al moscheii Al-Majfirah şi se angaja pe cornişă, îndreptându-se spre est. *Radisson.* Hotelul nou-nouţ se afla imediat pe dreapta, la capătul unei alei lungi, cu un parching în stânga. O luă pe alee, se opri sub copertina de la intrare, se întoarse spre Chris Jones şi îi spuse:

— Du-te să o aduci.

Americanul coborâse deja din Mercedes şi intră pe uşa turnantă. Malko privi în jur Parcarea era aproape goală fiindcă hotelul abia se deschisese. După două minute, gorila apăru îngrijorată şi se sui în maşină.

— Nu-i acolo, zise el.

— Te-ai uitat bine peste tot?

— Da.

Era ciudat.

— Mă duc şi eu.

Lăsându-l pe Milton la volan, intră în hotel şi se duse la barul care era pustiu. Un şef de sală indian îl întâmpină cu un zâmbet larg, foarte fericit să vadă în sfârşit un client.

— Caut o tânără blondă care a fost aici adineauri. Începu Malko. Aţi văzut-o cumva?

Indianului îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Domnule, zise el într-o engleză perfectă, sunt aici de la zece dimineaţa şi n-am văzut pe nimeni. „Femeile tinere” vin mai degrabă seara, dacă asta căutaţi.

Malko îi mulţumi şi ieşi, tulburat. Ori Ilona îl minţise – dar nu vedea de ce – ori nu venise niciodată aici şi a fost obligată să-i dea întâlnire. În acest caz, nu putea fi decât o capcană. Totuşi, singurul motiv al acestui apel fusese să-l atragă aici. Se urcă în Mercedes uimit şi le povesti celor două gorile.

— Mai aşteptăm puţin? întrebă Chris. Cu durere în suflet.

— Nu foloseşte la nimic, zise Malko. Llona n-a venit deloc aici. Atunci să mergem la *Sharjah Beach Hotel,* să vedem dacă îl găsiţi pe bărbatul care era cu ea la restaurant.

— De ce nu ne ducem la Airbuzz? întrebă Milton. Acolo sunt ruşii care au legătură cu Al-Qaida.

— În afară de o expediţie în forţă, nu cred că rezolvăm mare lucru, obiectă Malko. Nu avem nicio bază legală, iar locul

este păzit de militari. În plus, nu trebuie să-i alertăm pe ruşi, care nu ştiu probabil că ne interesează.

Intră pe Corniche Road, marele bulevard cu două benzi despărţite printr-im refugiu, care nu prea era circulat. Parcurseră vreo sută de metri, când îi depăşi un 4×4 negru cu geamurile fumurii. Dar, în loc să-şi continue drumul, încetini şi trecu în faţa lor. Pulsul lui Malko crescu brusc.

Vehiculul nu avea număr de înmatriculare. În clipa în care voia să-l atenţioneze pe Milton, geamul din spate se deschise şi apăru ţeava unei puşti-mitralieră.

Înainte ca arma să-şi înceapă tirul, cu un gest reflex. Malko cârmi brusc volanul spre stânga. Se auzi o lovitură surdă şi Mercedesul se urcă pe refugiul din mijloc. Se auziră împuşcături de armă automată, iar rafala nimeri partea din spate a Mercedesului, în dreptul portbagajului. Caroseria fu ciuruită de o ploaie de gloanţe care sparseră cauciucul din spate, din partea dreaptă. Geamurile se făcură ţăndări. Mercedesul căzu hurducându-se în partea cealaltă a refugiului şi termină cursa pe marginea bulevardului. Flăcările ţâşniră din spate şi în câteva clipe cuprinseră tot vehiculul. Malko împreună cu cele două qorile se aruncară din maşină. Milton strigă:

— Fiţi atenţi că vin!

Vehiculul 4×4 negru trecuse şi el în partea cealaltă a bulevardului şi venea după ei. Nu aveau cum să distingă feţele ocupanţilor din cauza reflexelor din parbriz, dar cu siguranţă nu erau prieteni. Chris începu să tragă cu arma Glock. Trăgea tacticos foc cu foc. Văzură atunci vehiculul duşmanilor punând o frână bruscă şi oprindu-se. Malko şi Milton îşi scoaseră şi ei armele, dar nu apucară să tragă, căci vehiculul negru traversă din nou refugiul şi porni în direcţie opusă. Nu aveau cum să-i urmărească pe jos.

Câţiva curioşi începură să se adune în jurul Mercedesului care ardea. Din fericire, flăcările ascundeau urmele gloanţelor, iar acest lucru putea să pară un simplu accident de circulaţie. Furios la culme, Malko îl sună imediat pe Richard Manşon. Termina de explicat situaţia, când în dreptul lor opri o maşină

de poliţie alb cu verde. Un poliţist coborî din ea cu un extinctor în mână. Malko se duse la colegul lui, ascunzând tulburarea.

Oare ce se întâmplase cu Ilona? Atacul nu avea semnătura

reţelei Al-Qaida, ci semăna mai mult cu o răfuială a mafiei ruseşti.

Boris Alexandrovici Gurjieff nu se va mai bucura în veci de cele zece mii de dolari care-i reveneau. Prăbuşit pe bancheta din faţă, cu capul dat pe spate, se uita cu privirea sticloasă în tavan. Un glonţ îl nimerise drept în frunte şi îi zdrobi ţeasta. În toată Toyota erau numai rămăşiţe de materie cervicală şi sânge. Strângând din dinţi, cei doi ruşi care supravieţuiseră îşi rumegau în tăcere nereuşita, cu toate că îşi puseseră toate speranţele în arma lor Pulimiot.

Ca nişte buni militari, rupseseră legătura când au constatat că adversarii lor nu fuseseră anihilaţi, ci dimpotrivă, chiar au ripostat. Serghei Polyakof se va înfuria... Străbătuseră tot cartierul Sharjah, îndreptându-se apoi spre aeroport. Fiindcă nu-i urmărea nimeni, se relaxară puţin. În afară de trei mici zgârieturi în parbriz, vehiculul 4×4 nu avea semne compromiţătoare. Imediat ce pătrunseră în depozite. Dimitri intră pe rampa ce ducea la hangar şi parcă maşina.

După trei minute, sparse parbrizul cu o ghioagă. Serghei Polyakof apăru în clipa în care scoteau trupul lui Boris din maşină şi îl acopereau cu o pânză şi izbucni:

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Necazuri! zise pur şi simplu rusul.

Dimitri Serghin aprobă cu un aer morocănos.

— Da. Ne-au scăpat printre degete şi l-au omorât pe Boris.

Asta era cea mai mică grijă a lui Serghei Polyakof.

— V-au identificat? îi întrebă el imediat.

— *Niet.* Zise Vladimir Ogoroznik. Nici măcar nu ne-au văzut la faţă. Dar erau înarmaţi şi ştiau cum să folosească materialul. Dacă nu ne întorceam, o mierleam cu toţii.

Serghei Polyakof le aruncă o privire plină de dispreţ. Asta era elita armatei ruse. Toţi trei. Cu un Pulimiot şi bazându-se pe elementul surpriză, nu au reuşit să lichideze trei americani.

— Trebuie să scăpăm de maşină, spuse el, căci americanii

au legături strânse cu CID. O s-o ducem în sud, la prietenii noştri, chiar acum împreună cu Boris. O să-l îngropăm acolo. Băgaţi-l înăuntru.

Boris era tare greu. După ce îl culcară pe bancheta din spate. Dimitri zise cu răutate:

— O luăm şi pe ticăloasa aia? Am chef să-i stâlcesc mutra.

— Momentan, rămâne aici, zise pe un ton sec Serghei Polyakof. Aţi făcut destule prostii pentru ziua de azi.

Ilona zăcea legată fedeleş pe podeaua biroului în care fusese torturată. Îi dăduseră ceva de mâncare şi îi făcuseră o injecţie cu morfină ca să poată vorbi în orele ce aveau să urmeze. Din anus îi curgea sânge întruna, iar durerea devenea insuportabilă. Ameninţarea cu o nouă „joacă de-a câinele” o convinsese să-l sune pe Malko. Îşi aştepta moartea, resemnată şi lipsită de orice speranţă. Şi asta doar pentru că se găsise la locul nepotrivit într-un moment nepotrivit. Fusese prinsă într-o treabă care o depăşea. Călăii o vor lichida îndată ce nu vor mai avea nevoie de ea. Intestinele o usturau înfiorător şi se întreba cât va mai dura până va intra în agonie. Cel mai rău era că torţionarii ei nu o urau niciun pic, ci o tratau cu indiferenţă. Era ca un cobai de care vor scăpa când nu vor mai avea nevoie de el.

Serghei Polyakof se urcă la volanul BMW-ului său şi îi făcu semn soldatului să ridice bariera. Se întreba cum să acţioneze. Feriel Shahin va afla imediat. Pentru moment, nu ştia unde se află şi sub ce nume. Ascunsă sub veşmintele tradiţionale, putea să se deplaseze în voie. Nu îndrăznea să se gândească cum va reacţiona. Aparatul Iliuşin 76 pe care îl închiriase sosea abia mâine. Planul de zbor pe care îl trimisese turnului de control de pe aeroportul din Sharjah prevedea plecarea în următoarele patruzeci şi opt de ore. Cu destinaţia Angola.

Cu cât rămânea mai mult în Sharjah. Cu atât valora mai mult. Americanii îşi vor da seama de unde provine lovitura şi vor acţiona în consecinţă. Şi asta, în timp ce Serghei Polyakof îşi luase angajamentul faţă de Victor Bout că va asigura o „zonă de protecţie”. Nici nu îndrăznea să se gândească ce se

va întâmpla cu el dacă nu va reuşi. În meseria lui, concedierile se terminau de obicei cu un glonţ în ceafă. Ocoli aeroportul şi o luă spre Ras-al-Khaimah. Boris Gurjieff nu-şi închipuise vreodată că va dormi somnul de veci sub palmierii deşertului...

150

Lui Serghei îi mai rămaseră doar câteva ore ca să rezolve problema, adică să-şi elimine definitiv adversarii. Poate că Ilona îi mai era încă de folos. Acum nu mai punea probleme. În cel mai rău caz, o va îmbarca în Iliuşin şi o va arunca în mare deasupra statului Oman.

Cu mâinile legate la spate şi gleznele imobilizate, Elko Krisantem se străduia să reziste. Tawfiq al-Banna îl dusese cu cuţitul înfipt între coaste până la subsol, unde erau afganii. Acolo l-au bătut mai întâi cu paturile armelor, după o discuţie în dări din care nu înţelesese o iotă. După aceea, unul dintre afgani care vorbea engleza se aşeză pe vine dinaintea lui cu privirea plină de ură.

— Eşti un câine! ţipase el. Eşti un câine nenorocit, fiindcă eşti musulman de-al nostru. Dumnezeu o să te pedepsească aspru.

Elko spusese în turcă şi în engleză că e nevinovat, jurând că nu înţelege ce i se întâmplă. Îl controlaseră până la piele, dar nu găsiseră nimic. Erau foarte convinşi, iar numărul din cabina telefonică era de ajuns ca să-l incrimineze. Nu mai avea cum să susţină că era un număr din Turcia:

— Lucrezi cu americanii! sfârşise prin a spune interlocutorul lui. Înainte de a pleca de aici, îţi vom tăia gâtul.

Până atunci, va sta într-o celulă minusculă amenajată lângă tabăra afganilor, unde era un frig glacial. Pe jos era pământ bătătorit şi întuneric beznă. Nu avea nicio şansă să evadeze, deşi nu-i confiscaseră laţul, neştiind probabil la ce foloseşte. Cu toate astea, viitorul nu era prea roz. Tawfiq al-Banna îl ura de moarte pe Elko şi nu vedea cum ar putea scăpa din acest beci. CIA nu îşi va asuma niciodată riscul să atace o moschee ca să-l elibereze, mai ales că el nu avea contract cu Agenţia.

Deşi soarele bătea direct în fereastra biroului lui Richard Manşon, atmosfera era lugubră. Americanul ascultase veştile proaste din timpul zilei, ghemuit în fotoliu şi jucându-se maşinal

cu bricheta. Nona dispăruse bine mersi, fiind răpită de ruşii neidentificaţi care nu ezitaseră să desfăşoare o operaţiune militară ziua în amiaza mare, în plin centru al Sharjahului. Probabil că aveau legătură cu Airbuzz, dar nu puteau să dovedească.

Unde se afla Ilona, prostituata rusoaică, devenită astfel persoană auxiliară pentru CIA? Oare fusese mituită sau torturată? Feriel Shahin se evaporase şi ea, ca şi Elko Krisantem. Pe măsură ce orele treceau, Malko era din ce în ce mai trist. Apelul întrerupt de la turc nu era semn bun.

— Ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Richard Manşon. Nu mai avem niciun indiciu în găsirea aurului.

Dar lui Malko nu-i stătea acum mintea la aurul teroriştilor din Al-Qaida.

— Este adevărat, recunoscu el. Dar înaintea aurului, trebuie să-i găsim pe Ilona şi pe Elko. Cred că sunt în mare pericol.

— Ce sugestie aveţi? Să apelăm la CID?

— Nu. Ne vom descurca singuri. Vom începe cu moscheea din Sharjah pentru că nu ştim unde putem s-o găsim pe Ilona. Dacă Elko nu dă niciun semn de viaţă până diseară, cred că trebuie să ne ducem acolo împreună cu Chris şi Milton şi să facem o descindere ca să ne asigurăm că turcul este acolo.

— Şi dacă nu e?

Malko făcu un gest de neputinţă.

— Cred că vom găsi nişte indicii. Nu pot să-l abandonez.

Americanul nu se lăsa.

— Este o *moschee,* sublinie el. Dacă vorbesc cu cei din CID, le cunosc dinainte răspunsul: va fi negativ. Iar dacă intervenţia voastră va fi un dezastru, consecinţele politice vor fi incalculabile. Mulţi conducători de pe aici se joacă cu focul.

Mai ales în Sherjah. Unde populaţia este foarte islamizată. Nişte străini care atacă o moschee – adică nişte necredincioşi – pot să aprindă spiritele şi să declanşeze reacţii violente. Noi atentate împotriva americanilor. De asemenea, eu nu pot să vă dau undă verde.

— Am înţeles, spuse Malko fără alte comentarii. În acest caz, nu ne rămâne decât să aşteptăm.

— Aţi făcut o treabă extraordinară, recunoscu Richard Manşon. Datorită faptului că aţi urmărit-o pe Feriel Shahin, suntem aproape siguri că aurul reţelei Al-Qaida se află undeva

în Emirate şi va fi scos cu unul dintre avioanele lui Victor Bout. Atât timp cât pe pista aeroportului din Sharjah nu este niciun avion, mai beneficiem de un scurt răgaz. Profitaţi de el ca să descoperiţi unde l-au ascuns.

Se despărţiră cu o strângere de mână. Chris şi Milton aveau feţe de înmormântare. Malko zise până să ajungă la parter:

— Diseară mă duc la moscheea Amer-bin-Fouhairah. Chiar dacă nu e corect din punct de vedere politic. În orice caz, asasinul Touriei Zidani se află acolo. Nu mă voi duce degeaba. Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva lui Elko.

Chris Jones, care se gândea doar la Ilona, zise:

— Vin şi eu. Chiar cu riscul de a fi concediat.

Expediţia nu putea fi tristă. Probabil că se vor lupta cu vreo treizeci de persoane. Malko îşi zise că. Dacă descoperea în moschee măcar o parte din aurul reţelei Al-Qaida. Richard Manşon va uita de supărare. Oricum, ar fi făcut orice ca să-l salveze pe Elko, altminteri nu s-ar mai putea uita niciodată în oglindă.

Capitolul XVII

Feriel Shahin transipira toată sub *hijab:* căci Toyota ei 4×4 nu avea aer condiţionat şi se simţea ca într-un cuptor. Lângă

ea, un beduin din tribul Al-Sheni din Ras al-Khaimah parcă nici nu exista. Alţi doi erau în faţa vehiculului 4×4. Care preceda o furgonetă albă în care se înghesuiau alţi şase beduini înarmaţi, până-n dinţi. Nu prea se simţeau în largul lor de cum ieşiseră dintre stâncile lor, cu atât mai mult în prezenţa unei femei, chiar dacă respecta cu stricteţe regulile islamice. Mai cu seamă că le dădea ordine. Ştiau că este o combatantă islamistă şi i se supuneau. Marocana se aplecă spre şofer.

— Nu trebuie să stăm acolo mai mult de o jumătate de oră. Dacă ne deranjează, oamenii tăi trebuie să tragă.

— *Aiwa1,* zise el.

Erau în Sharjah şi mergeau pe Al-Wahda Street, de-a lungul zonei industriale. De când plecase din *Grand Hotel.* Feriel Shahin se refugiase într-un trib de simpatizanţi ai reţelei Al-Qaida, singurul loc unde se simţea în deplină siguranţă. Acolo, CID nu va veni după ea. Fireşte că acest artificiu nu simplifica lucrurile, căci din prudenţă, nu-şi folosea telefonul mobil.

Prima veste proastă i-o adusese un mesager care venise la Airbuzz: americanii nu fuseseră neutralizaţi. Alt mesager îi adusese vestea reţinerii unui spion, foarte probabil trimis de americani, în moscheea Amer-bin-Fouhairah. Atunci se hotărâse pe loc: trebuia să ascundă în altă parte, aurul depozitat de câteva luni în moschee, căci nu mai era un loc sigur. Americanii puteau veni oricând după spionul lor.

Era încordată. Însă cele două vehicule treceau complet

1. Da.

neobservate în traficul intens din Sharjah. Merseră pe lângă zona industrială şi ajunseră la poarta şcolii coranice. Vehiculul 4×4 şi furgonetă străbătură curtea, apoi ocoliră clădirea albă şi opriră lângă o scăriţă care ducea la subsolul ce nu se vedea din curte. De când dăduse ordinul, afganii urcaseră lăzile cu aur din al doilea subsol în primul. Abia opriră cele două vehicule, că beduinii se şi pregătiră să tragă.

Feriel Shahin coborî din 4×4 şi se duse la namila de Tawfiq al-Banna, omul de încredere în moschee.

— Totul e pregătit?

— Da. Zise el.

Afganii începură imediat să transporte lăzile din lemn care semănau cu cele pentru muniţie, cu mânerele lor din sfoară. Fiecare conţinea câte zece lingouri de un kilogram. Afganii cărau trei odată şi apoi le aranjau în furgonetă. Enervată. Feriel Shahin se hotărî să facă un tur şi în partea cealaltă ca să supravegheze intrarea în moschee. Din fericire. Tawfiq închisese poarta cu grilaj că să evite orice musafir nepoftit. Privi lăzile îngrămădite în furgonetă. Nu ocupau mult loc şi, cu toate astea, acolo erau vreo zece milioane de dolari. O avere pentru Al-Qaida ca să poată finanţa marea serie de atentate după războiul din Irak. Nu va avea linişte până când aurul nu va fi la adăpost pentru totdeauna. Tawfiq se apropie de ea.

— Am terminat, o anunţă el. Mai rămâne bărbatul despre care ţi-am vorbit. Pot să-i tai gâtul înainte să ţi-l predau?

— Ce a văzut? întrebă Feriel Shahin.

— Nimic. L-am surprins când le dădea telefon stăpânilor.

— Dă-i drumul! zise ea.

Tawfiq îi aruncă o privire uimită şi protestă:

— Să-i dau drumul! Dar e un duşman. A vrut să se infiltreze ca să ne fure aurul.

— Dă-i drumul, repetă Feriel Shahin. Altfel cei care l-au trimis o să-l caute peste tot. Spune-i că te-ai înşelat. Poate să rămână aici cât va dori. Iar prietenii tăi vor fi mulţumiţi.

Afganii înarmaţi se pregăteau să se suie în furgonetă. În afară de aceia care voiau să rămână în moschee ca să înveţe, în două minute, totul se terminase. Feriel se urcă în vehiculul 4×4. Se duceau la tribul Al-Sheni. Peste două ore, această parte din aurul reţelei Al-Qaida va fi în siguranţă. Tawfiq al-Banna privea vehiculele depărtându-se. Era furios şi frustrat.

155

Când Elko îl văzu pe Tawfiq intrând în celula lui cu cuţitul de măcelar în mână, îşi zise că s-a terminat. Încercă să se

ghemuiască punând bărbia în piept, într-un gest inutil de apărare, dar simţea deja lama rece intrând piele. Tawfiq al-Banna rămase nemişcat câteva clipe în picioare lângă el. Apoi se aplecă, îl întoarse cu faţa în jos şi îi tăie sfoara cu mişcări sigure.

— S-a făcut o greşeală, zise el morocănos. Am discutat despre cazul tău cu gazdele care au decis că eşti nevinovat. Poţi să rămâi aici să studiezi Cartea Sfântă cât vrei tu, *inch Allah.*

Făcu stânga-mprejur fără să-i dezlege şi gleznele. Elko Krisantem se dezlegă singur şi îşi frecă îndelung mâinile amorţite. Întrebându-se ce însemna această stranie eliberare. Îi era foame şi sete şi ieşi repede la suprafaţă, unde fu întâmpinat de un tablighis care îl pofti să se instaleze în micuţa încăpere ce le servea drept bucătărie. În timp ce mânca, credinciosul zise:

— Uneori fraţii noştri sunt prea suspicioşi... Sunt atât de hăituiţi! Trebuie să-i iertăm. Sunt sigur că eşti un bun musulman.

— Sunt un bun musulman, zise Elko. Care nu mai intrase într-o moschee de treizeci de ani.

Ardea de nerăbdare să-l sune pe Malko. Dar nu-i dăduseră cartela înapoi. Îşi va cumpăra alta mai târziu.

Serghei Polyakof încerca să lucreze la actele întinse pe birou, dar nu reuşea. Dimitri Serghin şi Vladimir Ogoroznik se odihneau la mezanin după o beţie groaznică cu votcă în cinstea tovarăşului lor Boris, care zăcea pentru totdeauna sub doi metri de nisip, departe de Sharjah. Ilona era încă prizonieră şi se văita din ce în ce mai mult de durere. Serghei Polyakof nu mai ştia ce să facă. Trebuia să-i întocmească lui Feriel Shahin un plan care să o calmeze, dar nu avea nicio idee. Singura soluţie era să accelereze procesul începând cu momentul în care aparatul

Iliuşin 76 destinat transportului de aur ajungea în Sharjah. Chiar dacă acţiona foarte repede, avionul tot rămânea câteva

ore la sol, timp în care erau vulnerabili, căci americanii bănuiau ceva. Aşa cum le confirmase şi interogatoriul Ilonei. Oare vor avea timp să acţioneze? Serghei Polyakof nu putea să-şi asume acest risc. Dacă dădea greş, relaţiile cu clienţii lui se destrămau.

Gândindu-se mai profund, îşi fabrică o contramăsură care ar putea să-l ajute să scape de americani. Era mai delicată, ce-i drept, dar putea să reuşească dacă era bine pusă la punct. Mai rămânea să o convingă şi pe Feriel Shahin.

Coborî la mezanin. Ideea de a o reţine pe Ilona în clădire îl neliniştea. Însă tânăra le mai putea fi de folos. Cei doi călăi îşi omorau timpul citind romane de science-fiction pe care le aduseseră cu ei. Lungită pe sol. Llona părea moartă.

— Cum se simte? îi întrebă Serghei Polyakof.

Dimitri Serghin îi aruncă o privire indiferentă mogâldeţei întinse pe jos şi ridică din umeri.

— Tot aşa. Poţi să termini cu ea? începe să pută.

Serghei Polyakof era cât pe ce să accepte. Dacă o găseau aici, putea să aibă necazuri serioase. Se linişti însă gândindu-se că niciun poliţist sau vameş din Emirate nu-şi va risca pielea pentru o prostituată rusoaică. Îi mituia destul pe vameşii din Sharjah. Încât să-i fie recunoscători.

— Fă-i o injecţie ca să nu mai facă atâta gălăgie.

Malko se odihnea după şedinţa furtunoasă de la Consulatul General al Statelor Unite. Era muncit de gânduri negre. Ştia cât riscă dacă nesocotea ordinele şefglui centralei: în cazul unui eşec. Era declarat *persona nori grata* pentru CIA şi nu-i rămânea decât să-şi vândă castelul din Liezen. În acelaşi timp. Nici nu putea să-l abandoneze pe Elko Krisantem. Înfrunta nişte oameni extrem de feroce care îi arătaseră că nu vor ezita nicio secundă să-l omoare.

Poate că Elko nici nu mai trăia. Dar nu se putea juca cu soarta lui. Îşi făcuse calculul că activitatea înceta către şase seara în zona industrială. Depozitele erau închise şi, dacă se dădea vreo spargere, nimeni nu intervenea. Dumnezeu ştie

cum va decurge atacul moscheii Amer-bin-Fouhairah, dacă nu vor beneficia de aceste elemente favorabile.

O linişte apăsătoare domnea în noul Mercedes alb la fel ca şi precedentul. Era zece fix, iar Malko intră pe marele bulevard care ducea în capătul zonei industriale. Nu era nici ţipenie de om, toate depozitele fiind închise. Malko staţionă lângă zidul lung unde se găseau cabinele telefonice. Chris Jones. Milton Brabeck şi el coborâră şi închiseră fără zgomot portierele.

Poarta cu grilaj a şcolii coranice era închisă. Malko aruncă o privire şi zări în apropierea clădirii un foc în jurul căruia stăteau nişte umbre. Erau afganii. Se întoarse la cele două gorile şi le informă.

— Dacă poarta e deschisă, intrăm şi înaintăm, le explică el. Voi îi neutralizaţi pe oamenii din curte, iar eu mă duc în clădire să-l caut pe Elko. Dacă e închisă, Chris o s-o arunce în aer. O.K.?

— Să mergem, îi îndemnă Chris Jones.

Cu arma în mână, era absolut liniştit. Se gândea întruna la Nona. Malko se strecură primul pe lângă zid, puse mâna pe clanţă şi apăsă. Pparta scârţâi puţin, dar se deschise. Nu era încuiată cu cheia. Într-o clipită, intrară toţi trei în curtea imensă. O străbătuseră deja până la jumătate, când fură surprinşi. O voce strigă ceva în arabă. Dar cum nu se opreau, unul dintre oamenii aşezaţijn jurul focului se ridică şi îi întâmpină. Milton înaintă un pas. Întinse braţul şi veni lângă bărbatul îmbrăcat în ţinută afgană – *kamiz* şi *charouar* – îi lipi ţeava pistolului de frunte şi zise:

— Nicio mişcare!

Oricine ar fi fost în locul lui s-ar fi supus. Însă afganii nu erau oricine. Bărbatul îi trase un dos de palmă violent peste mână aruncându-i arma cât colo şi înjurându-l pe Milton de mama focului. Nu era deloc impresionat. Imediat, tovarăşii lui se ridicară şi se apropiară de ei cu feţe ameninţătoare. Erau vreo doisprezece, toţi bărboşi, răi şi foarte vicleni. Cu armele îndreptate spre ei, Chris şi Milton le ţineau piept. Şi Malko cu arma în mână. Fiind luat pe nepregătite, îşi dădu seama că se

aflau în pragul unui măcel. Toţi afganii erau înarmaţi cu cuţite şi

nu ar fi pregetat să-i atace. Deodată, un strigăt îl făcu pe Malko să tresară.

— *Ihre Hoheit,* sunt aici!

Întoarse capul şi zări în umbra unei clădiri silueta gârbovită a lui Elko Krisantem care venea spre ei. Atmosfera se destinse brusc. Malko se simţi prost. Se înşelase. Afganii păreau şi ei descumpăniţi. Elko se aşeză între cele două tabere şi zise în engleză, apoi în turcă:

— Sunt prieteni!

— Băgaţi armele la loc, le ordonă Malko celor două gorile.

Şi el îşi puse arma în centură. Afganii mormăiau ceva fără să înţeleagă ce se întâmpla, dar nu-i mai ameninţau. Elko se apropie de Malko.

— M-au ţinut prizonier, dar mi-au dat drumul de dimineaţă. Nu înţeleg de ce. Nu am putut să ies de aici ca să vă anunţ. Ar trebui să vă duceţi la subsol. Am impresia că ascund ceva. Haideţi.

— Păziţi-i. Le spuse Malko celor două gorile, în timp ce se îndrepta spre clădire.

Afganii nu făcură niciun gest până intrară în şcoală. Elko Krisantem coborî o scară strâmtă, iar Malkojl urmă. Pivniţa rustică era luminată de becuri cam chioare. În stânga, era o cămăruţă cu saltele pe jos şi haine agăţate pe pereţi. În faţă, se vedea o uşă din lemn.

— Acolo, zise Elko. Uşa asta este încuiată tot timpul.

Malko înaintă. Uşa eră întredeschisă şi o împinse uşor, apoi găsi întrerupătorul în stânga. Becul gălbui lumină o debara goală. Se uită atent prin toate cotloanele, dar nu zări nimic. Elko observă cu ciudă:

— Este prima oară când văd uşa asta deschisă. De obicei era încuiată cu un lacăt mare şi câţiva afgani o păzeau din încăperea vecină. Nu lăsau pe nimeni să vină aici...

— În orice caz, acum nu mai e nimic, spuse Malko. Vino cu

noi. E periculos să mai rămâi aici.

— Înseamnă că m-am dat de gol! protestă Elko.

— E mai bine decât mort, zise Malko tranşant. Chiar dacă a fost ceva aici, acum nu mai e.

Nu voia să pronunţe cuvântul „aur”, fiind superstiţios. Reveniră la parter, iar Elko Krisantem ieşi primul şi se duse lângă afganii ţinuţi la respect de cele două gorile. Malko mai

era încă în hol, când auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse.

Ghemuit într-un colţ, Tawfiq al-Banna namila care o ucisese pe Touria Zidani. Se uita la el cu o privire plină de ură. Ţinea cu ambele mâini o bardă a cărei lamă strălucea în întuneric. Se ridică în picioare cât era de lung. Ajungând cu capul în tavan, şi se năpusti cu barda spre ei urlând:

— Allah ou akbar!

Paralizat de uimire timp de câteva secunde. Malko duse mâna la centură ca să scoată Glock-ul. În momentul în care întindea braţul ca să-l ochească, uriaşul îi trase una peste armă smulgându-i-o din mână şi aruncând-o cât colo. Sări într-o parte ca să nu fie tăiat în două, însă namila se lipi imediat de perete ca să nu-l lase să treacă. Pistolul căzuse la doi metri în faţa lui. Dacă se apleca, Tawfiq îi crăpa capul cu barda. Agita barda cu ochii scânteind de ură şi murmurând cuvinte de neînţeles, căutând o posibilitate de a-l ataca. Deodată, urlă din nou *„Allah ou akbar”* şi se năpusti la Malko cu barda ridicată.

Capitolul XVIII

Tawfiq al-Banna abătu barda cu toată puterea unde se aflase capul lui Malko o secundă mai devreme. Din fericire, statura lui imensă îl făcea să aibă câteodată gesturi imprecise. Barda se înfipse în perete ridicând un nor de tencuială. O scoase imediat şi o agită prin aer, înghesuindu-l

pe Malko într-un colţ. Acesta era înnebunit, inima îi bătea să-i spargă pieptul şi i se părea că nu se mai termină. Proţăpit în faţa uşii. Uriaşul îşi trăgea sufletul cu o lucire plină de ură în ochi. Cu bărbia înainte şi cu ochii întredeschişi, se aplecă pregătindu-se iarăşi de atac. Arma lui Malko rămăsese pe jos, aproape de el, dar în realitate, foarte departe. De când începuse atacul se scursese abia un minut, dar lui i se părea că durează de secole.

— Allah ou akbar!

Strigătul sălbatic îi îngheţă lui Malko din nou sângele în vene. Cu o privire halucinantă, Tawfiq al-Banna înainta spre el aplecat şi cu barda ţinând-o cu amândouă mâinile, târându-se ca un imens păianjen alb. Înghesuit, Malko se lipi şi mai tare de perete. Se gândi să-şi scoată haina şi să i-o arunce în faţă. Însă acest gest i-ar fi permis uriaşului să-l înjunghie. Uşa dinspre curte se deschise brusc în spatele lui Tawfiq al-Banna care, concentrat asupra lui Malko. Nici nu-şi dădu seama. Malko mai mult ghici decât văzu silueta gârbovită a lui Elko Krisantem şi vru să-J strige. Din fericire, n-o făcu. Turcul cântări situaţia într-o clipă. În timp ce uriaşul se încordă pentru lovitura finală, Elko Krisantem sări şi, cu o dexteritate extraordianră. Îi trecu laţul în jurul gâtului. Luat prin surprindere, islamistul se îndreptă de spate imediat. Era la fel de înalt ca şi Elko şi, cu laţul de gât, se înălţă pe vârfuri. Lipit strâns de uriaş, strânse laţul cu toată puterea.

Cei doi începură să se învârtească în cămăruţă. Tawfiq încerca cu mâna stângă să slăbească laţul, ţinând barda în cealaltă mână. Îşi dădu seama repede că nu va reuşi, iar atunci dădu drumul bardei. Îşi strecură ambele mâini între piele şi laţ, reuşind să-l mai îndepărteze puţin şi se aplecă brusc înainte, trecându-l pe turc pe deasupra capului. Acesta căzu greoi pe podea şi slăbi laţul. Profitând de momentul de confuzie, Malko se repezi la uşă, luă pistolul şi strigă:

— Elko. Vino!

Acesta se ridică în momentul în care Malko trecea pragul

uşii şi Tawfiq. Cu forţe proaspete, luă rapid barda de jos. Ascultându-l pe Malko, turcul ieşi numiadecât. Nu avea rost să se lupte cu nebunul. Ajunseră în pas alergător lângă cele două gorile care îi ţineau la respect pe afgani.

— Să plecăm, zise Malko.

Era inutil să pornească un război în moschee... Se năpustiră toţi patru spre ieşire, lăsându-i pe afgani cu gurile căscate. Se înghesuiră în Mercedes, iar Malko porni motorul. În momentul în care vehiculul se punea în mişcare, în poartă apăru un uriaş. Era Tawfiq al-Banna, mai furios ca niciodată şi agitând barda. Se repezi la Mercedes fără nicio ezitare şi lovi parbrizul cu barda.

Din instinct, Malko strivi frâna şi se lipi de spătarul scaunului. Muchia bardei intrase în parbriz. Văzu dincolo de geam privirea furibundă a islamistului. Acesta trase barda şi se dădu un pas înapoi.

— *Holy cow!* murmură Milton Brabeck în spatele lui Malko.

Chris Jones coborî imediat din maşină cu arma în mână în timp ce uriaşul îşi lua avânt ca să spargă şi geamul din dreptul şoferului. Se auziră două împuşcături asurzitoare, iar Tawfiq păru aruncat în spate de o mână invizibilă, în timp ce faţa îi exploda într-un jet de sânge. Nelăsând barda din mână. Se clătină şi căzu pe spate cu braţele încrucişate pe piept.

Malko apăsă pedala de acceleraţie, şerpui un moment pe străzile pustii din zona industrială, apoi ajunse pe Al-Wahda Street. Abia vedea pe unde să meargă prin parbrizul opac. Încă sub efectul şocului, nu-şi putea reveni. În acest moment, conducătorii şcolii coranice chemau poliţia... Uciderea unui cetăţean din Emirate nu era o bagatelă. În timp ce conducea, formă numărul lui Richard Manşon. Din fericire, oamenii din

şcoală nu le luaseră numărul maşinii, căci era întuneric. Dacă îi oprea poliţia şi îi controla, era rău de ei. Malko se relaxă doar atunci când ajunse la *Intercontinental.* Le lăsă maşina gorilelor ca să se întoarcă în World Trade Center ca să-şi pună bine artileria în consulat şi le spuse:

— Duceţi-l pe Elko să se odihnească. Voi să nu ieşiţi din hotel. Dacă poliţia întreabă de voi, vă duceţi la consulat.

Un şir neîntrerupt de docheri golea cala navei *Sikka Star*, punând lăzile pe chei, după ce străbătuseră cealaltă ambarcaţiune acostată la mal. Yosri al-Shaiba îi supraveghea pe cei care descărcau nava şi umpleau o furgonetă albă. Descărcatul dură o jumătate de oră, negustorul plăti şi plecă la volanul furgonetei. Ajuns în stradă. Yosri al-Shaiba îşi parcă vehiculul într-o curte mică lipită de magazinul său, apoi închise poarta.

Richard Manşon părea îngrijorat. Elko Krisantem se odihnea la hotel, iar cele două gorile se aflau aici. Tăcute şi jenate. Richard Manşon se întoarse către Chris Jones.

— Cel mai bine ar fi să plecaţi cât mai repede din Emirate. Oamenii din moscheea Amer-bin-Fouhairah au povestit totul poliţiei şi i-au dat semnalmentele voastre. Tawfiq al-Banna a fost cetăţean din Emirate, iar uciderea lui constituie un delict foarte grav. Locuitorii şcolii susţin că aţi vrut să intraţi acolo ca să-i daţi foc. Însă curajosul de al-Banna v-a alungat apărând-o cu barda, riscându-şi astfel viaţa. Toţi martorii oculari confirmă acest lucru. Bine că nu au reţinut numărul maşinii. V-am interzis să vă duceţi acolo, adăugă el uitându-se la Malko.

Acesta îi susţinu privirea.

— De multe ori am fost neascultător, observă el cu un zâmbet rece. Iar Agenţia a beneficiat foarte des, chiar extrem de des de „neascultarea” mea. Ştiu că Elko Krisantem nu este cetăţean american, însă viaţa lui este foarte preţioasă pentru mine.

Richard Manşon se îmbujoră şi mai tare.

— Înţeleg tăria argumentelor dumneavoastră, însă domnul Chris Jones este angajatul Agenţiei, iar eu sunt superiorul lui. Trebuia să mă asculte.

Chris Jones lăsă nasul în pământ, văzând cum se evaporă pensia... Şi pe deasupra, pentru o acţiune exemplară.

— Am tras doar două focuri de avertisment, bălmăji el. Aşa e regulamentul.

Richard Manşon se sufocă:

— Două focuri de avertisment *în cap!*

— S-a mişcat, zise gorila cu nonşalanţă.

Malko îi sări în ajutor.

— Richard, începu el, nu mi-aţi spus că autorităţile din Emirate sunt înţelegătoare cu dumneavoastră? Chiar mi-aţi povestit că într-o zi aţi făcut un accident şi aţi rănit grav un cetăţean şi că, în timp ce era transportat la spital, poliţia din Dubai a semnat un raport prin care susţinea că a suferit doar leziuni uşoare, deşi era aproape mort...

Americanul se făcu stacojiu.

— Nu-i acelaşi lucru, bălmăji el. A fost un simplu accident, în cazul dumneavoastră, este vorba despre o problemă religioasă. Este mult mai grav.

— Vă semnalez totuşi că Jones n-a făcut altceva decât să-l omoare în legitimă apărare pe asasinul informatoarei Agenţiei care, se pare, era preţioasă pentru dumneavoastră.

Richard Manşon era între ciocan şi nicovală.

— Bine, admise el, nu-l voi sancţiona pe domnul Chris Jones, dar este mai prudent să plece din Emirate.

— Vă înţeleg îngrijorarea, răspunse Malko. Dar voi avea nevoie de el cât mai curând. Să nu uitaţi motivul anchetei mele: să găsim aurul reţelei Al-Qaida. Cred că de acum avem multe elemente şi, dacă se va ivi ocazia să intervenim, o vom face foarte repede. Vreţi să puneţi mâna pe aur? Da sau nu?

— Fireşte! zise imediat Richard Manşon.

— Eu vreau să rămân, spuse brusc Chris Jones. Nu-l las singur pe Milton.

Malko radia în sinea lui. El ştia *adevăratul* motiv pentru care nu voia să plece din Emirate: Ilona. Pe drept sau pe nedrept, se simţea vinovat de ceea ce i s-a întâmplat.

— Foarte bine. Zise în încheiere americanul. În acest caz. Trebuie să semnaţi o declaraţie prin care să precizaţi că Agenţia

nu este răspunzătoare de problemele care se vor ivi în urma acestui incident. Dacă vreţi să ştiţi, beneficiaţi de protecţia acordată oricărui cetăţean american, dar numic mai mult.

— Bine, acceptă Chris Jones cu un aer gânditor. Semnez, dar îmi pare rău că nu sunt puşcaş marin.

— De ce? întrebă Richard Manşon mirat.

Chris Jones îl privi drept în ochi.

— Nu vă uitaţi pe CNN? La Nassiriya, în Irak. Puşcaşii marini au trimis o mică armată să ia dintr-un spital o tânără soldat rănită. Toată lumea a zis că este un gest formidabil. Trebuie să adaug că era foarte frumuşică.

Richard Manşon se înroşi, deschise gura să dea un răspuns vehement, dar se mulţumi să spună doar atât:

— *For God's sake.* Încă n-am ajuns acolo.

Mai mult ca niciodată. CIA îşi merita porecla pe care i-o dăduseră anumiţi cârcotaşi: CYA. „Cover Your Ass". Americanul se întoarse către Malko hotărât să încheie cât mai repede acest subiect jenant.

— Unde ne aflăm în privinţa aurului? Trebuie să trimit astăzi un raport la Langley. Cu Irakul în spate, cei de la Washington îşi fac griji din cauza reţelei Al-Qaida.

— Mai sunt multe lacune, admise Malko. Însă eu cred că am reconstituit un eşalon local al operaţiunii. Cantităţi importante de aur – câteva sute de kilograme – au fost transportate în mai multe rânduri din Pakistan în Afganistan, când de „măgari" din afara reţelei, când de membrii ei sau de foşti talibani. O parte din aur a fost transportat de Abdul Zyad, care s-a oferit să-l „spele", încredinţându-l apoi unuia sau mai multor intermediari. Există multe şanse ca aurul să fi fost stocat după aceea în moscheea Amer-bin-Fouhairah, dar nu deţin dovada absolută. Cred că l-au mutat recent. În timp ce Elko era prizonier. Asta ar explica şi eliberarea lui.

— Unde poate fi acum?

Malko făcu un gest de neputinţă.

— Habar nu am. Ştim că Al-Qaida are numeroase legături

cu triburile din Ras al-Khaimah. La graniţa cu Omanul. Am fost personal martorul implicării unui negustor de miere din Sharjah, Yosri al-Shaiba. În asasinarea Touriei Zidani. Poate că participă şi la transferul de aur.

— Mai ştiţi şi altceva?

— Da. Feriel Shahin a venit aici acum câteva luni. L-a ucis pe Abdul Zyad şi a încercat să mă elimine şi pe mine. Face parte din Al-Qaida unde soţul ei a avut un post important. Cred că a fost împuternicită să coordoneze acest transfer de aur. Numai că i-am pierdut urma, circulă cu mai multe identităţi, vorbeşte araba şi poartă *hijab.* Aş putea băga mâna în foc că ia masa la restaurant în faţa dumneavoastră fără să rişte absolut nimic. Dacă încercaţi să-i daţi la o parte vălul, vă treziţi direct la închisoare.

Richard Manşon se jucă puţin cu bricheta şi, negăsind un răspuns mai răutăcios, zise:

— Atunci, ce ne mai rămâne?

— Airbuzz, compania lui Victor Bout, răspunse Malko. Dar nici în privinţa asta nu avem nicio certitudine. Doar trecutul lui. Relaţiile şi un singur fapt: Nona a urmărit-o într-o zi pe Feriel Shahin care s-a dus la birourile companiei, la Cargo Building, pe aeroportul din Sharjah. La puţin timp după asta, Feriel a dispărut ca şi Ilona. Iar noi am fost victimele unei tentative de omor cu puşca-mitralieţă. Mai mult în stilul mafiei ruse decât în cel al reţelei Al-Qaida. În afară de asta, nu cred că islamiştii vor să-şi pună în cap autorităţile din Emirate făcând astfel de lucruri. Aici este o bază Secundară.

— Unde poate fi Ilona?

Acum trei zile era în viaţă, fiindcă i-am auzit vocea la telefon, zise Malko. Mi-a întins o capcană. Ori a fost cumpărată, ori este prizonieră, sau chiar moartă. Flabar nu am unde este.

— La Airbuzz? sugeră americanul.

— Probabil.

— Am putea da o raită, zise Chris Jones. Nu mă tem eu de

împuţiţii ăştia.

Richard Manşon îl linişti imediat.

— Nu-ţi ajunge treaba de la moschee? Şi ei sunt sub protecţia autorităţilor din Emirate. Este cu neputinţă să te duci acolo fără dovada absolută a vinovăţiei lor.

— Chiar şi în timpul nopţii? întrebă Chris Jones, nedându-se bătut. Când nu este nimeni la birouri? Putem să venim pe pistă. E liberă.

— Da. Dar intrarea în zona depozitelor este păzită de armată, obiectă Richard Manşon. La prima mişcare suspectă,

santinela anunţă postul de pază militar de pe aeroportul din Sharjah.

Chris îi aruncă o privire rugătoare lui Malko, care zise numaidecât:

— Fireşte că, dacă o găsim pe Ilona *vie* în birourile companiej Airbuzz şi răpită de Victor Bout. Ar schimba un pic lucrurile. Într-adevăr, este o operaţiune riscantă. Cred că, dacă este în viaţă, a fost dusă lângă Ras al-Khaimah, zona în care beduinii ne-au întins cursa.

Richard Manşon oftă:

— Trebuie să înţelegeţi şi poziţia mea. Nu pot să risc viaţa unui şef de misiune atât de renumit ca Malko Linge şi pe cea a membrilor Companiei pentru a ajuta o prostituată rusoaică. Şi nici măcar nu ştim cum o cheamă. Şi dacă nu cumva ne-a trădat.

— Pe această prostituată eu am recrutat-o şi mă simt răspunzător de soarta ei. Zise Malko apăsat. Dacă ne-ar fi trădat, ar fi rămas cu noi ca să-i informeze pe adversarii noştri. Poate că e moartă. În orice caz. Avem de-a face cu ucigaşi profesionişti. Atacul cu care ne-am confruntat părea o operaţiune militară în toată regula.

Richard Manşon clătină din cap în semn de aprobare.

— Am aflat de la Centrala noastră din Moscova că Victor Bout foloseşte mulţi combatanţi din „Alpha”. Nişte brute bine antrenate care au servit în general în Cecenia de unde au fost

excluşi pentru lipsa lor de morală.

Având în vedere nivelul moralei practicate de armata rusă în Cecenia, ar trebui să aibă sânge şi în sprâncene ca să rezolve problemele. Richard Manşon se uită ia ceas.

— Bine, zise el în încheiere, vă dau undă verde pentru o misiune de explorare ca să o găsiţi pe Ilona. Dar fără acte de bravură, că nu vă mai acopăr.

Chris Jones se şi ridicase în picioare. Malko îi auzea fălcile trosnind, ca un motan care se pregăteşte să mănânce un şoarece.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse el. Vom fi extrem de prudenţi.

Adică să nu lase martori în viaţă! Se despărţiră în termenii cei mai buni. În lift. Chris Jones întrebă cu sfială:

— Poate să ne însoţească şi Elko?

— Dacă vrea, fireşte, răspunse Malko. Dar ştiţi ce riscuri ne aşteaptă. Oamenii ăştia au cel puţin o puşcă-mitralieră şi ştiu s-o folosească. Nu cunoaştem numărul lor şi cum sunt dispuşi. De asemenea, multe alte lucruri. Mai întâi, dacă Nona trăieşte.

Puteai să-i spui lui Chris că trebuia să coboare în centrul vulcanului Etna agăţat de o sfoară, că tot s-ar fi dus.

— Suntem patru, observă el. Avem material şi curaj. Cred că e de ajuns.

Ajunseră în parcarea toridă, iar Malko sugeră:

— Dacă am trece mai întâi pe la *Sharjah Beach Hotel?* Dacă îl vedem pe clientul tău?

Aveau toată ziua la dispoziţie ca să reflecteze. A ataca pe timp de noapte birourile companiei Airbuzz era sinonim cu a se sinucide, ţinând seama de oamenii pe care îi puteau găsi acolo. Dar nu-i puteau refuza acest lucru lui Chris Jones.

Capitolul XIX

Era foarte greu să se orienteze prin deşertul presărat cu luminiţe rare. Pe o rază de câţiva kilometri în jurul aeroportului din Sharjah. Erau doar câteva construcţii pe un teren neted ca în palmă. Cam de vreo oră. Malko. Aflat la volanul Mercedesului, studia modalitatea de a ajunge discret la clădirea ocupată de Airbuzz. Chris, Milton şi Elko aşteptau în linişte rezultatul studiului său.

Intrarea era păzită de un soldat care s-ar mira să vadă musafiri la ora asta târzie. Hangarul imens de la parter dădea direct pe pistă, dar aceasta era împrejmuită cu un grilaj. În mod sigur mai avea şi altă intrare, la vreo doi kilometri, dar păzită şi ea, fireşte. Malko oprise maşina puţin mai departe de şoseaua principală care lega Sharjah de aeroport. Fiind ascuns după nişte tufişuri, Mercedesul nu se vedea din stradă.

— Priviţi! zise brusc Chris Jones.

În curte se aprinseră nişte faruri, chiar lângă *Cargo Building.* În raza lor vizuală apăru imediat o maşină, luminând bariera care se ridică. Acceleră, iar farurile se îndreptau către ei. Trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre autostrada Sharjah-aeroport. Nu reuşiră să-i distingă pe ocupanţi. Era un Mercedes alb.

— Era parcată în faţă la Airbizz. Observă Chris emoţionat.

Era mai mult ca sigur, ţinând cont de locul unde văzuseră farurile aprinzându-se. Malko demară imediat, dar cu farurile stinse. Din fericire, luna lumina fâşia neagră de asfalt. Într-o clipă, ajunseră la şosea şi o luară la stânga exact în momentul în care, la un kilometru mai departe, cealaltă maşină ajungea la autostradă. Acceleră, ajungând şi el la autostradă şi aprinse farurile. După câteva minute, se apropie ca să vadă numărul

Mercedesului. Era un număr verde de Sharjah. Încetini ca să nu le dea de bănuit pasagerilor. Mercedesul intră în Sharjah, trecu de câteva sensuri giratorii şi se îndreptă spre mare. Ajuns la Wahda Square, în loc să o ia pe podul rutier

care ducea în Dubai, viră la stânga pe Al-Khan Road, o şosea care se termina în Al-Mina Road, unde se găseau mai multe hoteluri pentru turişti, printre care *Grand Hotel* şi *Sharjah Beach Hotel.*

— Dumnezeule! exclamă Chris, se duc la *Sharjah Beach!*

Chiar aşa era. Mercedesul opri în parcare şi din el coborâră doi bărbaţi care intrară imediat în hotel. Erau nişte matahale doar în cămaşă. Chris coborâse deja din maşină.

— Mă duc să văd dacă îi cunosc, zise înainte ca Malko să-l poată opri.

Aşteptară încordaţi. După zece minute. Chris ieşi aproape în goană.

— Este nenorocitul pe care l-am văzut cu Ilona. Mai e cu un prieten şi s-au întâlnit cu un grup de ruşi care beau lângă piscină.

Malko simţi că voia să le tragă un glonţ în cap, ceea ce ar fi fost deplasat şi contraproductiv.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la *Cargo Bullding,* sugeră el. Va trebui să ne batem cu doi mai puţin, dacă se iveşte vreo problemă.

Grilajul care împrejmuia pistele nu rezistă nicio secundă cleştelui mânuit de Milton Brabeck. Într-o clipă, se pomeniră pe iarba tarmacului, după ce ascunseseră maşina puţin mai departe. În deşert. Era o răcoare plăcută. Se îndreptară spre clădirea lungă în care se găseau birourile şi trecură pe lângă un aparat DC-10 staţionat chiar în faţă.

Hangarul companiei Airbuzz era deschis şi dădea direct pe pistă. Era o gaură neagră imensă şi liniştită. După ce rămaseră destul timp nemişcaţi la intrare, neauzind niciun zgomot, pătrunseră şi înaintară pe bâjbâite, neîndrăznid să folosească lanternele.

Era totuşi destulă lumină ca să distingă o harababură de nedescris. Când ajunseră în capătul hangarului, descoperiră un holişor cu o scară metalică. Nu era nici ţipenie de om. Chris

înălţă capul, scoase arma şi, fără să întrebe ceva. Începu să urce treptele în linişte. Ceilalţi fură obligaţi să-l urmeze.

Ajunseră pe un palier. Aici era mai întuneric. Chris Jones aprinse lanterna şi lumină scara ce ducea la etajul al doilea unde era o uşă. În afară de zgomotul respiraţiei lor, liniştea era absolută. Chris răsuci uşurel mânerul uşii deschizând-o. Aici era întuneric beznă. Mai aprinse o dată lanterna şi văzu un birou gol. Se pregăteau să iasă, când un zgomot uşor rupse tăcerea. Rămaseră nemişcaţi. Zgomotul se repetă. Semăna cu o respiraţie şuierătoare ce se auzea din încăperea din faţa lor.

Chris nu ezită nicio clipă şi aprinse lanterna. Fasciculul lumină un coridor care deservea alte birouri. Gorila înaintă câţiva paşi. Cu lantena într-o mână şi cu pistolul în cealaltă. Malko îi şopti lui Milton Brabeck:

— Rămâneţi lângă uşă.

— God damn it!

Vocea lui Chris Jones rupse tăcerea auzindu-se din alt birou. Malko se duse acolo şi simţi cum i se urcă sângele în cap. O formă umană era ghemuită pe podea, cu gleznele şi mâinile legate. Lanţul cătuşelor era petrecut pe după un picior al biroului. Mirosea înfiorător. Un amestec de urină, de fecale, de transpiraţie, de tutun împuţit şi de ceva mai fad. Corpul întins pe jos era cel al Ilonei. O recunoscu după părul blond. Respira anevoie şi nu îşi dădu seama de prezenţa lor. Chris se aşează pe vine lângă ea, lăsă arma din mână şi îi luă pulsul. Ridică imediat capul.

— Este slăbită, dar e bine.

O strigă. La început, tânăra nu reacţionă, apoi deschise ochii şi îi închise repede, orbită de lanternă. Chris o apucă cu grijă şi o întorase. Dar trase imediat o înjurătură. Sub corpul Ilonei era un obiect rotund care emise un şuierat uşor. Era o grenadă a cărei clapetă era menţinută de greutatea corpului tinerei. După detonatorul cu întârziere, urma să explodeze după patru secunde făcând-o praf pe prizonieră şi pe toţi cei care se aflau în apropiere.

Malko făcu un gest automat. Trase un şut ca într-o minge în

clipa în care clapeta se depărtă de corpul grenadei. Dumnezeu îi apăra. Grenada zbură cât colo, se lovi de uşă şi ricoşă pe culoar. Nici măcar nu apucară să se ghemuiască. Explozia asurzitoare se produse după trei secunde. Suflul puternic

mătură încăperea, pereţii se zguduiră, iar fumul înecăcios învălui coridorul. Dar asta a fost tot.

— Milton! strigă Malko.

— N-am păţit nimic, răspunse imediat gorila, care se adăpostise pe palier.

Chris Jones se repezise deja. S-ar fi putut ca explozia să-l alerteze pe soldatul de pază care în mod sigur va cere întăriri. Ridică biroul, iar Elko scoase lanţul cătuşelor de după picior, apoi o puse pe un umăr făcând-o pe tânără să urle.

— Everything is gonna be allright! îi şopti gorila. Don't panic.

Ilona nu intra în panică, dar suferea îngrozitor şi gemea întruna. Milton deschidea calea cu pistolul în mână şi coborâră în grabă, apoi străbătură în goană hangarul. Cineva bătea cu putere în uşa ce dădea în curtea unde se încărca marfa, strigând ceva în arabă.

Cei patru bărbaţi străbătură în linişte pista, feriţi de întuneric, până la gaura din gard, unde trebuiră să rămână doi câte doi ca să o poată trece pe Ilona, care nu se putea ţine pe picioare. Părea să se simtă foarte rău, deşi nu avea nicio rană vizibilă. Chris o culcă pe bancheta din spate a maşinii cu capul pe genunchii lui şi cu bazinul în poala lui Milton. Îi puse mâna pe frunte.

— *Holy Christ!* cred că are cel puţin patruzeci de grade temperatură.

Malko se îndrepta către autostradă, iar Elko Krisantem stătea lângă el.

— Ne ducem la American Hospital, zise el. Chris, anunţă-l tu pe Richard Manşon.

Era mai bine aşa. Căci la camera de zgardă s-ar putea să le

punã întrebări văzând că aduc o femeie rănită cu cătuşe la mâini... îndată ce ajunse pe Al-Wahda Street, Malko accelerã. Din fericire, şoseaua nu era prea circulată.

Richard Manşon aştepta în faţa administraţiei Spitalului american însoţit de doi infirmieri cu o targă şi cu medicul de gardă. Chris o întinse chiar el pe targă şi fu dusă imediat în sala de examinare.

Toţi cinci se aşezară în mica sală de aşteptare din mijloc, iar Malko îi povesti pe scurt lui Richard Manşon cum a decurs expediţia. Medicul apăru după o jumătate de oră, foarte tulburat!

— N-am văzut în viaţa mea aşa ceva, mărturisi el. Este absolut îngrozitor. Trebuie să anunţăm poliţia.

— Ce a păţit? exclamă Chris Jones.

Medicul le explică. Chris se făcuse alb ca varul la faţă. Tremura. Malko nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare. Gorila se întoarse către el şi spuse cu voca la fel de palidă:

— Ne întoarcem la *Sharjah Beach...*

— Aşteaptă puţin! zise Malko.

Îl întrebă pe medic:

— Starea ei este gravă?

Acesta clătină din cap.

— Rănile în sine nu sunt. Dar trebuie să-i punem provizoriu un anus artificial ca să se vindece, însă nu ştim cât de mare este infecţia. Am trecut-o pe antibiotice. Momentan nu avem ce face. Este foarte slăbită. Cred că nu ar mai fi rezistat mult. De asemenea, trebuie hidratată şi scoase cătuşele.

— De cătuşe mă ocup eu, spuse Chris Jones.

Medicul se uită la el stupefiat.

— Domnule, trebuie să lăsăm poliţia să i le scoată. Femeia asta a fost torturată într-un mod abominabil, l-au rupt intestinele în mod voit.

— La naiba cu poliţia! exclamă Chris, dezlănţuit. Lăsaţi-mă să-i scot porcăriile alea de cătuşe.

Depăşit de situaţie, medicul indian îl conduse în cameră.

După câteva minute, Chris apăru cu cătuşele în mâini, însă la fel de palid.

— Să mergem! spuse el cu amărăciune.

Malko înţelese că nu putea să-l oprească. Se întoarse către american.

— Aveţi grijă ca totul să fie în ordine aici. Zise el.

Cei patru bărbaţi nu schimbară nicio vorbă pe drum până la *Sharjah Beach Hotel.* Chris Jones coborî ca o săgeată din maşină şi intră în hotel, iar ceilalţi îl urmară. La piscină era puţină lume şi observară imediat că nici cei doi ruşi nu erau.

— O.K., zise Chris, ne ducem acolo!

După o jumătate de oră, se apropiau de zona de descărcare-încărcare. O maşină de poliţie cu girofarul în funcţiune oprise la intrare. Malko frână brusc şi se întoarse spre Chris.

— Te rog să fii rezonabil. Îi căutăm mai târziu. Nu ne putem arunca direct în gura lupului.

— Hai, omule, îţi jur că o să vin cu tine. Zise Milton Brabeck.

Chris nu scoase o vorbă când Malko întoarse şi porni spre

Dubai cu viteză mică. Îl găsiră pe Richard Manşon la American Hospital, puţin mai relaxat.

— Totul e în ordine. Îi anunţă el. Am vorbit cu directorul spitalului şi nu va anunţa poliţia. Îndată ce va fi în stare să vorbească, ne va da de ştire. Dar nu ştim cum o cheamă, că nu are niciun act.

Cu siguranţă că Nona avea ce povesti. Însă va mai dura până să vorbească, fiindcă o burduşiseră cu morfină.

— O.K., spuse Chris Jones, duceţi-vă, eu rămân aici.

— Dar, Chris, ea nu-şi va recăpăta cunoştinţa aşa curând, interveni Malko.

Chris îi aruncă o privire îngrijorată.

— Şi dacă nenorociţii ăia or să vină aici ca s-o omoare? O s-o apere infirmierii?

— Bine, admise Milton. Resemnat, rămân şi eu cu tine...

Malko plecă împreună cu Elko Krisantem. Mulţumirea că o salvase pe Ilona, chiar şi în starea asta deplorabilă, îi alunga sentimentul de frustrare. Când va putea vorbi, s-ar putea ca rusoaica să le furnizeze elemente utile, dar cu siguranţă nu ştia unde se află aurul reţelei teroriste. Această parte ucigătoare a jocului de-a v-aţi ascunselea risca să se termine cu înfrângerea lor bruscă. Era clar că autorităţile din Emirate nu vor ridica un deget ca să-i ajute. Pentru ei, adversarii lor nu comiseseră fapte prea grave. Asasinarea unei prostituate marocane sau torturarea uneia rusoaice nu era un lucru condamnabil. În rest, nu puteau dovedi nimic.

Singura certitudine, aurul care fusese probabil ascuns în moscheea din Sharjah. Dar acum nu mai este. Epuizat şi mai liniştit, Malko îşi spuse că şi mâine mai era o zi.

174

Serghei Polyakof era palid de furie. Poliţia din Sharjah îl deranjase în toiul nopţii ca să-l informeze că se petreceau lucruri stranii la depozitul lui şi că trebuia să se ducă fără întârziere. Când ajunsese acolo, îi găsise pe Dimitri Serghin şi pe Vladimir Ogoroznik posomorâţi. Tocmai îi însoţiseră pe poliţişti prin depozit, dar nu găsiră altceva decât urmele exploziei unei grenade defensive care distrusese coridorul. Discreţi şi bine „unşi” cu bani. Poliţiştii nu insistaseră, acceptând ipoteza că vreun vagabond intrase pe tarmac. Numai ce plecaseră, că Serghei Polyakof se şi repezi la Dimitri.

— Unde-i fata?

Rusul mărturisi că nu avea nici cea mai vagă idee. În mod normal, el şi prietenul lui n-ar fi trebuit să se mişte de la depozit, dar îi duruse în cot şi se duseseră să bea un păhărel la *Beach Hotel.* Când se întorseseră, găsiseră aici poliţia...

— *Amerikanski...* mormăi Serghin.

Era evident: americanii au descins ca să-şi salveze informatorul. Serghei Polyakof îşi storcea creierii ca să-şi dea seama dacă fata le putea spune ceva. Îi mulţumi lui

Dumnezeu că nu ştia mai nimic. Doar că ruşii se folosiseră de ea ca să-i atragă în cursă. Dar adversarii lor ştiau deja acest lucru. Ar fi trebuit s-o lichideze. Ca să facă pe grozavul, Dimitri propuse:

— Vreţi s-o căutăm? Trebuie să fie în vreun spital.

— Aici nu sunteţi în Cecenia! ţipă Serghei Polyakof. Spitalele sunt sub protecţia poliţiei locale. Nu vă mişcaţi de-aici până nu vă spun.

În orice caz. Datorită Ilonei ştia unde locuieşte şeful de misiune american. La momentul oportun. Îi va trimite pe cei doi ucigaşi să-l elimine. Dar trebuia să aibă puţină răbdare. Însă exista o problemă destul de gravă şi aparent fără rezolvare: de acum înainte compania Airbuzz va fi supravegheată de CIA. Îndată ce aparatul Iliuşin 76 care trebuia să transporte aurul va sosi, americanii vor trece la acţiune, lucru extrem de supărător. Secretara ieşi din birou şi îi întinse telefonul mobil.

— Este pentru dumneavoastră.

— Serghei?

Recunoscu imediat vocea lui Feriel Shahin. Nu îşi pierdea timpul de pomană.

— Sunt în oraş, îl anunţă ea. Ne vedem peste o oră în faţa cinematografului Al-Massa, aflat pe cornişa Al-Buheirah.

Închisese deja. Polyakof se întreba cum să-i spună ce se întâmplase noaptea trecută. Ştia de ce îl sunase. Pentru ea. Numărătoarea inversă începuse, iar de acum înainte, celelalte etape ale operaţiunii depindeau numai de el.

Ilona îşi recăpătase cunoştinţa. Într-o frapieră o aştepta o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs şi alături un buchet imens de trandafiri, ca să-i redea pofta de viaţă. În ciuda durerilor, ea vorbise. Chris Jones îi ascultase confesiunea şi de-acum ştiau că Victor Bout îi trimisese pe cei trei ucigâşi moscoviţi ca să asigure securitatea unei operaţiuni foarte importante, care nu putea fi decât transferul de aur al reţelei Al-Qaida. Ilona credea că unul dintre cei trei

bărbaţi fusese ucis, căci, după expediţia de la *Radisson,* nu mai văzuse decât doi. Malko auzi povestea din gura lui Chris, care făcea acum pe infirmierul. Bine că, momentan, nu avea nevoie de el. Le lăsă pe cele două gorile la Spitalul american şi o luă pe Cheikh-Zayed Road ca să se întâlnească cu Richard Manşon.

Ud leaorcă de transpiraţie, Yosri al-Shaiba se opri câteva clipe ca să-şi tragă sufletul. La vâr'sta lui, era greu să care lăzi care cântăreau mai bine de zece kilograme fiecare. Îşi privi furgoneta amărâtă cu vopseaua sărită în unele locuri. Roţile se lăsaseră de greutate. Cu toate astea, lăzile nu ocupau decât mijlocul furgonetei, deşi cântăreau o tonă. Adică o tonă de aur.

Negustorul de miere nici măcar nu fusese curios să deschidă una din lăzile pline cu lingouri. _Cu atât mai puţin, să fure unul, lucru de altfel destul de uşor. În timpul îndelungatei călătorii, aceste lingouri trecuseră din mână în mână, fără niciun act scris. Însă aurul era al lui Allah şi al acelora care i se dăruiau întru gloria sa. Numai un necredincios ar putea să fure. Oricum, Yosri nu avea nevoie de bani. Negustoria îi mergea

bine şi îi aducea destui bani ca să mai facă şi donaţii moscheii de lângă el.

Muezinul îşi începu chemarea. Închise cu grijă uşa furgonetei şi se duse la moschee. După rugăciune, va duce aurul acolo unde i se spusese.

Serghei Polyakof încetini, căutând-o din priviri pe cea cu care trebuia să se întâlnească. Al-Buheirah Corniche Road mergea pe lângă Khaled Lagoon, la marginea unui cartier aflat încă în construcţie. Câteva clădiri noi se înălţau în mijlocul nisipului, pe această fâşie de pământ între două lagune, la nord de Sharjah. Zări firma cinematografului Al-Massa şi părăsi şoseaua intrând pe nisip. Vreo douăsprezece persoane stăteau lângă clădire. Îndată ce opri, o femeie cu

abaya şi *hijab* se desprinse de grup şi veni spre el cu paşi fermi. Deschise portierea, iar femeia se aşeză lângă el.

— Porneşte! zise ea pe un ton sec.

Feriel Shahin aşteptă ca maşina să se îndepărteze, apoi îşi scoase vălul. Deşi era obişnuit cu oameni foarte duri, Polyakof nu se simţea în largul lui în preajma acestei femei care era în stare de orice. Nu ştia unde se ascundea, dar nici nu o întrebă. Mai merseră puţin, apoi vină la stânga, îndreptându-se către Al-Mina Road, promenada de pe faleză unde se găseau câteva hoteluri vechi, printre care şi *Sharjah Beach.* Intră pe nisip şi opri motorul. Feriel Shahin îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ce s-a întâmplat? N-am văzut nimic în ziare.

Khaleej Time era un ziar destul de serios, iar execuţia celor trei străini nu ar fi trecut neobservată. Serghei Polyakof înghiţi în sec.

— Am avut o problemă, mărturisi el.

Îi povesti totul. În fine, nu chiar totul, omiţând tratamentul la care o supuseseră pe Ilona. Însă Feriel Shahin nu era proastă şi îl întrebă imediat:

— Aţi lichidat-o pe fată, normal?

Îi venea s-o mintă, dar cu ea nu mergea. Se făcu din nou mic şi îi răspunse. Pupilele marocancei se măriră.

— Vreţi să spuneţi, tună ea, că fata este cu americanii? Că le-a povestit tot...

— Nu ştie mare lucru... o linişti el.

Feriel Shahin băgă mâna în geantă, iar rusului îi îngheţă sângele în vene. Avea să-l ucidă. Intrând în panică, duse mâna la curea şi smulse un Makarov imens. Văzându-i gestul, Feriel puse şi ea mâna pe armă. Se pomeniră ameninţându-se unul pe celălalt cu pistoalele. Serghei lăsă primul arma şi zâmbi încurcat.

— Scuzaţi-mă, bâigui el, am crezut că...

— Mai am nevoie de dumneata, ţipă marocana.

În acea clipă avu certitudinea că planificase să lichideze

toată echipa cu discreţie. Puse arma în geantă şi zise:

— Prin urmare, americanii ştiu că pregătiţi ceva. Nu vă vor lăsa în pace.

Serghei Polyakof rămase tăcut, căutând în zadar o scuză.

— Ştiţi despre ce este vorba, nu-i aşa? Ne-am adresat dumneavoastră fiindcă ne-aţi mai făcut câteva servicii, iar şefii mei au încredere...

— Dar sunt de încredere, protestă rusul. Problema nu a venit de la mine.

— Bine, i-o tăie marocana, trebuie să găsim o soluţie. Am o idee.

Ea îi expuse planul, iar Serghei Polyakof fu nevoit să recunoască că era genial, deşi cam greu de pus în aplicare. De data asta, trebuia să se descurce singur.

— De acord, zise el, mă ocup de tot. Cum iau legătura cu dumneavoastră?

— Când sunteţi gata, sunaţi-mă la *Sharjah Beach* şi lăsaţi un mesaj pentru mine la recepţie, lui Driss. Spuneţi-i că rezervarea este confirmată. Acum, duceţi-mă înapoi la cinematograf.

Între ei nu exista niciun fel de relaţie sexuală, iar ea transpira sub greutatea veşmintelor. După cinci minute, cobora din maşină, îmbrăcată toată în negru, şi se duse la a sa, pe care o lăsase în spatele clădirii. Abia îşi putea ascunde furia.

Se îndreptă direct spre centrul Sharjahului, în cartierul Al-Arouba. Când ajunse în faţa magazinului lui Yosri al-Shaiba. Înjură printre dinţi. Era închis! Nici măcar nu era ora de rugăciune. Dar înţelese imediat: negustorul de miere făcuse ceea ce era prevăzut. Intră iarăşi în traficul nebun din Sharjah. Îi trebui mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă în zona industrială.

Când ocoli sensul giratoriu, zări furgoneta lui Yosri al-Shaiba care mergea în şirul de maşini din dreapta. Ea îl depăşi şi îl claxonă. Negustorul de miere nu se clinti... Feriel

Şhahin fu nevoită să vină în spatele lui ca să-l facă să se uite. În acel moment, ea îşi scoase vălul şi îi făcu semn să oprească. Era momentul oportun. La un kilometru depărtare, era moscheea Amer-bin-Fouhairah, care putea fi supravegheată de americani.

Richard Manşon era palid ca un mort. Dormise puţin, iar veştile nu erau prea bune, în afară de ameliorarea stării de sănătate a Nonei, de care, la urma urmei, puţin îi păsa. Un singur lucru îl enerva la culme: aurul reţelei Al-Qaida era pe cale să le treacă pe sub nas. Iar Washingtonul îl va trage la răspundere. Experţii CIA ştiau că organizaţia lui Ussama Bin Laden avea neapărată nevoie de acest aur ca să finanţeze următorul val de atentate. Dacă nu va ajunge la terorişti, frumoasa victorie irakiană se ducea pe apa sâmbetei.

— Aveţi idee ce se întâmplă? îl întrebă el pe Malko.

— Nu chiar, mărturisi el. Atât timp cât n-am dat încă de urma lui Feriel Shahin, bâjbâim prin întuneric. Sunt sigur că ea coordonează operaţiunea.

— Ce-i cu aurul? Unde este?

— Nici asta nu ştiu, recunoscu Malko. Poate că oamenii din Al-Qaida, fiind alertaţi de prezenţa noastră, s-au hotărât să amâne transferul. Sau să-l transporte cu vaporul, ceea ce nu-i prea greu.

Figura americanului deveni şi mai lungă.

— Dumnezeule! Bine-ar fi să vă înşelaţi!

Se auzi o bătaie în uşă, iar secretara puse o hârtie pe birou. Americanul o citi rapid şi se uită la Malko, transfigurat.

— Mă anunţă că un Iliuşin 76 cu numărul de înmatriculare ST AGY a aterizat pe aeroportul din Sharjah. Venind de la Kiev, din Ucraina. Planul de zbor indică o şedere de patruzeci şi opt de ore, apoi va pleca în Luanda şi de acolo în Angola, cu o escală tehnică la Khartoum.

Tăcu un tirop, apoi reluă:

— După documentele noastre, aparatul îi aparţine lui Victor Bout. Sunt sigur că a venit după aurul teroriştilor din Al-Qaida.

Capitolul XX

În sfârşit, o veste bună! Escala din Khartoum era grăitoare. Bin Laden a trăit în Sudan din 1992 până în 1996 şi a păstrat numeroase legături, chiar cu prietenul său cel mai bun. Tourabi, şeful spiritual al islamiştilor sudanezi, care avea în prezent domiciliu forţat. CIA ştia că la Khartoum şi la Port-Sudan mai existau încă celule ale reţelei Al-Qaida foarte active. Aurul va fi în siguranţă acolo, mai cu seamă că americanii erau mai puţini în această ţară. Malko trase imediat concluzia:

— Nu mai are rost să căutăm aurul, spuse el, căci or să ni-l dea pe tavă. Este de ajuns să intervenim înaintea decolării aparatului Iliuşin.

Richard Manşon îi aruncă o privire plină de milă.

— *Cum* să intervenim? Vă amintesc din nou că în Emirate comerţul cu aur este liber. Ruşii pot să-şi încarce avionul până la refuz cu lingouri, că nu-i pasă nimănui.

— Chiar dacă este aurul reţelei Al-Qaida?

— Dovediţi! zise americanul. Chiar dacă noi ştim precis acest lucru, nu deţinem probe elocvente cu care să ne convingem omologii. În plus, este vorba despre un aparat care operează legal, cu un plan de zbor prestabilit.

Malko simţi cum îi sare muştarul. Muriseră cel puţin şapte persoane din cauza acestui aur: Aziz Ghailani. „măgarul”. Touria Zidani, cârtiţa CIA, Abdul Zyad, miliardarul indian, Baghlaf al-Zafer, patronul casei de schimb, un beduin şi un rus neidentificaţi, Tawfiq al-Banna, ca să n-o mai pomenească pe Ilona, care putea să rămână marcată pe viaţă... Iar în ultima clipă se refugiau cu toţii în legalitate ca să nu facă absolut nimic!

— În orice caz, sublinie el, trebuie să împiedicăm aurul să părăsească teritoriul Emiratelor. Altfel, nu-l vom mai vedea

niciodată. Cred că-i putem neutraliza pe ruşi cu ajutorul lui Chris. Al lui Milton şi al lui Elko.

— Şi după aceea căraţi dumneavoastră aurul în cârcă?

— Există maşini pentru asta...

Copleşit, Richard Manşon clătină din cap.

— Malko, zise el, nu vă daţi seama că suntem în deşert şi că este vorba de o ţară relativ civilizată... în clipa în care interveniţi, Serghei Polyakof va ridica în picioare toată ţara, toată poliţia, armata, tot ce vrei şi ce nu vrei. Este ca şi cum ai face un jaf pe Aeroportul Kennedy. Uitaţi treaba asta.

Urmă un moment de tăcere. Malko înălţă capul brusc.

— Există vreo modalitate prin care am putea să aflăm încărcătura oficială a avionului?

— Nu. Este zonă liberă. De ce?

— Fiindcă am putea interveni în mod *legal.* Dacă semnalaţi omologilor dumneavoastră prezenţa unei încărcături ilegale de arme destinate reţelei Al-Qaida. Vor fi obligaţi să intervină în vreun fel.

— Într-adevăr, recunoscu Richard Manşon. În cazul ăsta putem face presiuni. Şi dacă nu sunt arme?

— Acest lucru ne va permite să controlăm avionul şi să verificăm dacă este aurul sau nu.

— Şi ajungem de unde am plecat, oftă americanul. O să avem dreptul să numărăm lingourile şi pe urmă...

Malko îl privi drept în ochi.

— Chiar vreţi ca acest aur să fie recuperat?

— Evident.

— În acest caz, există o modalitate simplă şi sigură. Odată ce sunteţi sigur că aurul se află la bordul apăratului Iliuşin. Îl lăsaţi să decoleze, dar se va produce un „accident”.

— Ce vreţi să spuneţi?

Richard Manşon pălise.

— Ştiţi foarte bine. Făcu Malko cu voce rece. Fie plasăm o încărcătură explozibilă la bord. Fie acţionăm din exterior. Cu o rachetă sol-aer sau mare-aer.

— Ar fi o crimă, protestă Richard Manşon. Şi membrii echipajului?

— Se numesc, victime colaterale, răspunse Malko. Sunt în fiecare zi în Irak. Îi veţi prezenta scuzele lui Victor Bout şi

familiilor membrilor echipajului. Să vă spun drept? îl va lăsa rece pe Victor Bout.

181

Americanul rămase tăcut un timp.

— Nu pot să hotărăsc singur acest lucru, mărturisi el. Dumneavoastră puţin vă pasă. O să-i întreb pe cei de la Langley. Dar mi se pare o nebunie. Alternativa este un jaf, precum aţi spus. După aceea, transferăm aurul pe un vapor al US Navy. Sunt destule prin zonă. Cred că am să aleg această variantă.

Malko se ridică.

— Mă duc la American Hospital. Contactaţi-mă îndată ce aveţi noutăţi. Nu uitaţi că avem ia dispoziţie mai puţin de patruzeci şi opt de ore ca să ne hotărâm.

Ilona era palidă ca un cadavru şi avea furtunaşe înfipte peste tot. Cu toate astea, sticla de Taittinger fusese începută, ceea ce însemna că e spre bine. Chris Jones citea în fotoliu, cuminte ca un îngeraş, cu o cană plină cu Defender în faţă. Prin deschizătura hainei. Malko zări mânerul pistolului. Milton stătea de pază în hol.

— Vă simţiţi mai bine? o întrebă el pe Ilona.

Rusoaica avu un zâmbet diafan.

— Da. Mă burduşesc cu morfină şi nu mă mai doare aşa de tare, dar nu pot să mă mişc. Mi-au pus o „derivaţie”, altfel n-o să mă vindec niciodată. Dar febra a scăzut mult.

Nici măcar nu se plângea. Chris oftă:

— Tot ce îi cer eu lui Dumnezeu este să-l găsesc pe nemernicul care i-a făcut asta!

— Poate că vei avea ocazia cât de curând, spuse Malko. În sfârşit, avem noutăţi.

Chris Jones îl ascultă cu entuziasmul cu care un seminarist îl asculta pe papă.

— Când doriţi, zise el. Chiar dacă nu e ceva legal. Oricum este o ţară de troglodiţi.

Se vedea clar că era îndrăgostit... Malko îşi luă rămas bun şi se îndreptă spre bazarul cu aur ca să-i cumpere un cadou

Alexandrei. Nu numai teroriştilor din Al-Qaida le plăcea aurul...

Feriel Shahin privea stiva de lăzi din încăpere aşezată chiar

lângă patul ei. Era o casă din piatră construită pe o colină, la nord de Ras-al-Khaimah, undeva la marginea unui sat. Veneau puţini oameni în această regiune muntoasă locuită de triburile Al-Sheni, nişte fundamentalişti care urau Occidentul şi chiar Emiratele decadente. Deşi nu-şi lepăda niciodată *hijab-ui,* era respectată ca o luptătoare islamistă. Satul era păzit de vreo douăzeci de oameni înarmaţi şi mai puteau fi adunaţi încă vreo sută într-un timp foarte scurt. Poliţia nu venea niciodată în văgăuna asta. În caz că se iveau probleme, ajungeau într-o oră în zona deşertică a sultanatului Omanului.

Marocana îşi aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo U.S. Army cam jerpelită pe care o avea din Afganistan, amintire din perioada în care americanii îi aprovizionau pe mujahedini. Trebuia să mai aştepte încă douăzeci şi patru de ore şi nici nu avea cum să comunice. Se va întâlni cu Serghei Polyakof în ultimul moment, la aeroport. El rămânea în Sharjah. Iar ea se urca la bordul avionului, căci trebuia să însoţească aurul până la destinaţie. Acum nu voia să aibă nicio problemă. În sinea ei era furioasă fiindcă, din cauza americanilor, planurile lor fuseseră date peste cap. Aurul sosit din Pakistan pe *Slkka Star* nu fusese încă „spălat”. În total, erau lingouri indiene, aur afgan, pakistanez şi lănţişoare. Însă ea nu-şi putea permite să-l rafineze aşa cum făcuse cu prima tranşă. Ar fi fost mai uşor să-l topească, dar tot aur era şi aşa. Uşa se deschise şi în prag apăru Yosri al-Shaiba. O salută cu mâna pe piept.

— *Salam aleykoum.*

— *Aleykoum salam,* răspunse Feriel Shain. Ce s-a întâmplat?

— Am venit să-ţi urez drum bun, spuse negustorul de miere, trebuie să mă întorc în Sharjah ca să mă ocup de

magazin. Dar am un cadou pentru tine.

Puse pachetul jos şi preciză:

— Este miere de Sanaa. Cea mai bună. La câte o linguriţă în fiecare dimineaţă, şi vei trăi o sută de ani.

Emoţionată, Feriel Shain îi mulţumi. Bătrânul se retrase, iar ea îi auzi toba camionetei. Nu ceruse nimic pentru că îşi riscase viaţa. Ca şi membrii tribului care îi dăduseră lingourile lui Abdul Zyad. Spunând că nu le erau de folos, deşi trăiau într-o sărăcie lucie. Însă, pentru ei. Jihadul trecea înaintea confortului material.

183

În acest sat de munte izolat, timpul se scurgea cu mare greutate. Nu exista nici radio, nici televizor. Viaţa era animată doar de chemările muezinului de la moschee.

Marocana se mai rugă încă o dată ca ruşii să nu mai facă vreo prostie şi avionul să sosească la timp. Orice minut în plus petrecut în Emirate reprezenta un risc.

Richard Manşon radia de bucurie, vizibil uşurat. Nu întrebă de Ilona, dar anunţă dintr-odată:

— Am găsit soluţia. Pe a dumneavoastră am eliminat-o, dar am făcut presiuni asupra Emiratelor. Au acceptat să ne lase să inspectăm avionul, dacă este vorba despre arme.

— Dar despre aur?

— Dacă găsim aurul, va fi confiscat în numele luptei antiteroriste. Ca să evităm orice contestaţie legală, o să depunem o garanţie în bancă reprezentând echivalentul valorii lui la Banca Centrală din Abu Dhabi. Dacă proprietarii aparenţi ai aurului obţin rambursarea, vor primi banii în mod oficial, într-un cont bancar pe care îl vom putea urmări după aceea.

Planul era bine gândit.

— Când ne ducem? întrebă Malko.

— Mâine dimineaţă, la ora nouă. Plecarea avionului este prevăzută la unsprezece, prin urmare, vor termina de încărcat. Dacă vor hotărî să plece mai devreme, am anunţat turnul de control ca să nu le dea voie să decoleze înainte de a

interveni noi. Să fiţi aici pe la opt. Chris şi Milton vor veni cu noi.

Fuseseră preluaţi de o maşină a poliţiei din Sharjah care o preceda pe cea în care se afla echipajul din CID. Până în ultima clipă, Richard Manşon negociase pas cu pas, fiind necesară chiar intervenţia ambasadorului Statelor Unite. Până la urmă. Elko Krisantem făcea parte şi el din coloană, însă în altă maşină, însoţit de cele două gorile, Malko aflându-se în maşina americanului.

Se apropiau. În timp ce mergeau pe lângă gardul ce împrejmuia pistele, Malko zări aparatul Iliuşin 76 alb. Semăna cu un

bombardier din cauza botului cu geamuri. Văzând maşinile de poliţie, soldatul de pază se grăbi să ridice bariera. Toată lumea coborî din maşini şi intră în sediul companiei Airbuzz. Acolo se aflau câţiva muncitori indieni care terminau de încărcat avionul. Era o încărcătură de pneuri. Şeful CID se recomandă şi muncitorii îl căutară pe patron.

Serghei Polyakof apăru relaxat, surâzător şi foarte politicos. De-abia îi aruncă o privire echipei CIA, apoi îl ascultă pe poliţist care îi explica ce dorea. Trebuia să verifice încărcătura aparatului Iliuşin, care se presupunea că transportă ilegal arme. Rusul nu se tulbură niciun pic şi spuse imediat:

— Într-adevăr, o parte din încărcătură este compusă din muniţie penrtu arme uşoare, dar este o tranzacţie absolut legală între guvernul rus şi guvernul angolez. Materialul este înregistrat în actele care vă stau la dispoziţie.

Richard Manşon şi Malko schimbară o privire neliniştită. Reprezentantu lui Victor Bout era ciudat de cooperant şi de destins. Nu le dădu nicio importanţă, de parcă nici n-ar fi existat. Americanul se apropie de şeful CID şi îi şopti la ureche:

— Nu vă lăsaţi dus de nas; trebuie neapărat să verificăm încărcătura.

Se duseră cu toţii pe pistă. Uşa din spate a avionului era

încă deschisă, iar Malko se uită înăuntru. În afară de o mare cantitate de cauciucuri pentru camioane, mai erau vreo douăsprezece lăzi. Le-ar fi luat totuşi vreo două-trei ore ca să le verifice. Unde putea fi aurul reţelei Al-Qaida?

— Trebuie să anunţăm turnul de control, observă Serghei Polyakof, flegmatic ca un englez. O să întârziem cam mult.

Nu părea deloc intimidat. Malko simţea din nou o senzaţie de neputinţă, mai ales că nu-i văzu pe cei doi torţionari ai Ilonei. Poate că erau sus. În birouri.

Toate lăzile cu arme şi cu muniţie fuseseră coborâte pe tarmac şi verificate una câte una. Totul era în conformitate cu actele. Poliţistul din CID examina pentru a doua oară avizul de însoţire a mărfii care părea să fie în ordine, cu ştampila autorităţilor ruse şi a reprezentantului Angolei la Moscova. Chiar dacă era fals, nu aveau cum să-şi dai seama.

Malko spumega de furie. Nu găsise niciun gram de aur la bord! Cu toate astea, controlaseră şi carlinga. Reprezentantul poliţiei locale se apropie de american, ascunzându-şi cu greu exasperarea.

— Totul este în ordine, îi anunţă el. Nu am găsit nimic ilegal în această încărcătură. Sunt obligat să las avionul să plece.

— Bine! zise americanul.

El şi Malko se dădură la o parte şi se uitară cum îl încărcau din nou. Echipajul se afla în cabină. Chiar dacă ascunseseră câteva kilograme de aur în avion, nu putea fi o cantitate importantă. Trapa din spate se închise şi luară opritoarele. Motoarele cu reacţie ridicară nori de nisip, iar ei fură nevoiţi să se îndepărteze.

— Ne-au fraierit! zise pur şi simplu Richard Manşon care se întorsese către Malko. O să creadă că m-am ţăcănit. N-o să mai valorez doi bani în faţa lor.

Malko nu spuse nimic. De când ajunseseră, simţise că rusul îi aştepta. Aurul rămăsese ascuns pe undeva şi va pleca mai târziu. Dăduseră greş. Se întoarseră la clădiri cu paşi lenţi, în timp ce motoarele aparatului Iliuşin se declanşau şi avionul

începu să se mişte. Malko nu-l pierdu nicio clipă din ochi, până când roţije se desprinseră de sol. Nimeni nu putuse să intervină. În curând, jumbo-jet-ul va fi doar un punctuleţ pe cer. Se despărţiră cu răceală de poliţişti şi se urcară în maşini. Chris şi Milton erau dărâmaţi. Însă pe drumul de întoarcere, Malko avu o străfulgerare.

— Nu au plecat definitiv! strigă el.

Richard Manşon se uită la el, încă ameţit de eşec.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mai sunt şi alte aeroporturi în Emirate?

— Da. În Dubai. Al-Ain, Abu Dhabi. De ce?

— Închipuiţi-vă că avionul se întoarce şi aterizează, încarcă aurul şi pleacă imediat.

— Este aproape imposibil, obiectă americanul. Acestea sunt aeroporturi internaţionale cu trafic intens. Sunt controlate. Ar trebui să fie preveniţi.

— Chiar nu mai există nici un alt aeroport?

Americanul se gândi câteva clipe.

— Ba da, recunoscu el. Cel din micul emirat Oum al-Qaiwain. Aflat între Sharjah şi Ras al-Khaimah, de lângă satul

Hamraniyah, dar nu este folosit decât de avioanele turistice. De altfel, în noiembrie anul trecut, a fost arestat un individ din Al-Qaida care venea aici să închirieze avioane ca să survoleze trecătoarea Ormouz. Dumnezeule, doar nu credeţi că...

— Să mergem! spuse Malko. Dacă ideea mea este bună, înseamnă că acolo se duc. Iliuşin poate să aterizeze şi pe piste foarte scurte şi poate fi încărcat uşor.

Luă telefonul mobil şi îl anunţă imediat pe Elko şi pe gorile de noua destinaţie..

Aveau de parcurs aproximativ optzeci de kilometri, către nord-est. Drumul era în plin deşert, departe de coastă. Merseră o jumătate de oră în tăcere.

— Ne apropiem! zise Richard Manşon.

— Priviţi! strigă Malko. Arătând cu mâna spre nord-vest.

Un punct negru începea să se mărească pe cerul senin. Era un avion care venea în direcţia lor. După cinci minute, când se zăreau clădirile unui mic aeroport, reuşiră să distingă mai clar: era un Iliuşin alb care îşi scosese trenul şi se pregătea de aterizare.

Patru vehicule erau aliniate în faţa clădirii mici a aerogării Oum al-Qaiwain. Un BMW şi trei Land Rover de culoarea nisipului înconjurate de beduini cu *keffieh.* Alături, stătea o femeie cu *abaya* şi *hijab.* Dimitri Serghin şi Vladimir Ogoroznik se uitau în gol, căci nouă beduini ajungeau ca să păzească încărcătura. În spatele maşinii, era un Pulimiot cu încărcătorul montat şi acoperit cu o pătură.

Vreo douăsprezece avioane uşoare erau aliniate puţin mai departe. Câteva Piper, un Cessna, iar şi mai departe, un Dakota vechi şi un Beecheraft cu două motoare care asigurau drumurile scurte. Nu exista nici vamă. Nici poliţie, doar un minuscul turn de control, cu un singu om care fusese anunţat că un avion de transport va ateriza pe unica pistă de nouă sute de metri, din cauza unei avarii hidraulice care nu putea fi reparată în aer. După ce va fi reparat, va pleca imediat. Controlul aerian fusese anunţat.

— Peste o oră. Vom pleca, oftă Dimitri Serghin.

Era nerăbdător să ajungă la Moscova, cu cele zece mii de dolari ale sale. Sprijinit cu coatele de geamul deschis, privea

avionul imens care se apropia. Beduinii erau de-a dreptul fascinaţi. Aparatul atinse pista cu un norişor de fum şi încetini, rulând spre aerogară. Huruitul puternic al motoarelor era asurzitor. Ajunse foarte aproape, se întoarse şi se opri în spatele clădirilor.

Întoarseră cu toţii capetele din cauza norilor de praf ridicaţi de motoare. Apoi, reactoarele îşi micşorară puetrea, fără să se oprească de tot. Trapa din spate se deschise până atinse pământul. Imediat, beduinii se grăbiră să deschidă portierele vehiculelor Land Rover. Trei dintre ei, cu Kalaşnikovurile în mâini, se aşezaseră în aşa fel încât să formeze un mic culoar

de trecere, în timp ce alţii urcau lăzile de lemn în avion. Apoi, unul dintre membrii echipajului le ancoră. Era un du-te-vino ca într-un muşuroi. Puţin mai departe. Feriel Shahin număra lăzile. Erau exact două sute una ce conţineau puţin mai mult de două tone de aur. Adică douăzeci de milioane de dolari. Peste trei ore, vor fi la Khartoum, recepţionate de antena locală a reţelei Al-Qaida, şi după aceea puse la loc sigur. De acolo vor pleca în funcţie de nevoi, în toate cele patru zări.

Nu se putea da de urma acestui aur. Americanii puteau să se chinuie mult şi bine să-l depisteze prin bănci. Feriel Shahin transpira sub *hijab,* dar stătea în soarele arzător. Beduinii se mişcau întruna şi vehiculele Land Rover se goleau treptat. Marocana se uită la ceas. Trecuseră deja douăzeci de minute. Chiar dacă autorităţilor din Emirate li se va părea ciudată această escală neprevăzută a avionului, când îşi vor da seama, aparatul va fi deja departe. Bine că era un aparat conceput să aterizeze pe orice teren.

În sfârşit, fură încărcate şi ultimele lăzi. Beduinii se urcară liniştiţi în maşini şi plecară lăsând un nor gros de praf în urma lor. Feriel Shahin îşi scoase *pijab-u*l, neputând să mai suporte căldura şi fugi către aparat. În momentul în care voia să urce rampa, se întoarse să le spună ruşilor să plece. Dar crezu că îi stă inima în loc. Două Mercedesuri apărură imediat şi opriră în faţa aerogării.

Chris Jones aştepta de trei zile clipa asta. Coborî din Mercedes înainte să oprească, cu Glock-ul într-o mână şi cu

revolverul în cealaltă. Milton Brabeck sări o secundă mai târziu, urmat de Elko Krisantem. Malko se dădu jos din primul vehicul şi fugi spre avion.

Dimitri Serghin înţelese puţin mai târziu. Privirea o întâlni pe cea a lui Chris Jones şi se întoarse cât putu de repede să pună mâna pe Pulimiot. Se întosrsese deja pe jumătate când gorila deschise focul. Trăgea cu ambele mâini. Chris era foarte nervos.

De la aşa o distanţă, era un masacru. Gloanţele pătrunseră

în spatele, în ceafa şi în capul rusului, omorându-l pe loc. Chris nu se opri decât atunci când goli încărcătorul. Milton Brabeck ocolise maşina. Îl culese pe cel de-al doilea rus în momentul în care acesta se rostogoli ca să-şi ia Makarovul. Dar nu mai apucă să-l folosească. Milton îl măcelări. Îi trase mai întâi două gloanţe în piept, apoi încă două în cap. Iar restul cam peste tot. Vladimir Ogoroznik era doar o paiaţă fără viaţă, lungită pe pământ, din care ţâşnea sângele ca dintr-o arteziană. Beduinii nu se îndepărtaseră prea mult, însă motoarele avionului acoperiseră zgomotul împuşcăturilor.

Malko o zări pe femeia cu *abaya* ducând mâna în geantă. Ridică pistolul şi strigă:

— Opriţi-vă!

Huruitul motoarelor îi acoperi vocea. Sau ea se prefăcu că nu-l aude. Avu răgazul să vadă arma şi apăsă pe trăgaciul Glock-ului de trei ori, fără să stea pe gânduri. Feriel Shahin se prăbuşi pe tarmac. Era o mogâldeaţă neagră suflată de vânt. Malko îşi îndreptă arma spre bărbatul care începuse să ridice rampa. Acesta nu-l auzi. Dar înţelese şi se opri. Trebuia să decoleze. Rampa era deja ridicată la cincizeci de centimetri de sol. Elko Krisantem sări primul în avion, se năpusti la rus şi îi trecu imediat laţul în jurul gâtului. Milton Brabeck fugea spre avion. Sări la bord şi îi strigă lui Malko:

— Chris nu vine.

Nici n-ar fi crezut.

— Elko. Urlă Malko. Dă-i drumul!

Turcul se supuse, iar Malko zise în ruseşte:

— Închide trapa, plecăm.

Lăsându-l pe Elko să supravegheze manevrele, se duse în cabina echipajului care nu-şi dăduse seama de nimic. Pilotul tresări când îl văzu cu arma în mână. Malko îi smulse căştile de la urechi şi îi spuse tot în rusă:

— Decolăm acum.

Pilotul nu comentă. Motoarele urlară, iar imensul aparat Iliuşin începu să ruleze. Când execută virajul, Malko o zări pe

Feriel Shahin, o mogâldeaţă neagră pe tarmac, apoi pe Richard Manşon şi pe Chris Jones care se pregăteau de plecare. La un moment dat, nu mai văzu decât pista. Se aplecă şi îi strigă pilotului la ureche:

— Mergem în Qatar, la Doha. Păstraţi legătura cu turnul de control de pe aeroportul din Doha ca să primiţi instrucţiuni. După aceea, puteţi să vă continuaţi drumul spre Khartoum şi Luanda.

Qatar se afla doar la o jumătate de oră de zbor Iliuşin va ateriza la baza americană din Doha. Unde se găsea Comandamentul Central pentru războiul din Irak. Era o zonă militară controlată de americani. Aurul reţelei Al-Qaida va ajunge pe mâini bune.

Huruitul motoarelor deveni asurzitor, iar aparatul Iliuşin se ridică încet deasupra pistei, îndreptându-se spre mare. După aceea, viră la stânga şi o luă către nord. Lăsând Dubaiul în urmă. Malko se aşeză pe bancheta din spatele postului de comandă. Ca la sfârştul fiecărei misiuni, trăia cu senzaţia că avea o sută de ani.

Tehnoredactare computerizată: Cătălina Radu
Tipărit la C.N.I. „Coresi” S.A.